

DRAGOSTEA UNUI BĂRBAT CU OCHI ALBAȘTRI
GLENN McREYNOLDS

CAPITOLUL 1

Din locul în care stătea pe veranda din spate, Ty Garrett putea să vadă tot ce iubea mai mult pe lume, și, în aceeași măsură, tot ce ura. Ura seceta și dădeai numai de uscăciune pe unde te-ai fi întors în nordul statului Colorado. Ura gândul că nu va fi niciodată capabil să o scoată la capăt cu banii, dar vederea clădirilor părăginite ale fermei era de ajuns să-l facă să se întrebe dacă va ajunge vreodată să ducă un trai decent. Își muta privirea spre dealurile râpoase care se iveau în nordul câmpiei, mărginindu-i pământul. Pereții de cretă ai povârnișurilor străluceau în ultimele raze ale asfințitului, în timp ce spre est se întinsese deja un cer întunecat de preerie. Iarna era gata să vină și zăpada se va strânge nămeți, în

viroage,pământul se va albi la orizont și vor fi nopți lungi,petrecute lângă sobă,și zile scurte de muncă grea pentru supraviețuire.Nu avea de ce se plânge de iarnă, dar ura gândul că și-ar putea petrece restul vieții fără o femeie cu care să împartă anotimpurile,an după an,mai ales nopțile.Era singur de prea mult timp.

Amy Lambert îi făcuse iar ocheade duminică în biserică,dar Ty era sigur că nevasta altuia era cel mai scurt drum spre dezastru.Și,totuși,era drăguță,toată numai păr blond și ochi albaștri,cu obraji îmbujorați care te făceau să te întrebi, ca bărbat,la ce Dumnezeu i-o sta gândul.

Zâmbind strâmb,își coborî privirea și-și șterse cizma de scândurile verandei.Știa cam la ce se gândea ea,dar nu s-ar fi încurcat cu Amy Lambert.Un bărbat trebuia să știe până unde i se întinde pătura,indiferent cât de lungi i-ar fi fost nopțile.

Oftă și se uită din nou spre casă,prin fereastra de la bucătărie,la băiețelul pierdut între cărțile de școală care zăceau deschise,de-a valma,pe masă.

Lui Ty îi plăcea să trăiască la țară,să prindă vitele cu lasoul,să călărească și să muncească la formă.Dar nu exista nimic pe pământ care să-i umple mai mult sufletul de iubire,decât băiatul din bucătărie,Corey Allen Garrett.Făcuse câteva groșeli în viață.Cea mai mare era că-și păstrase fiul,erau de părere unii.

Adopția,spuneau ei,era unica soluție rezonabilă pentru un copii fără mamă.Dar Ty nu regretase niciodată în acești doisprezece ani.

-Tată! strigă Corey fără să-și ridice privirea din cărți.Vino-ncoace,tată.M-am împotmolit.Ty oftă.Când plecase,Corey își făcea tema la științe natgrale.Noua profesoară,Miss Willoughby era pretențioasă în privința temelor.Până acum el și Corey de-abia ținuseră pasul și joi urma să fie ședința cu părinții.Nu dorea ca băiatul să dea din colț în colț când va da ochii cu profesoara.

-Tată! țipă iar Corey.Ty împinse ușa verandei,continuând să se gândească la Miss Willoughby.Nu putea fi prea greu să te descurci cu o văduvioară bătrână din Est,chiar dacă auzise tot felul de lucruri despre metodele ei ciudate de predare și despre diplomele aiurite pe care le obținuse.Își dorea doar ca din când în când să se ivească și vreo femeie drăguță,nu prea bătrână,nemăritată,pe o rază de 50 de mile în jur de Talbot,Colorado.

Victoria Miranda Elizabeth Willoughby își dresе glasul,fără succes,de două ori,înainte de a lua paharul cu apă de pe catedră.Se gândea că lucrurile merg destul de bine pentru prima ei ședință cu părinții.Dragul ei soț,Charles Edward Willoughby IV,o educase cu siguranță pentru altceva decât pentru a preda copiilor de fermieri din pustietatea Vestului american.Totuși,nu trăise alături de un pair britanic fără a învăța cum să-și țină verticală șira spinării.Sus bărbia,

Victoria, fusese îndemnul ironic al tinereții și căsătoria cu mentorul ei nu schimbaseră aproape nimic în afară de aranjamentele de culcare.

-După cum spuneam, continuă, după ce luă o înghițitură de apă, scopul meu este de a-i familiariza pe școlarii claselor a șaptea și a opta cu metoda științifică, până la vacanța de Crăciun. Cerințele pentru elevii de liceu vor fi desigur...

Ușa clasei scârțâi deschizându-se, întrerupând-o și distrăgând atenția tuturor.

Victoria se încruntă. Dădea note proaste, de obicei, pentru întârziere, dar notele proaste nu prea erau potrivite pentru ședința cu părinții. Și, apoi, bărbatul care intrase nu părea destul de bătrân pentru a fi părintele vreunui dintre elevii ei adolescenți. El închise ușa și o salută scurt din cap, atingându-și borul pălăriei ponsite de cowboy.

-Bună ziua, spuse el și un zâmbet ușor îi traversă fața. Inima ei își accelera bătăile. Își dresă glasul repede, din nou, și întoarse salutul cu o privire înțepată. Nu știa ce-ar putea face altceva. Nu avea idee despre cum trebuie să-l înfrunte o femeie pe masculul american vestit, mediu dezvoltat intelectual, mai ales pe specimenul cunoscut sub numele de cowboy. Aceștia erau atât de diferiți de bărbații pe care-i cunoscuse, atât de diferiți de soțul și de tatăl ei!

Își termină propoziția și trecu la metoda ei de predare. Dar cu coada ochiului observă că bărbatul nu se mișcase de lângă ușă. Inspirând calm, își întoarse atenția către el.

-Sunt câteva bănci goale în spate, spuse ea, făcând paradă de autoritatea sa.

Zâmbetul lui se lărgi, creștându-i obrajii înnegriți de soare și lăsându-i la vedere dinții albi, puternici. Inima ei tresări iar.

-N-am încăput într-o bancă nici atunci când ar fi trebuit, spuse el. Acum nu cred că mai e vreo speranță. Ceilalți părinți chicotiră și privirea ei îi măsură fără voie: piept larg, șolduri înguste și picioare lungi. Obrajii i se îmbujorară.

-Mda, văd. E un scaun în colțul bibliotecii. Puteți să-l folosiți.

-Mulțumesc, doamnă. Îi aruncă un alt zâmbet și ea simți o reacție penibilă în piept. I

-Cu... plăcere, articula, întrebându-se ce se întâmplă cu ea. Își continuă discursul, autocalmându-se cu cuvintele repetate cu grijă acasă. Un minut mai târziu, totuși, privirea îi devie spre bărbatul care-și croia drum pentru a ajunge în spatele clasei. Era complet altfel decât bărbații cu care fusese obișnuită, se gândi exasperată, în timp ce-l urmărea sărind peste o bancă să strângă mâna cuiva și să atragă și mai mult atenția asupra lui. Când se înclină și mai tare salutând pe cineva, ochii ei se lărgiră. Încălecaseră banca într-o poziție care făcea lucruri șocante cu blugii lui, altfel normali. Respirația ei se opri o secundă, până-și

termină el obligațiile sociale și se deplasă spre scaunul din spate.Într-adevăr,se întrebă ea,încă uluită,ce să facă o femeie cu un bărbat ca acesta?

Cowboy-ul găsi scaunul și se așeză,scoțându-și pălăria,catadicsind,în sfârșit,să asculte discursul.Se uită scurt,doar să se asigure că stă așezat,dar observă culoarea castanie a părului său și vioiciunea din ochii gri deschis.

Era atrăgător,socoti ea,într-un mod proaspăt,natural.Avea trăsăturile bine conturate și regulate,o binecuvântare genetică,fără nici o legătură cu caracterul persoanei-Învățase asta dintr-o nefericită experiență personală-dar,fără doar și ponte,cowboy-ul era arătos.Îi plăcea felul în care liniile întunecate ale sprâncenelor contrastau cu ouloarea deschisă a ochilor.O intrigau din fericire nu în același fel ca afacerea cu picioarele mușchii și blugii.Radia energie și viață,o deosebire clară față de Charles,care fusese aproape infirm în ultimii săi ani de viață.Se întoarse la discursul său,dorindu-și ca părinții să manifeste mai mult interes.Până acum nu fuseseră prea entuziasmați,punctul culminat al serii fiind după cât se părea apariția întârziatului.Îl verifică după câteva minute,fără un motiv penal,și fu surprinsă găsindu-l căscând.

Asta după teoria ei cu tinerețea care radiază energie,se gândi cu un alt fior de exasperare.Își ridică vocea o idee,bizuindu-se pe faptul că strategia prelegerilor,verificată în timp,va capta interesul general.Ty își înăbuși un alt căscat,dându-i dreptate lui Coray.Miss Willoughby arăta într-adevăr ca o bufniță,ca un pui de bufniță cu penele înfoiate.,,*Ca puișorii de bufniță pe care i-am găsit primăvara trecută pe pășune*” spusese.,,*Îți amintești cât de drăguți erau,cum se uscau după ploaie?*”

Era din cauza ochelariilor,se decise Ty.Erau atât de perfect rotunzi și ea clipea rar,de parcă ar fi fost obosită.De fiecare dată când ochelarii lunecau pe nasul prea mic,îi lua mai mult timp să-i împingă înapoi.Arunca spre clasa plină de părinți o privire atentă,interogativă peste ramele de os,așteptând întrebări pe care rareori se-ncumeta cineva să le pună,apoi,cu un oftat aproape imperceptibil își împingea în sus ochelarii și-și continua discursul.

Chestia cu penele ude era puțin exagerată,dar Ty înțelese de ce-i făcuse băiatului impresia asta.Părul ei era ondulat spre zburlit și cele o sută și una de agrafe nu reușeau să-i facă față.Culoarea era castanie,dar câteva șuvițe roșcat-aurii reușeau să iasă jucăușe,afară.Nu puteai spune același lucru despre îmbrăcămintea ei.

Sacoul era de un cafeniu închis,urât,și-i ajungea până peste șolduri,acoperind jumătate din fusta de un cafeniu la fel de urât,dar lui Ty i se păru că detectează ceva curbe feminine drăguțe pe sub toată întunecimea asta.Ieșind din fustă,picioarele acoperite cu ciorapi erau palide și mai purta o pereche de pantofi

cafenii,zdraveni.Chiar arăta ca o bufniță,un pui pierdut,cumva copleșit.

Asemănarea era remarcabilă,doar că nu văzuse la nici o pasăre picioare atât de drăguțe.Genunchii îi erau fin conturați și,fără a trebui să se încline prea mult în scaun,putea să-i vadă gleznela.Aplecându-și capul într-o parte,cuprinse cu privirea centimetrii care-i lipseau-gleznela ei erau drăguțe,foarte drăguțe.

Totdeauna fusese de părere că gleznela femeilor sunt sexy,iar Miss Willoughby avea desigur unele dintre cele mai grozave.Nu că gleznela acelea frumoase ar fi însemnat mare lucru sau că el ar fi vrut ceva admirându-le.În mod cert ea nu era genul lui.Lacey Kidder,vecina lui de șaptezeci de ani,îi reproșa că nu depusese suficient efort pentru a o lămuri ce fel de femeie era genul lui.Și dacă el n-o făcuse,o va face ea,îi spusese.Era timpul să se însoare.De fapt chiar trecuse.

Va trebui să-i spună lui Lacey că și-a precizat un lucru: femeia potrivită va trebui să aibă glezne ca ale lui Miss Willoughby.Se lăsă încă un pic spre stânga și căzu de pe scaun.De-abia se redresa și făcu mult zgomot plantându-și cizma tare pe podea și hârșâind scaunul.Când reuși,privi în față și o surprinse pe Miss Willoughby fixându-l.

-Stați bine acum? întrebă cu o cantitate civilizată de condamnare în voce,aripile întunecate,delicate ale sprâncenelor ridicându-i-se deasupra ramelor ochelarilor. Ar fi putut ignora incidentul,dar ea alesese confruntarea.Îi plăcu și lui alegerea pentru că venea de la miniaturala Miss Willoughby.Cum ea continua să-i trimită una din privirile acelea,începu să râdă.Va trebui să adauge „*spirituală*” pe lista lui Lacey.

-Destul de bine,acum.Mulțumesc.Ea roși și el își dădu seama că era mult mai ușor de pus în încurcătură decât el.Exteriorul ei scortșos era ca solul preeriei,adică doar de suprafață.Surprinzător,îi plăcu și asta.

-Cred,continuă Miss Willoughby,cu o nuanță slabă de roz în obraji,că triumphiul academic format din părinte,copil și profesor creează mediul optim pentru învățare.Eu mi-am dobândit o mare parte din educație în acest mod,stând lângă tatăl meu.Am fost,de asemeni,destul de norocoasă să-mi continui studiile sub îndrumarea stimatului său coleg,Charles Willoughby...Charles Edward Willoughby IV.Repetase numele după o mică pauză,ca și cum s-ar fi așteptat ca lumea din încăperea să-l recunoască,dar Ty văzu că ea,de fapt,vorbea la pereți.Cei din jurul Talbotului nu prea erau la curent cu descoperirile Societății geografice regale sau ale Clubului exploratorilor,grupuri pe care ea le menționa cu orice ocazie.Începu să înțeleagă de ce lumea o considera sărită de pe fix,iar direcția școlii o mare achiziție.Mai greu îi fu să-și imagineze de ce o plăcea Corey așa de mult.Fiul lui nu învățase niciodată atât de dragul unui profesor.Ty se gândi că

fiul său e puțin prea tânăr ca să fie un fan al gleznelor ei și, după câte-și dădea seama, ea era mai uscată decât o felie de pâine prăjită. Dar nu era chiar atât de bătrână pe cât se așteptase. Și avea într-adevăr ceva, un fel de seriozitate inocentă care te făcea să crezi că spune tot adevărul lui Dumnezeu, cu fiecare cuvânt pronunțat. Era interesant și puțin derutant.

-Domnul Willoughby și cu mine, continuă ea, ne-am căsătorit în cele din urmă și am fondat împreună Institutul Willoughby pentru educație și cercetare a Istoriei naturale. De fapt, nu numai că nu era așa de bătrână cum crezuse, dar avea și o voce frumoasă, foarte liniștitoare și caldă. Dată fiind lipsa de companie feminină din viața lor, poate că vocea fusese unul din principalele motive pentru care Corey o îndrăgise. Vorbea altfel decât toți cei pe care-i cunoștea. Dar avea un accent. Nu francez, sudic sau britanic sau altul pe care Ty l-ar fi putut recunoaște, ci accentul culturii. Ascunzându-și un alt căscat, se uită la ceas și-și întinse picioarele pe culoarul dintre bănci. Se hotărâse deja să sară peste restul ședinței. Auzise timp de trei ani discursul lui Ann Riverson și al lui Glen Fraser, directorul școlii, îmbrăcate întotdeauna în poliloghii amețitoare.

Își întinse picioarele din nou și-și trecu mâna peste ochi. Era al naibii de obosit. Ar fi trebuit să fie acum în pat, adormit, și nu într-o clasă de școală ascultând vocea dulce și încrezută a doamnei Willoughby, spunându-i totul despre meritele științelor naturale și Institutul soțului ei decedat.

Victoria se încruntă la cowboy-ul care moțăia în colțul clasei. Doar nu avea de gând să adoarmă acolo, în toiul prelegerii ei. Se luptase cu somnul în ultimul sfert de oră. Nu se mai putea ține câteva minute?

Făcu o scurtă inspecție vizuală a celorlalți oameni din sală. Nu erau semne de fascinație, dar totuși nu ațipise nimeni. Se uită înapoi la instigatorul epuizat, gata să-l aducă la ordine cu o privire de oțel, dar era prea târziu.

Buzele i se strânseseră și roșeața indignării îi colora obrazii. Cowboy-ul adormise. Putea s-o spună după sforăiturile ușoare care emanau din colțul bibliotecii și după râsetele înfundate ale celor mai apropiați vecini. Cum din ce în ce mai mulți observară, chicoteala crescă până când fiecare persoană din sală găsi un moment să întoarcă gâtul pentru a vedea ce se petrece. Victoria nu trecu ușor peste această insultă finală. El îi lua în zeflema aptitudinile profesionale și asta chiar în fața oamenilor pe care voia să-i impresioneze. Fără îndoială că se vor duce toți acasă și se vor întreba dacă și copiii adorm la lecțiile ei.

Cu bărbia sus înainta, ignorându-l pe cât îi stătea în putință. O doamnă din mijlocul sălii ridică mâna și Victoria îi acordă recunoscătoare întreaga sa atenție și un răspuns amănunțit la întrebare. Poate prea amănunțit, se gândi când nu se

mai ridică altă mână. Resemnată, își încheie discursul și lumea începu imediat să se ridice și să plece. Soțul ei o instruisese adeseori în legătură cu importanța minuțiozității într-o asemenea ocazie, dar insistase și ca vorbitorul să nu profite prea mult de timpul auditoriului. Nimeni nu trebuie să se plictisească, spunea mereu Charles. Privirea îi alunecă din nou spre cowboy-ul din colț. Notă relaxarea umerilor săi largi sub cămașa uzată și picioarele lui lăbărțate, întinse pe culoar. Avea pantalonii și cizmele pline de praf. Pălăria uzată de ani de purtare îi atârna din degetele unei mâini mari și aspre. Arăta ca și cum ea l-ar fi plictisit de moarte. Se întoarse și-și așeză notițele discursului pe catedră și scoase un mic oftat iritat. Nimeni nu-i adormise lui Charles la conferințe. N-ar fi îndrăznit.

Trase o altă otheadă spre omul din colț și răsuflă ușurată când unul din vecinii lui se oprise și-l scutura. Slavă Domnului că scăpase de umilința de a-l trezi ea. Avusese parte de destule și-așa.

-Miss Willoughby, o strigă o voce familiară din spate. Cu un alt oftat, Victoria se întoarse zâmbind forțat, ca să-l vadă pe directorul școlii năvălind în clasă.

Domnul Frazer era chel și corpulent, vesel și amabil, de obicei în căutarea unui favor. Era prea obosită să acorde favoruri în seara asta. Să-i învețe pe copii era lucrul cel mai epuizant pe care-l făcuse în viața ei.

-Domnule Frazer, îl salută cu politețe, menținându-și zâmbetul. Ce amabil din partea dumneavoastră să treceți pe aici.

-Câtuși de puțin, Miss Willoughby. Am vrut doar să...a, uite-l aici. Domnul Frazer își flutură mâna spre cineva din spatele ei. Ty, vino aici.

Victoria aruncă o privire peste umăr și zâmbetul îi păli. Pulsul i se accelera. Orice ar fi vrut domnul Frazer, ar fi preferat să nu fie implicată, dacă era și omul acela de lângă ea inclus. Îi provocase o scenă venind târziu și încă două căzând de pe scaun și adormind, și nici măcar nu voia să-și amintească de startul pe care-l dăduse inimii ei când călărise banca. Dată fiind vârsta lui, era sigură că nu exista nici un motiv de a-l recunoaște oficial. Nu putea avea un elev în clasa ei.

-Scuzați-mă, spuse ea. Cred că...

-Ty, ce bine că te văd, o întrerupse domnul Frazer, antrenându-l pe tânăr în conversație de la câțiva pași în spatele ei. Victoria încercă o altă evadare, dar domnul Frazer o trase efectiv înapoi spunându-i:

-Voiam să fiu sigur că ai cunoscut-o pe Miss Willoughby, Ty.

-Îmi face plăcere, doamnă, spuse cowboy-ul oprindu-se în fața ei și întinzând mâna. Obligată de conveniențe, Victoria îi întoarse curtoazia și se trezi cu palma și degetele pierdute într-o strângere de mână caldă și fermă. Îl privi și fu surprinsă să-l vadă zâmbindu-i de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu

ar fi făcut-o să se simtă stânjenită în fața întregului oraș.Era încă și mai surprinsă să constate că zâmbetul lui genera la fel de multă căldură ca mâna și că bătaia inimii i se întetise iar.Dinții albi contrastau cu fața puternic bronzată,dându-i gurii un aspect curat și incitant.Dar ăsta era gândul cel mai surprinzător dintre toate.Domnul Frazer termină prezentările.

-Și acesta este Ty Garrett,tatăl lui Corey.

-Bună ziua,cum vă mai simțiți? reuși să pronunțe Victoria,în ciuda surprizei pricinuite de prezentarea făcută de director.Gura ispititoare,chiar așa.Oare ce voia să însemne un astfel de gând? Cât despre informația domnului Frazer, singurul lucru care-i trecu prin minte era că domnul Garrett se însurase probabil foarte tânăr și că băiatul îi seamănă pesemne mamei.Știa că băiatul locuia cu tatăl lui,dar nimeni nu-i dăduse detalii.Se mai gândi și că ochii lui Ty Garrett erau mai interesanți văzuți de aproape; o culoare foarte neobișnuită,un albastru blând și clar,de cea mai rară puritate și fu surprinsă când realizează că observația nu era prea academică.Decise că epuizarea din lungile ore ale lungilor zile își spusese,în sfârșit,cuvântul,în ceea ce-i privea emoțiile.

-Mă simt mai bine după ce-am tras un pui de somn,răspunse salutului ei politicos.O lumină ironică strălucea în adâncul ochilor lui.Își trase mâna, supărată deodată,și-și spuse că ochii albaștri nu erau câtuși de puțin neobișnuiți. Nu știa ce-i venise.Bărbatul era prea primitiv,nepoliticos și necioplit pentru gustul ei.

-Sunt sigură că fiul tău de-abia așteaptă dansul de mâine seară,spuse domnul Frazer.Toți copiii sunt așa,chiar dacă majoritatea băieților nu recunosc.

-Copiii par,într-adevăr,nerăbdători,încuviință Victoria,dându-și silința să țină pasul cu conversația lipsită de sens.Ty Garrett era,de asemenea,prea tânăr pentru gustul ei,își aminti.Ei îi plăceau bărbații maturi,care-și făcuseră un loc în lume. Gura ispititoare...Ce prostie!

-Am avut o mică problemă cu supraveghetorii,continuă domnul Frazer.Bob și Jossie Claypool erau pe schemă,dar s-a îmbolnăvit mama lor și au plecat la Denver aseară.Speram să pot conta pe voi doi să mă scoateți din încurcătură. Nu că ar fi fost în căutarea unui bărbat,Doamne ferește.Bietul Charles de-abia se răcise în mormânt,murise doar de doi ani.

-Miss Willoughby? Ea continuase munca lui și avea să facă tot așa după ce își va depăși încurcăturile financiare.E clar că nu mai avea nevoie de un bărbat care s-o îndrume.Avusese parte de suficientă îndrumare.Poate de prea multă.

-Miss Willoughby?

-Da? replică ea revenind pe pământ,dându-și seama că se holbase la modelul

cămășii lui Ty Garrett. Cămășile de cowboy erau strâmte și conice, făcute să se muleze strâns pe corpul purtătorului, un fapt pe care-l observă într-o altă manieră surprinzător de lumească.

-Grozav. Știam că pot conta pe dumneata. Domnul Frazer îi luă mâna și i-o scutură de câteva ori înainte de a-și îndrepta atenția spre Ty: Tys sper că nu mă lași baltă. Această mică doamnă are nevoie de escortă și tu ești cam singurul holtei rămas, în afară de Harper, dar cu Harper, nu l-aș lăsa să iasă nici pe câinele meu cel mai bătrân, sau, Doamne ferește, să se urce în camionul ăla hodorogit al lui. Victoria era stânjenită și era sigură că ar fi trebuit să fie ofensată, dar lucrurile se mișcau un pic mai repede. Nu-i era clar deloc cu ce fusese de acord, ce era cu camionul lui Harper și ce avea ea de-a face cu câinele bătrân al domnului Frazer. Ty știa, și-i venea să-și dea singur o palmă că fusese prins așa de ușor de Glen Frazer. Omul era viclean și-l pusese într-o situație penibilă.

Aruncă o privire spre „*mica văduvioară din Est*”. Încă părea copleșită, obosită și pierdută, dar nu era chiar atât de bătrână încât să nu se simtă jignită. Ca orice femeie, de altfel. Fusese de acord cu rugămintea lui Glen, iar Ty fusese educat să se poarte onorabil, politicos și cu frica lui Dumnezeu în relațiile cu femeile.

Se gândise să meargă la Ault sau Fort Collins să bea ceva mâine seară, dar Glen hotărâse să meargă la dans. Până la urmă nu va fi foarte îngrozitor, nici chiar cu cucuveaua de Miss Willoughby. Suferise, fără îndoială, și seri de vineri mai neplăcute și sigur avusese întâlniri mai plicticoase. Îi mai aruncă o privire scurtă. Oricum, n-avea de ales. Spera că n-o să vorbească despre soțul decedat, toată seara.

-Mă bucur să te ajut, Glen. Îi strânse cealaltă mână și se întoarse către profesoara fiului său.

-Miss Willoughby, trec să vă iau pe la cinci și jumătate, dacă vă convine. Dansul începe întotdeauna la șase și așa vom avea destul timp să verificăm instalația de sunet. Ea îi răspunse cu o privire absentă, care oglindea destul de mult propriul lui nivel de entuziasm, făcând abstracție de gleznele ei drăguțe. Supravegherea unui cârd de copii nu dădea prea multe ocazii pentru a admira picioarele unei femei.

-Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă, adăugă el, și-și atinse borul pălăriei, pregătindu-și plecarea înainte ca directorului să-i vină alte idei.

Victoria era amețită. Domnul Frazer îi mai acutură o dată mâna, dar ea aproape că nu observă. Avea „*o întâlnire*”. Era cel mai ridicol lucru care i se întâmplase vreodată. Nu avusese niciodată în viață o întâlnire. Charles o scosese la cină în oraș în seara când o ceruse de nevastă, dar ocazia cu greu putea fi numită „*o întâlnire*”. Luau cina împreună de când era numai o fetiță și după ce tatăl ei

murise erau oricum doar ei doi.Dar asta era altceva.Avea o întâlnire cu un mascul din subspecia Americanus Cowboy-us Vesticus și nu era deloc sigură că e pregătită.

CAPITOLUL 2

-Ridicol,murmură Victoria punând receptorul la loc în furcă pentru a suta oară.Numărul de telefon al lui Ty Garrett fusese redus la o pată de cerneală pe bilețelul mototolit din mâna ei,dar asta era cea mai mică problemă a ei.Și-așa îl știa pe de rost de-acum câteva ore.Își privi rochia,un obiect mățâsos bluzat cu care nu fusese niciodată sigură că-i stă bine.Rochia fusese scumpă ca toate hainele ei-dar această piesă din garderoba ei,zglobie și vaporeasă nu era deloc stilul ei,care era mai degrabă sobru.Culorile păreau în ordine.Alb cu maci portocalii conturați cu negru și cu un fel de grătare bej aruncate ici și colo pe fundal.Avea încă sentimentul că rochia ar arăta mai bine pe o persoană mai înaltă.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett și să-i transmită o scuză politicoasă pentru seară.El se putea descurca probabil cu patruzeci și trei de adolescenți și cu o mână legată la spate.N-avea nevoie de ajutorul ei.Probabil nici nu-l dorea.Era sigură că el nu aștepta cu mai multă plăcere compania ei decât ea pe a lui.Nici măcar nu se cunoșteau.Ce oare i-o fi venit domnului Frazer să-i împerecheze ca supraveghetori? Ar fi trebuit să fie evident chiar și pentru ochiul cel mai puțin exersat că ei doi nu aveau absolut nimic în comun.

Rochia era atât de îngrozitoare pe cât se temea,sau doar nervii ei o făceau să pară șieampătă.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett.Asta era tot ce avea de făcut.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett înainte ca el să apară la ușă.Refuza să se simtă vinovată pentru că își lua cuvântul înapoi.Nici măcar nu știuse la ce-și dă consimțământul.Sau poate că nici nu și-l dăduse,și domnul Frazer profitase de confuzia de moment? Asta era.Era sigură.

Apucă receptorul cu hotărâre reînnoită și el sună în mâna ei.Uită să mai expire și se dădu înapoi.Telefonul sună din nou.Precis era el,domnul Garrett.

Ce se întâmpla cu viața ei? se întrebă cu Spaimă.Totul fusese întotdeauna atât de sigur și de previzibil.Bărbații nu o sunaseră niciodată înainte,nu bărbați străini cu ochi șăgalnici și zâmbet ispititor,nu bărbați atât de tulburători,de necunoscuți, atât de dezinvolt masculini.Ridică receptorul din furcă și-l duse la ureche,răspunzând apelului înainte să-i dispară ultimul dram de curaj sau ultimul dram de bun simț.Nu era sigură.

-Miss Willoughby?Era el.Vorba târăgănată și timbrul vocii erau inconfundabile.

-La telefon,spuse,pronunțând ambele cuvinte în ciuda sufocării pe care o simțea.

-Aici Ty Garrett.Îmi pare foarte rău,doamnă,dar o să vin ceva mai târziu să vă iau.

-Oh.Micul cuvânt era mai mult o respirație decât un comentariu.

Începu să-i explice ceva cu o vacă și un gard și ce se întâmpla când cele două iau contact.Vocea lui era mai plăcută decât își amintea,sunând mai matură, adâncă și moale,ca mișcarea lentă a unui râu,mai puțin efectul liniștitor.Inima îi bătea atât de tare,că abia putea să-i descifreze povestea.

-Doamne,strecură într-un loc potrivit,mai mult din instinct decât premeditat,și mai târziu se descurcă adăugând: Sigur,înțeleg.Numai după ce el închise își dădu seama că uitase să menționeze că nu va putea veni la dans.! Cu receptorul încă în mână își privi din nou rochia.Era chiar așa nepotrivită?

Ty nu era vreun expert în modă.Ceea ce observa de obicei la hainele femeilor era dacă evidențiau sau nu ceva interesant de dedesubt.

Stând pe veranda din față a casei doamnei Wiloughby,își dădea seama că nu era cazul ci rochia ei.Era lucrul cel mai urât pe care îl văzuse vreodată pus pe o femeie,metri de pete portocalii,grilaje gri și șerpișori negri,totul pe o grămadă de alb.Cineva ar fi trebuit împușcat,pentru că făcuse o astfel de rochie,și apoi spânzurat pentru că i-o vânduse lui Miss Willoughby.

-Bună seara,doamnă.

-Bună seara,domnule Garrett.Stătea în ușă,cu ochii mari și inocenți dincolo de ochelari,cu vocea politicoasă și sigură și cu rochia arătând de parcă s-ar fi încurcat pisica în ea.

-Deja e târziu.Cred că trebuie să mergem direct la școală,spuse el,ținându-și pălăria în mâini și încercând să se abțină să-i privească rochia.Corey așteaptă în camionetă,continuă el.

-Desigur.

-Să vă ajut,spuse el când ea își luă haina,o chestie imensă,cafenie,care ar fi putut să-i adăpostească pe amândoi.Se întrebă dacă avea vreun lucru draguț în șifonier,sau dacă tot ce poseda era fie supradimensionat,fie urât,fie cafeniu.

Își puse pălăria la loc și îi ținu haina,gândindu-se că seara n-a început prea grozav.Desigur că-și simțea propria neîndemânare și în caz că rigiditatea corpului ei era o indicație,nici ea nu se simțea în largul ei alături de el.Glen Frazer avea să le fie dator amândurora pentru efortul din seara asta.

Când ea fu gata,îi lăsă haina să-i cadă ușor pe brațe.Rochie urâtă,palton mare,cafeniu,și totuși fusese o mângâiere pentru soțul ei,poate chiar o plăcere.Nici un bărbat n-ar putea locui împreună cu o femeie fără a observa cum i se ascunde

lumina în păr, așa cum lumina lămpii se ascundea acum în părul doamnei Willoughby. Părul ei avea mult mai mult roșcat-auriu în el decât observase înainte, dând buclilor rebele un aspect general castaniu, nu cafeniu. Și pielea o avea plăcută, mai j mult crem decât culoarea piersicii, cu excepția strălucirii slabe din obraji. Emoția ei evidentă îl puse în încurcătură pentru moment. Spusese ceva care-o făcuse să roșească? își verifică mâinile, distanța până la ea și ambele îi părură acceptabile, mult mai acceptabile decât gândul care urmă: pielea crem a doamnei Willoughby mângâiată de propriile-i mâini bronzate. Ideea venise de nicăieri, vizual erotică și nu voia să mai dispară.

Era încurcat și foarte surprins. Doamne, dacă mai era nevoie de altă dovadă că stă de prea mult timp fără femeie, nu știa care ar mai putea fi. Nu-i trebuise decât să se apropie de una, atât cât s-o ajute să-și pună haina și uite cum i-o luaseră gândurile răsna. Dar Miss Willoughby chiar avea o piele frumoasă. Încă To privire constată asta, fără putință de dubiu. De la sprâncene, spre obraji și până la bărbie, de la panta nasului mic la linia zveltă a gâtului, arăta dulce și mătăsoasă cu j fiecare centimetru pătrat al ei. Îi plăcea felul în care îi ieșeau o mulțime de şuvițe rebele de sub agrafele insuficiente, dar, dacă-și amintea corect, era nevoie de mai mult decât vederea fugară a unui gât de femeie pentru a i-l suci.

În propria apărare, adăugă faptul că mirosea bine, nu a flori sau a ceva senzual, ca moscul, ci ca o femeie încălzită de soare, și-i plăcea mireasma. Îi plăcea mult.

Începea să se întrebe cât de obosit fusese aseară. Se părea că pierduse câte ceva la noua profesoară. Desigur, nu fusese așa aproape de ea la ședința cu părinții.

Un lucru bun, judecând după efectul pe care-l avusese asupra lui când se apropiaseră. Se întreba dacă ea cunoștea tradiția din Talbot care cerea ca profesorii-Însoțitori să danseze primul dans împreună.

-Oh! Exclamația ei îi opri brusc visarea.

-Scuzați-mă, murmură, simțind cum roșeața îi cuprinde și lui obraji. În timp ce-i pune haina pe umeri, îi agățase cumva nasturele mânecii de la sacoul lui într-unul din cârlionți. Încercă să-i descurce părul într-un sens, apoi în celălalt.

Tentativele înrăutățiră situația.

-Oh, gemu ea din nou.

-Scuzați.

-Au!

-Îmi pare rău, doamnă. Se simțea un idiot total, și-i provoca durere. Din cele două, al doilea era cel mai rău. Poate dacă-mi scot sacoul, pot să vă eliberez.

-Vă rog să încercați, domnule Garrett. El încercă, dar constată că nu-și putea scoate sacoul fără ajutorul ei.

-Vreți să-mi trageți cealaltă mânecă,vă rog? Voi încerca să nu las nasturele să vă mai tragă părul.

-Desigur,replică ea,tonul lipsit de speranță făcându-l să se simtă și mai prost.

Ținând mâneca încurcată aproape de gâtul ei,se învârti pe lângă ea ca să-i ofere acces mai bun la cealaltă mânecă.Rezultatul tuturor manevrelor lui și al ajutorului ei fu că se treziră practic înfășurați,unul în brațele celuilalt.

-Oh,Doamne.Miss Willoughby șopti cuvintele aproape în tăcere.

-Într-un minut rezolvăm,promise Ty,observând cât de bine i s-ar potrivi în brațe dacă ar fi ceva mai aproape.Dac-ați putea doar să vă țineți mâneca în timp ce încerc să-mi scot cotul...

-Mâneca mea?

-Am vrut să zic a mea.

-Desigur.

-Mda,așa.Doar să...Doamne,avea pielea frumoasă și buzele-i erau pline și păreau moi și putea face o femeie cu un bărbat ca Ty Garrett...

-Domnule Garrett,spuse ea,neplăcându-i tremurul vocii,dar incapabilă să îndrepte situația.Simțea nevoia să se impună și un ordin anemic era mai bun decât nici unul.

-Da?

-Grăbiți-vă,vă rog,se rugă ea.Ty nu fu înșelat nici o clipă de tonul ei.N-avea prea multă experiență cu femeile,dar știa că între ei se petrece ceva,ceva încărcat fizic,și nu era numai dinspre partea lui.Roșeața ei i se întinse ca o mască ușoară,roz,pe față.Ochii îi erau mai mult plecați,dar îi deschisese mai mult deodată pentru a-i întâlni un moment privirea,și-și umezise buzele de două ori.De amândouă dățile Ty se trezise apropiindu-se de ea.Și ar fi jurat că și ea a făcut la fel.Aproape că îi venea să renunțe să mai încerce să scape de sacou.Ar fi atât de ușor s-o tragă lângă el și s-o sărute.Dar stăteau în ușa deschisă,Corey era în camionetă și nu era ca și cum ar fi fost o întâlnire adevărată,unde atracția reciprocă a fost recunoscută.Să supraveghez! un dans era mai mult un serviciu pubisc decât un interludiu romantic,începuse să capete idei,totuși.O mulțime de idei.Victoria avea niște idei proprii,reminiscente ale imprudenței sale anterioare, greu de menționat.Aseară nu fusese în stare să-și închipuie ce-ar face o femeie cu Ty Garrett și acum își imagina prea multe.Era atât de aproape,atât de lat în umeri.Întregul ei orizont era închis de pieptul lui și de felul în care i se mișcau mușchii pe brațe; de linia pătrată a fălcilor și de netezimea pielii lui.Trebuia să-și strângă mâna liberă,pumn,pentru a se abține să nu-l atingă.;

-Domnule Garrett,vă rog,pleda ea.Vă rog ce? se întreba Ty.Domnule Garrett,vă

rog să mă sărutați? Domnule Garrett,vă rog să mă luați în brațe? Sau,domnule Garrett,vă rog să vă scoateți nasturele din părul meu?

Ty rămase rezonabil.Termină de scos un braț din haină,apoi pe celălalt.

-Vreți să țineți asta în timp ce încerc să descurc nasturele? spuse,dându-i sacoul. Ea strânse sacoul la piept.Lui Ty nu-i scăpă asta,înainte de a se forța să se concentreze la ce avea de făcut.Cu toată grija începu să-i elibereze părul,dar j nu-i luă mai mult de câteva secunde să realizeze că nu era lucru curat cu nasturele ăsta.Era aplecat peste gâtul ei și î! copleșea cu mireasma și moliciunea pielii ei.Victoria începu să tremure și el simți dorința imperioasă de a-i săruta buzele,de a-i invada gura cu limba,de a-și lăsa mâinile să rătăcească pe spatel ei,spre șolduri.

-Cum te cheamă? întrebă în schimb,dar numai după ce-și îndepărtase gândul,ca să fie sigur că va pronunța normal cuvintele.

-Cum mă cheamă? Ochii căprui uimiți îi întâlneau pe ai lui,dar nu erau un căprui urât,observă el.Ochii ei aveau raze de aur și scânteii verzui.

-Da,numele dumitale,repeta cu răbdare și încercă să zâmbească.M-am gândit că am putea trece de stadiul „*Domnul Garrett-Miss Willoughby*”.

-Ah,înțeleg.Da.Victoria Miranda Elizabeth Willoughby,recită de la cap la coadă, ca un copii în fața învățătorului.

-Victoria.Foarte drăguț.Ochii li se întâlneau.

-Numele meu este Ty.

-Îmi amintesc.Dădu încet din cap,privirea îi coborî spre gura ei.Buzele i se întredeschiseră.Ty inspiră adânc.

-Îmi place și Miranda,spuse el.

-E o stea în Calea Lactee.Dori s-o sărute.Dorea s-o sărute atât de tare,dar nu îndrăzni.

-Domnule Garrett? Spuse ea cu o voce atât de moale că n-ar fi auzit-o dacă nu era atât de aproape.

-Spune-mi Ty,te rog.

-Ty,conveni ea,plecându-și genele.O nouă infuzie de culoare îi rumeni obrazii. Cred că mi s-a eliberat părul.Mulțumesc.Ty își privi mâinile.Fire din părul ei mătășos îi rămăseseră înfășurate pe degete.Mâneca sacoului îi alunecase peste umăr și zăcea pe pieptul ei.

-Poate c-ar trebui să plecăm,sugeră ea,oferindu-i sacoul.

-Mda.Ar fi bine.Încă cinci minute de pus ; haina pe Miss Willoughby și n-ar mai fi fost în stare să supravegheze pe nimeni.Când ieșiră de pe verandă,Corey sări din camionetă și ținu ușa deschisă.Îi zâmbi larg profesoarei de științe naturale,

dar când ea se întoarse pentru a se urca în camionetă,îi aruncă tatei o privire întrebătoare,cu înțeles.Ty își ridică sprâncenele și dădu din umeri.Era la fel de surprins ca și fiul său de ceea ce se întâmplase în ușă.Nu premeditase că se încurce în părul ei sau să se apropie suficient de mult ca să dea de bucluc, chiar de unui imaginar.Adevărata surpriză,însă,îl aștepta la dans.

Corey îl luă deoparte la ușa sălii de gimnastică,lăsând-o pe Miss Willoughby să intre pentru a-l schimba pe Glen Frazer.Ty se uită în jos la fiul său și la mâna mică,puternică.Deși părul de aur și linia gurii erau ale mamei,ochii albaștri și sprâncenele întunecate,drepte,erau copia perfectă a lui Ty.

-Ce-i? întrebă.

-Tată,știu că tu nu ieși mult în lume,începu Corey,mutându-și privirea de la taică-său în podea.Dar prea le faci de-a-ndoaselea.Nu trebuie să le săruți de la început.

-Pe cine? întrebă Ty,după un moment de tăcere penibilă.

-Pe femei,explică băiatul,aruncându-i o privire și un zâmbet fugar.M-am gândit numai că ar trebui să știi că nu e bine ce faci.Fusesse atât de evident? se întrebă Ty.Și cum putuse să facă o greșeală,dacă se străduise să nu facă chiar nimic? Și de când știa fiul lui cum e cu sărutatul femeilor?

-E bine să aștepti până la sfârșitul întâlnirii,continuă Corey,până le duci acasă,și asta numai dacă-ți dau ele vreun semn.

-Un semn?

-Mda,un semn.Fiul lui continuă să-l lumineze: Lacey spune că e un fel de șmecherie,semnalul.Zice că trebuie să ai multă experiență ca să-ți dai seama că primești un semnal,și,ei bine,tu nu te pricepi,tată.Nu cred că i-ai dat doamnei Willoughby destul timp ca să-ți dea un semnal.

-Oh.Ty știa că trecuse mult timp de când nu avusese o întâlnire,sau ceva asemănător.Avea un fiu de care să aibă grijă și o fermă de condus.Dar tot credea că știe mai multe despre „*semnale*” decât un băiat de doisprezece ani care-i transmitea informații la a doua mână de la o babă de șaptezeci de ani care nu mai avusese o întâlnire de pe vremea războaielor cu indienii.

-Dacă dansezi cu ea de câteva ori și reușești să n-o calci sau ceva de genul ăsta, poate îți dă un semnal,sugeră Corey.Merită să încerci.E grozav de drăguță.

Ty se uită în jos la fiul său.

-Credeam c-ai spus că seamănă cu o bufniță.

-Bufnițele sunt drăguțe,tată.

-Mda,ei bine,nu cred că Miss Willoughby va emite vreun semnal care să ne dea bătaie de cap,spuse,sperând să pună punct discuției.Privirea îngrijorată venind

de pe fața fiului său îl făcu să se îndoiască de succes. Corey gândea și gândea adânc, luând toată situația mai în serios decât ar fi crezut Ty că e posibil.

-Poate dacă-i dai niște puncte când i-e sete și nu-l verși pe ea, spuse Corey, luminându-i-se fața. Și dacă ești într-adevăr drăguț și dacă vorbești cu ea despre știință. Ea chiar iubește știința și tu știi multe de când m-ajută la teme. Opri șuvoiul de cuvinte și-i aruncă lui Ty o privire plină de speranță. Ești foarte drăguț, tată. Știi că și ea te va plăcea dacă o ajută un pic.

Și faptul că Miss Vyilloughby l-ar plăcea părea foarte important pentru fiul său. Ty nu ar fi fost mai uimit nici dacă i-ar fi căzut acoperișul în cap.

-Doar gândește-te, tată, și dacă ai nevoie de vreun sfat, o putem ruga pe Lacey. Cu asta Corey plecă să-și găsească prietenii,

-Uh, mulțumesc. Ty nu credea să aibă nevoie de sfaturile lui Lacey și era puțin iritat de sugestia lui Corey. Era oare chiar atât de demodat?

Cercetă ringul de dans până când privirea îi căzu pe profesoara de științe cu piele plăcută și gură bună de sărutat. Stătea lângă masa cu răcoritoare. Glen Frazer îi scutura mâna, gata de plecare. Copiii mișunau pe lângă gustări, băieții împingându-se și îngheșuindu-se unul în altul, ca întotdeauna, și fetele îmbulzindu-se și ținându-se aproape una de cealaltă, și ele ca întotdeauna.

Rochia era îngrozitoare, chiar și de la distanță, dar el își aminti auriul și verdele din ochii ei, și cum îi simțise părul, mătășos și moale, în mâinile lui. Își aminti roșeața de timiditate din obraji ei și felul în care trăsărise când degetele lui îi atinseseră gâtul. Acelea fuseseră semnale, semnale puternice care, garantat, atrăgeau atenția unui bărbat. Dar ce vedea Corey când se uita la Victoria Willoughby? Mai mult decât o profesoară-de științe naturale, era evident. Poate o altă prietenă, ca Lacey, dar mai tânără. Poate un fel de mentor. Nu, se decise. Corey avea doar doisprezece ani, era încă prea mic pentru a-și face griji în legătură cu liceul. Poate o mamă.

Lăsă să-i scape o respirație profundă și-și înfundă mâinile în buzunare. Era natural ca băiatul să-și dorească o mamă. Dar Miss Willoughby?

Ea se întoarse și-l prinse fixând-o. Mâna-i plecă spre gât și ochii i se lărgiră în spatele ochelarilor mari, rotunzi. Ty rezistă pe poziție. Continuă să o privească, întrebându-se dacă orice bărbat, sau doar el, o putea emoționa atât de ușor.

Deodată speră că doar el, pentru că fusese foarte emoționată înainte, acasă. Și, ca să fie sincer, tare i-ar fi plăcut s-o mai facă o dată.

CAPITOLUL 3

Victoria își îndreptă atenția către domnul Frazer, dar știa că Ty Garrett încă o fixa. Îi simțea privirea încălzindu-i ceafa. Omul era fără nici o îndoială eficient în a o tulbura. Cu greu mai avea câte o respirație calmă de când sunase el. Dar acum erau la dans și aveau amândoi îndatoriri care ar fi trebuit să excludă alte apropieri intime. Intime. Cuvântul îi trecu prin minte și roși. Era ridicolă. Să îți se ncurce nasturele în părul cuiva nu este o apropiere intimă. Să săruți și...alte lucruri sunt intime, dar nu nasturii. Să săruți. Culoarea i se aprinse mai tare în obraji. Aproape c-o sărutase. Dumnezeu știe de ce. Ea nu fusese niciodată o persoană care să inspire săruturi așa, din senin. Lui Charles nu-i păsese prea mult. Cealaltă ocazie din viața ei când fusese sărutată, singura, era în legătură cu indiscreția ei de nementionat. Charles, desigur, o menționase timp de-o lună, până când fusese sigur că-i scosese o asemenea prostie din minte. Și reușise, din fericire, pentru că nu mai rămăsese nimeni să-i dea lecții, nici tată, nici soț. Era de capul ei cu Ty Garrett-un alt gând tulburător.

-Victoria? Sări la sunetul vocii lui și se întoarse.

-Domnule Garrett? reuși să răspundă.

-Ty, îi aminti.

-Desigur, Ty. Se întrebă cum putea fi un bărbat atât de cumsecade, drăguț, prietenos și al naibii de tulburător, în același timp.

-Începe primul dans și trebuie deschis de supraveghetori. Așa-i tradiția, spuse el, zâmbindu-i.

-Oh! Victoria se gândi că poate niște aer proaspăt i-ar face bine. Scoase o batistă din buzunarul rochiei, neștiind ce să facă cu ea. O batistă caldă, uscată n-avea cum s-o salveze. Încurcată, o împinse înapoi în buzunar.

-M-am asigurat că disc-jockey-ul nu face vreo glumă, continuă el. Cred că nici unul dintre noi nu e prea la curent cu rapul sau cu heavy-metalul.

-Poftim?

-Charlie Simpson dintr-a opta, explică el. M-am asigurat că va începe cu un cântec frumos, lent. Periculos, se gândi ea.

-Nu știu să dansez.

-Atunci un cântec lent e perfect. Nu trebuie să dansezi. Doar o să ne balansăm... câteva minute. Victoria își ridică o sprânceană. Într-o privință, cel puțin, era asemeni tuturor bărbaților pe care-i cunoscuse. Avea răspuns la orice. Deși nu-l făcea mai puțin periculos, îl făcea totuși să pară mai familiar. Cu o demonstrație mai degrabă de curaj decât de capitulare, cedă obiceiului din Talbot și brațelor lui Ty Garrett.

Un ropot de aplauze le salută mișcarea spre centrul sălii de gimnastică. Băieții țipau și fetele chicoteau. Victoria roși. Ty o luă la dans. După ce-și croi drum prin metrii de material, mâna lui îi găsi spatele mic. Nu pipăise niciodată o țesătură atât de ușoară și de moale. Se mișca sub mâna lui ca apa, alunecătoare dar vibrantă. E probabil mătase, se gândi. Își umplu mâna cu flori portocalii și le lăsă să se miște libere. Mătase. Îi veneau în minte imagini senzuale, de cearceafuri și căldură, de lenjerie, și de el strângând-o-n brațe și îngropându-și fața în curbura moale, încântătoare a gâtului ei.

-Domnule Garrett! exclamă ea ușor.

-Scuză-mă, spuse cu o voce mai răgușită decât de obicei. Își ușura strângerea cu un grad, dar nu mai mult de-atât. Nu intenționase s-o zdrobească de el, dar nici nu putea fi convins de necesitatea retragerii. Îi plăcea s-o aibă aproape, îi plăcea să-i țină mâna în a lui. Îi plăcea felul în care rochia ei îi ștergea pulpele.

-De unde ești, domnule Garr... Ty? Cineva îi spusese odată Victoriei că această întrebare era un început bun de conversație și mintea ei gândea disperată că ea și domnul Clrrett aveau nevoie de completarea unei conversații la dansul realmente lent.

-M-am născut și am crescut la ferma Sky Canyon.

-Ce interesant, spuse ea. Și unde este ferma Sky Canyon?

-Cam la trei mile la est de oraș. Părinții mei nu mai sunt, așa că eu și Corey deținem locul acum.

-N-ai locuit niciodată în altă parte? își dădu capul puțin pe spate și-i aruncă o privire uimită.

-Nu. Ferma este în familie de 4 generații. Stră-străbunicul a început să crească vite și cai în Texas după războiul civil, ca să scape de carpetbaggers. Noi eram rebeli, spuse, rânjind. Ea nu era surprinsă.

-Apoi străbunicul a avut chef să vadă Colorado și și-a mânat turma spre nord.

Suntem aici de atunci. Dimensiunea și forma fermei s-au schimbat de câteva ori după secetă și în funcție de prețul vitelor sau de prețul pământului.

-Remarcabil, spuse ea sincer.

-Dar dumneata? De unde ești?

-De pretutindeni și de nicăieri. Am fost pe toate continentele și în zeci de țări, dar nu pot numi nici unul din acele locuri „acasă”. N-am fost suficient de mult nicăieri.

-Nici măcar când erai la școală? O sugestie de surpriză îi coloră vocea.

-Oh, nu. Educația mea a fost și mai portabilă decât mine.

-Am auzit că ai un vraf de diplome, spuse el, între afirmație și întrebare.

-Ah,,da,diplomele mele.Nu părea nici pe jumătate la fel de impresionată cum fusese membrul Consiliului Școlii; care-i povestea despre ele.

-Am auzit despre Oxford.Asta nu-i în Anglia?

-Ba da și frumos înzestrat de către familia Willoughby.Ty ezită să pună întrebarea pe care îndormăția și sarcasmul ei politicos i-o adusesse în minte,dar tot o făcu.

-Ți-a cumpărat soțul o diplomă?

-Oh,Doamne,nu.Îl privi,sincer șocată. Nimeni nu poate cumpăra o diplomă la Oxford.Se opri un moment și apoi adăugă degajată: Dar unora li se pot trece cu vederea unele imperfecțiuni dacă au destui bani și putere în spate.

-Soțul tău era bogat?

-Destul,spuse ea,și apoi îi păru rău.Își dăduse silința până atunci să nu aducă problemele personale în relațiile ei profesionale,iar Ty Garrett era o cunoștință profesională.Nu le spusese Consiliului școli' sau administrației despre bătălia ei cu averea Willoughby.Cu siguranță nu avea nici un motiv să-i povestească unui tânăr fermier care probabil n-ar fi înțeles implicație legale și morale,cum avusese de-a face cu moștenitorii puternici și lacomi.De-abia de înțelegea ea.

Riscă o privire scurtă spre el.El i-o prinse și-i zâmbi.Genele ei se plecară imediat,într-un unghi mai prudent.Din fericire,el nu părea tentat să insiste pentru mai multe detalii în legătură cu averea soțului ei și cu condiția ei actuală,de fără-nici-un-ban.Părea mulțumit doar cu dansul și poate avea dreptate.În fond,conversația nu fusese o idee grozavă.Cu foarte puțin efort,devenise destul de personală.Pe de altă parte,conversația de orice fel era preferabilă,decât să nu aibă la ce se gândi,în timp ce stăteau atât de apropiați.Pentru moment uitase că se atingeau,dar tăcerea prelungindu-se,deveni conștientă de asta în mod acut,clar și stânjenitor,într-un mod de care era sigură că nu ar trebui să-i placă.

Cea mai notabilă era consistența trupului lui.Era tare,dur,oriunde se atingeau.Nu cunoscuse niciodată pe cineva atât de puternic.Pieptul lui era un zid necruțător pe care erau apăsăți sânii ei.Brațul lui îi prinsese talia,ca o bandă de oțel posesivă.Nu simțise niciodată puterea unor mușchi încordați,așa cum se mișcau mușchii lui Ty sub cămașă.Nu mai simțiseun umăr larg,drept,ca acela de sub mâna ei.În brațele lui,simțindu-i puterea,nu putea să nu se întrebe cum ar arăta el fără cămașă.Ar semăna cu David al lui Michelangelo,singurul bărbat tânăr gol pe care-l văzuse? Sau ar arăta mai cald,chiar mai senzual pentru că era viu?

Mai degrabă ultima alternativă,medita ea,în ciuda fermității uluitoare a musculaturii lui.Singura moliciune pe care o găsea în Ty Garrett era moliciunea obrazului care-i atingea sprânceana și blândețea mâinii care desena cercuri

leneșe pe spatele ei.Își reveni subit,dându-și seama că o luase razna.

Cum începuse chestia asta? se întrebă uimită de cât de repede acceptase comportarea lui inacceptabilă.Inspiră cu grijă; chiar trebuia să se oprească,se gândi ea,să-i oprească alunecarea lentă a degetelor și palmei în jos pe spate și peste șolduri,în timp ce o conducea în ritmul dansului.Câtă ghidare era necesară și câtă era superfluă,nu putea calcula.Nu știa ce fel de dans era.Conversația era unica speranță.

-Deci,domnule Garrett...adică,Ty.Spune-mi despre școală.Vocea îi suna slabă. De parcă ar fi observat schimbarea,el își întări strânsoarea,dar asta nu ajută.Nu ajută deloc.

-Ei bine,am urmat doi ani la Chadron State.Am studiat afaceri,am făcut rodeo și am mers o dată la Bozeman în finalele pe facultate.Am avut un partener într-adevăr bun la aruncatul lasoului în anul acela.Am vrut să mergem mai departe, am fi făcut ceva bani.Am Concurat pe cont propriu și am devenit aproape imbatabil în competițiile de amatori.

-De ce n-ai trecut la profesioniști? Întrebă ea îndrăznind încă o dată să-l privească.El îi întâlnește privirea și un zâmbet ușor îi curbă buzele.

-Corey.Ai mei fuseseră de treabă să mă lase să fac câțiva ani de colegiu,dar el era responsabilitatea mea.Pe lângă asta,îi simțeam lipsa,îl vedeam numai vara și în weekend-urile în care nu eram plecat pe undeva la rodeo.

-Dar soția ta? Nu era de ajutor?

Nu-și dădu seama de cât era de nepotrivită întrebarea,decât rostind-o.Dar luând în considerare felul cum o atingea,era o minune că mai putea gândi cât de cât.

Nici nu mai putea fi vorba de gândit înainte de a vorbi.

-Nu am fost însurat niciodată,spuse el și se opri în mijlocul ringului.Brațul o ținea ferm de talie.

-Oh,scuză-mă,îmi pare rău.Adică...Doamne,conversația lor devenea repede personală.

-N-are de ce să-ți pară rău.Nu cred că eu și cu Linda am fi scos-o la capăt împreună.Ea avea doar 17 ani.

-O,da,înțeleg...Dificultatea este că...

-Și eu aveam 18.Voiam să mă-nsoresc cu ea,dar ai noștri s-au sfătuit și au hotărât că n-ar fi cel mai potrivit lucru.

-Ce îngrozitor pentru dumneata,spuse Victoria.După ce se băgase într-o situație jenantă,simțea că era obligatoriu să-și arate adeziunea.Sunt sigură că ai iubit-o foarte mult.

-Așa credeam și eu atunci,dar n-a durat mult.

A vrut să dea copilul spre adopțiune.În ciuda dorinței de a fi discretă,Victoria știu că șocul ei era vizibil.

-Nu credeam...Desigur...de obicei bărbații sunt cei care...

-Cred că ai ei i-au băgat în cap.Îi voiau binele,o facultate,o carieră,tot ce credeau ei că este important.Relatarea degajată a celor mai intime detalii ale vieții lui nu fu menită să-i micșoreze stânje-neala.Și nu putea să-și imagineze de ce i se confesa ei.

-O fată tânără...Da,înțeleg...Desigur...

-Sper că asta nu te face să-l privești altfel pe Corey.El te consideră nemaipomenită.Pentru prima dată fața lui deveni serioasă.

-Oh,nu,domnule Garrett,se grăbi să-l asigure.Corey e un copil minunat,destul ca să-l facă pe un părinte să fie mândru.Circumstanțele complicate ale nașterii lui...Ei bine,nu vor influența...sau schimba felul în care eu-adică,e un copil minunat,sfârși ea pe o notă neconvingătoare.

-N-a fost prea complicat,zise el și zâmbetul lui ironic îi puse pulsul pe fugă.

-Sigur că nu...N-am vrut să...se bâlbâi ea.

-Pur și simplu lucrurile ne-au scăpat din mână.Știi cum se întâmpla...

Nu,nu știa.Nu știa nimic,poate doar că înțelegea cum o persoană mult mai tânără și mai puțin matură decât ea putea să-l scape din mână pe Ty Garrett.Dar nu intenționa să i-o spună.

-Știi,Victoria,spuse cu o voce joasă și caldă,mâna alunecându-i pe conturul bărbiei ei.Dacă nu te-ai tulbura atât de repede și atât de drăguț,nu mi-ar plăcea chiar atât de mult să ți-o fac.Zâmbetul apărui din nou și ea simți cum o cuprinde căldura din creștet până-n tălpi.

-Cum oare reușești să-i ții pe băieți să nu te tachineze? întrebă,lăsându-și degetul mare să ajungă periculos de aproape de buza de jos.

-Nu sunt înclinați,domnule,de-abia șopti ea.Întoarcerea ei la formalism nu-i descurajă nici măcar o iotă.

-Și să te sărute?

-Nici nu s-ar gândi vreodată la așa ceva,spuse ea ferm.

-Oh,ba da.Zâmbetul i se lărgi și reluă din nou ritmul dansului.

-Sunt doar niște copii,insistă ea.

-Și tu ești naivă cu tot Oxfordul tău.De fapt naivitatea ei se fărâmița cu repeziciune sub atacul lui ironic.Câteva revelații limpezi,de netăgăduit și destul de surprinzătoare îi luau locul și odată născute,se făureau și se extrapolau într-un ritm alarmant.Mai precis,zâmbetul lui o făcea să se gândească la sex.

Deși,cu experiența ei,nu-și putea da seama de ce.Zâmbetul lui era prea minunat

pentru a fi pus în legătură cu puținele momente petrecute pe furiș, în întuneric, cu Charles. Și, totuși, când îl vedea zâmbind, se gândea la sex. Legătura era atât de neașteptată, că era greu de făcut. De câte ori zâmbea, se imagina sărutându-l în feluri în care ea nu fusese niciodată sărutată. Nu era sigură că cineva săruta în felul acesta, dar tot se gândea la cum și-ar plimba limba peste dinții lui albi, curați, și cum i-ar ține fața în palme. Se gândea la cum l-ar gusta și cum l-ar atinge. Adevărat, niciodată nu simțise așa ceva, această nevoie de a se apropia. Se gândea că i-ar plăcea să danseze cu el tot restul nopții și era sigură că n-ar îndrăzni să... O privire scurtă spre el îi confirmă faptul că luase o decizie rezonabilă. În ochii albaștri zăcea cel puțin tot atâta bucluc cât în gura lui. Genele lungi, groase, îi împrumutau un aer de inocență, dar sprâncenele întunecate îi dădeau un aer ademenitor-senzual. Irisurile străluceau cu lumină și căldură, dându-i un aspect jucăuș. Acum că fusese obligată să recunoască evidența, nu mai era nici un dubiu. Senzualitate jucăușă. Până să-l cunoască ar fi găsit cele două cuvinte incompatibile. Nu cunoscuse pe cineva jucăuș și cu siguranță pe nimeni senzual. Adevărul e că nu cunoscuse pe nimeni precum Ty Garrett. El prezenta caracteristici nestudiate până acum. Nu era de mirare că o tulbura. Nu era de mirare deloc,

CAPITOLUL 4

Victoria supraviețuie dansului doar cu un pic mai mult decât sentimentului intact al datoriei împlinite. Obiceiul Talbotului și brațele lui Ty Garrett se dovediseră dezastruoase pentru emoțiile și dis-cernământul ei. Așezându-se lângă distribuitorul de puncte de fructe, își jura să ia restul seriei mai ferm în mâini și să nu se clintească în afară de cazul când ar fi fost absolut necesar.

-Miss Willoughby? Claire Clark, una din elevele ei, veni lângă ea, arătând îngrijorată și nervoasă. Pot să stau aici lângă dumneavoastră? Bobby Palmer e pe urmele mele și nu vreau să dansez cu el.

-Desigur, Claire, spuse Victoria, încântată că și-a redobândit imaginea controlată. Bobby Palmer era impertinent, mai mare decât toți ceilalți din tot gimnaziul, și avea destule atribute masculine care să poată face o fată de 13 ani nervoasă. Vrei niște puncte?

-Vă rog. Claire se înghesuie mai aproape, învârtind preocupată între degete șuvițe lungi de păr auriu. Fata era drăguță și, mai mult decât atât, isteată.

Charles o laudase adesea pe Victoria pentru inteligența ei, spunându-i că asta era o avuție pe care putea conta să o scoată din orice situație. Până aici avusese dreptate - dar el nu prevăzuse vreo situație care să-l includă pe Ty Garrett.

Simțind cum începe să-i adoarmă stăpânirea de sine, Victoria se întoarce repede și începu să umple o cană cu punci. Ty Garrett nu avea nici un drept să zăbovească în gândurile ei. Dansul se terminase.

-Miss Willoughby. Claire țipă și se agăță de brațul ei. Ceașca de punci și pieptul Victoriei intrară în coliziune cu o smucitură bruscă. Își trase respirația în timp ce lichidul roșu se infiltra în grilajele bej și macii portocalii, lăsând o pată țipătoare uriașă pe pieptul rochiei.

-Vine, scânci Claire, uitând de dezastrul pe care-l cauzase.

Victoria făcu un efort să-și controleze supărarea și iritarea.

-Calmează-te, Claire. Mă ocup eu de Bobby Palmer. Luă un șervețel de hârtie și-și tampona rochia. N-avea nici un efect.

-Nu Bobby, spuse Claire, cu vocea plină de agitație. Ty Garrett vine încoace.

Victoria îngheță cu șervețelul în mână. Privi peste umăr și înghiți în sec. Ty Garrett venea, într-adevăr, spre ea. Mai bine ar fi avut de-a face cu zece Bobby Palmer.

-Doamne, e atât de drăguț. Claire își revărsă, chicotind, sentimentele, în timp ce Victoria se lupta cu panica. Nu merita seara aceasta.

Apucând mai multe șervețele, făcu o încercare grăbită să se adune.

-Victoria?

Inima îi stătu în loc o secundă. Se răsuci cu teancul de șervețele apăsate pe piept.

-Domnule Garrett? Ridică bărbia pentru a-i întâlni ochii, cu calm forțat în voce.

-Ty, insistă el, zâmbind. Apoi privirea lui căzu pe șervețele și pe pată. Își ridică sprâncenele întrebător spre ea.

-Ce s-a întâmplat?

-Bună, Ty, spuse Claire, strecurându-se între ei. Adorația fățișă îi muia vocea și-i punea o lascivitate complet nepotrivită în mișcări.

Victoria se uită pieziș la flirtul subit al tinerei.

Oare ce-și închipuia fata? se întrebă și al doilea gând decis că de fapt nu voia să știe. Nu când Claire avea doar 13 ani, iar domnul Garrett-Ty-era...era atât de aproape.

-Bună, Claire, îi răspunse, luând brațul Victoriei. Poți să ne scuzi un minut?

Nu așteptă răspunsul și, apucând o mână de șervețele, o trase ceva mai încolo lângă masa cu gustări.

-Trebuia să te avertizez în legătură cu copiii ăștia zurbagii, spuse pe ton de scuză. Întotdeauna cineva varsă ceva pe altcineva la dansurile astea. Îmi pare rău că ai fost tu. Victoria se lăsă condusă spre capătul mesei, gândindu-se că e teribil de galant din partea lui să presupună că nu și-a făcut singură praf rochia.

-A fost un accident, îl asigură. Tânăra era distrasă pe moment. O reacție feminină pe care începea să o înțeleagă cu o claritate uimitoare. Ty Garrett era bărbatul cel mai atrăgător, ca fizic, din câți întâlnise. Nu avea să uite niciodată cât de puternice și de solide i se simțeau copsele lângă ale ei, când dansau. Era sigură că va dori să uite, dar știa că nu va putea.

Se opriră în dreptul cartofilor pai și ochii lui îi întâlniră pe ai ei, serioși și atât de frumos cenușii. Avea gene care te-ndemneau spre păcat, ispititor de groase, lungi și negre.

-Era Bobby Palmer? L-am văzut învârtindu-se pe aici și... Ridică absent șervețelele spre ea și conversația lor ajunse la o oprire subită, nu la fel de absentă. Ce-o avea de gând cu șervețelele alea? se întrebă, cu pulsul accelerat.

Ty îi prinse reacția și se întrebă același lucru. Ce-o fi având de gând? Să-i preseze câteva bucățele străvezii de hârtie și mâna lui pe piept?

Privirea lui urmă gândul și pieptul i se umflă.

Nu era lipsă de respect, era sigur. Dar știa din timpul dansului că rochia ei era amăgitoare când ajungea la anatomie. Sâni ei erau plini și savuroși și se ridicau și coborau într-un ritm alert, alt semnal menit să-l țină treaz cam toată noaptea.

Gândul îl făcu să ridice capul și privirea lui se intersecta cu a lui Corey. Acesta îi transmitea o încurajare disperată din partea cealaltă a sălii de gimnastică, de parcă ar fi știut că jumătate din bătălie fusese pierdută, dar mai existau speranțe.

Ty simți o nevoie presantă să se ducă la băiat și să-i explice că nu el a vărsat băutura pe rochia doamnei Willoughby. Că nu uitase sfatul lui Corey și n-o călcase în timpul dansului. Și că nu era nici un motiv să apeleze la Lacey, pentru că tatăl lui era capabil să se descurce singur cu o femeie nu foarte dificilă, ci mai degrabă deconcertantă.

-O să stau de vorbă cu Bobby, spuse el, coborându-și brațul și lăsând să-i cadă pe masă șervețelele, cât putu de discret. Victoria dădu, în sfârșit, drumul aerului din piept într-un oftat, nepăsându-i dacă o aude sau nu. Era prea ușurată ca să-i pese. Pentru un moment fusese gata să-o atingă intim și tot trupul i se înfierbânta amețitor, la acest gând.

-Nu era Bobby. Aproape nu mai avea suflu, dar n-o interesa dacă el observa.

Bărbatul era un câmp minat. Trebuia să scape de el. Se dădu un pas înapoi. Îi trebuia ceva distanță între ea și ochii lui, trupul lui, zâmbetul lui. Mai făcu un pas și castronul cu cartofi pai se sparse pe podea. Stânjeneala o inundă. Era prea mult. Nu fusese niciodată stângace. Economia și eficiența mișcărilor fuseseră un atribut al ei, adânc înrădăcinat, așa cum erau economia și eficiența tuturor celorlalte aspecte ale vieții ei. Un simț de răspundere inexorabil o obligă să

adune cartofii,în genunchi,deși ceea ce ar fi vrut,de fapt,era să fugă departe. Și,mai rău,simțul de răspundere al lui Ty Garrett îl aduse lângă ea, pe podea.

-E vina mea,spuse el,făcând grămăjoare de cartofi.

-Nu...Într-adevăr.Eu am intrat în masă.Genunchii aproape li se atingeau,dreptul lui și stângul ei și capetele erau înclinate,împreună,spre cartofi.Victoria și-ar fi dorit să fie lăsată să curețe singură.Ajutorul lui era mai mult tulburător decât folositor.

-Știu,spuse el,dar și asta-i greșeala mea.Te face să fii nervoasă.

Îndrăzneala afirmației lui o lăsă fără grai.Își ridică încet capul și-l găsi zâmbindu-i.Blândețea expresiei îi strălucea în ochi și în cutele subțiri ale obrazilor înnegriți de soare.Privirea ei căzu neașteptat pe gura lui.Buza de jos era ceva mai plină decât cealaltă,dinții albi și drepti.În timp ce-l privea,zâmbetul lui pieri și până să-și dea seama ce se-ntâmpla el se aplecă înainte și o sărută.

Mângâierea gurii lui pe a ei fu scurtă și puternică,doar o bătaie de inimă de când nasul îl atingea pe al ei,ca un oftat ușor suflat peste buzele ei în retragere.Mai mult decât atingerea buzelor,oftatul fusese încărcat de dorință și promisiune.Nu doar o sărutase,ci voia s-o sărute foarte tare.

-Am venit să-ți spun că trebuie să ies în parcare să ajut un camion să pornească,spuse el,umplând vidul imens de tăcere emoțională cu cuvintele lui banale,pronunțate ușor târăgănat.

-Dar te rog,răspunse ea,într-o șoaptă de-abia perceptibilă..Parcarea era locul cel mai bun pentru el.Avea nevoie să mediteze și cu el,așa aproape,procesele ei de gândire se prăbușiseră complet.Acum funcționa pe pilot automat.O sărutase.

-Nu stau mult.Se pare că n-au nevoie decât de un umăr.Dacă ai nevoie de mine,trimite un copil.

-Desigur.Ea știa totul despre motoare,dar nu știa mai nimic despre sărutat.Ty Garrett îl făcuse sibiilar cu Charles,dar cu o diferență pe care n-o înțelegea.

Acțiunea era aceeași,atingerea rapidă a gurilor.Charles i-o apăsa uneori puțin mai tare,un pic mai puțin confortabil.Oftatul fusese unic,însă și răspunsul ei fusese fără precedent,incluzând perioada cu indiscreția de nementionat.Sărutul indiscreției ei mersese fizic mai departe decât al lui Ty Garrett,totuși nici pe departe atât de emoționa! ca al lui.

-Îmi pare rău de rochie,spuse el.

-Oh; nu trebuie,zău.N-am fost niciodată sigură că mi se potrivește.El îi aruncă un surâs și-i luă mâna într-a lui ajutând-o să se ridice în picioare.

-Tocmai începuse să-mi placă.

Ea încuviință ca și cum era natural ca lui să-i placă rochia mai mult după ce avea

punci de fructe vărsat pe piept și zeci de fărâme de cartofi pai atârinate de tiv. După ce el plecă, se întoarse și se sprijini de masa cu gustări, închizând ochii și trăgând adânc aer în piept. O respirație bună o să-i limpezească mintea. Dar mintea nu i se limpezi deloc. O sărutase și totul vibra în interiorul ei, strigând de viață și de amintirea secundelor când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Ar fi fost prima care să admită că a dus o viață la adăpost: crescuse în toată lumea în compania unui grup de oameni mult mai bătrâni. Oameni care aveau puțin timp (sau deloc) de pierdut cu curiozitățile unei tinere în legătură cu altceva decât subiectele importante istorice și științifice. Știa că-i scăpaseră subtilități ale relațiilor bărbat-femeie, iar anii petrecuți afături de Charles contribuiseră puțin la a o lumina. Nu fusese nici un abuz, bineînțeles, sexual, emoțional, verbal sau altfel. Ea și Charles fuseseră mai presus de orice ar fi putut fi calificat drept abuz. Sexul fusese munca la domiciliu, sărutatul o datorie, afecțiunea necultivată. Chiar și fizic, fuseseră pe cât se putuse de neatașați. Dar Ty Garrett o sărutase și simțise că-l dorește. Oftase pe buzele ei, se simțise dorită. Știa că aceste două emoții, cu puțin efort, îi puteau schimba viața, pentru totdeauna, făcând din er altceva decât fusese. Ideea, numai, o speria de moarte.

Ty trebui să se mulțumească doar cu un singur dans cu Victoria Willoughby. Nu fuseseră ocazii. Seara o luase pe o pantă nefavorabilă după primul dans și nu fusese capabil să facă nimic altceva decât să se lase dus de curent și să culeagă cioburile. Întâi, lui Josie Brannerman i se făcuse rău și băiatul Gibson se lovide și se umpluse de vânătași. Victoria îi ținuse mâna fetei în a sa până când maică-sa reușise să vină și s-o ia. Ty îl întinsese pe jos pe băiat, îi administrase primul ajutor și-i explicase că majoritatea fetelor nu erau impresionate de numărul de scaune peste care poate sări un băiat. Faptul îi putea umple de admirație pe majoritatea băieților, dar fetele nu dădeau pe asta doi bani.

Apoi Victoria îl prinsese pe unul dihr-a opta mestecând tutun și-i ținuse o morală în timp ce-l conducea spre toaletă. Îl trimisese pe Ty înăuntru după el ca să se-asigure că și-a clătit gura. Mai târziu Ty auzise în parcare și împrăștiase un grup de elevi de liceu după ce verificase că nu sunt fete de la gimnaziu cu ei.

Ca să pună capac la toate, instalația de sunet murise cam pe la jumătatea serii. Ty își pierduse o jumătate de oră ca s-o repare, ca mai târziu s-o asculte descurajat cum își dă duhul iar. Și printre toate astea, inevitabilele crize emoționale. Unele fete nu fuseseră invitate la dans nici măcar o dată, unii băieți nu fuseseră acceptați de partenerere. Începură idile noi. Idile vechi muriră în confuzia generală de emoții adolescente. Singura notă pozitivă a serii fu invitația primită de

Corey de a-și petrece noaptea cu cel mai bun prieten al său. Ty aprobase fără ezitare și apoi își petrecuse tot restul serii întrebându-se dacă nu cumva Corey aranjase invitația pentru a-l lăsa singur cu Miss Willoughby la întoarcerea acasă, în caz că ar primi un semnal. Aprecia ocazia, dar îi plăcea să creadă că putea descurca astfel de lucruri și singur. Când veni timpul, fu recunoscător că misiunea îi era mult ușurată. Parcă pe dreapta camioneta, în fața casei, opri motorul și se trase spre ea.

-Mulțumesc pentru ajutorul din seara asta, spuse împingându-și pălăria pe spate și înconjurând cu un braț volanul. Ea stătuse tăcută în timpul scurtei călătorii.

După tot zgomotul și larma de la dans, nu o învinuia și nici nu-i lipsea conversația. Dar nu voia să sfârșească seara chiar așa.

-Am scăpat de Glen Frazer până pe la Crăciun. De obicei are nevoie de ajutor în timpul vacanțelor.

-Mulțumesc pentru avertisment. O inspirație profundă urmă afirmației ei și apoi se întinse spre ușă.

-Și mulțumesc pentru dans-adică pentru seară-și pentru ajutorul duminică.

-Cu plăcere, îi răspunse, privindu-i mâna întinsă spre ușă și întrebându-se dacă ar trebui să i-o atingă sau s-o lase să plece. Ultima dată când am supravegheat un dans a fost cu Ann Riverson și ea nu-i nici pe departe așa drăguță ca dumneata.

Victoria simți roșeața invadându-i obrajii, nesigură deloc că vorbele lui erau un compliment. Ann Riverson dăduse un nou înțeles expresiei „fată bătrână” și Victoria se întrebase adeseori dacă în câțiva ani va ajunge să arate și ea la fel de uscată ca profesoara de engleză din Talbot.

-Miss Riverson este o profesoară foarte bună, spuse în apărarea colegei.

-Și dumneata ești, replică el. Dar, în plus, ești drăguță. Un compliment clar, se decise ea, roșeața accentuându-i-se.

-Domnule Garrett, începu ea.

-Ty.

-Domnule Garrett. Privi spre el și-i susținu privirea. A fost o seară destul de remarcabilă. N-am mai petrecut alta la fel, și eu...

-Am putea s-o repetăm, o întrerupse el. Mi-ar plăcea să te duc undeva unde să n-avem cincizeci de puști de urmărit. Sau, mai bine zis, cincizeci de puști care să ne urmărească. Un zâmbet îi traversă iar fața, încărcat cu o promisiune jucăușă de care ea nu îndrăznea să ia cunoștință, pentru că îi aducea în minte aceeași dorință pe care o simțise la sărutul lui.

-Nu, mulțumesc, spuse repede. Și mulțumesc încă o dată pentru ajutor. Deschise ușa și făcu o mișcare să plece, dar el o ajunse.

Presiunea mâinii lui pe a ei era ușoară,de-abia simțită,dar suficientă pentru a o împietri.

-Aș vrea să te văd din nou.

-Sunt sigură că ne vom mai vedea,domnule Garrett.Talbot este destul de mic și...

-Dacă-i din cauza sărutului,mă pot scuza.Privirea lui descurajată zbură s-o întâlnească pe a ei.Momentul lrecu aproape instantaneu,dar nu înainte ca Ty să primească și să analizeze semnalul implicat de consternarea ei.

-N-aș vrea,de fapt,spuse el repede.Adică,să mă scuz pentru sărut.Mai ales că n-a fost vina mea.Și mi-a plăcut prea mult ca să trebuiască să te scuzi.

-Poftim? Deveni rigidă sub mâna lui.

-Eram mai mult decât gata să mă supun atunci când mi-ai cerut să te sărut,explică el.

-Cerut?

-Cerut.Zâmbetul i se întoarse în plină forță.

-Domnule Garrett,dă-mi voie să te asigur,nu ți-am cerut niciodată să mă săruți pe mine sau pe altcineva.N-am pronunțat un cuvânt dintr-o astfel de...

-N-ai spus-o tare.

-Sigur că nu,spuse ea,complet șocată.

-Dar te uitai la gura mea.Și felul în care te uitai m-a dus cu gândul la sărutat.

Privirea îi căzu fără voie spre zâmbetul lui și-și aminti.Buzele îi fuseseră atât de calde,respirația atât de ușoară pe pielea ei.

-Eu...eu nu pot fi făcută răspunzătoare pentru imaginația dumitale.

-O faci iar.O îmbujorare vinovată îi coloră din nou obrajii.El se dădu mai aproape și ea își ridică încet privirea pentru a-i întâlni ochii.

-Nu încape îndoială,Miss Willoughby,spuse el trăgănat,aplecându-se spre ea.Când mă privești așa,ajung să mă gândesc la sărutat.Ar fi putut să se strecoare și să iasă din camionetă.Îi dăduse destul timp.Ar fi putut să-l împingă sau ar fi putut să-i spună să se stăpânească de la ce Dumnezeu îi trecea prin minte acum.

Ea nu făcu nimic.Curiozitatea este o virtute academică pe care ea se străduise să le-o insuflă studenților,și era grozav de curioasă în legătură cu sărutul lui Ty Garrett.Gura lui se aplecă peste a ei,ușor și blând,nevrând jnai mult decât să fie lăsată să-i atingă buzele.Îi acorda favoarea unui sărut cast.Nu putea fi nimic rău,se gândi ea,într-un singur sărut.Nimic rău,cel puțin,într-un sărut cast.Dar primul lucru pe care-l află fu tendința inevitabilă spre un altfel de sărut.De la o secundă la alta,sărutul era diferit de ceea ce fusese,și,realiza rapid,nu la fel cu ce urma să fie.Cursa ușoară a limbii lui peste buzele ei o surprinse și o alarmă.

Simțea totodată o dulceață topindu-i-se în tot corpul.

Oftă fără să vrea și el își prelungi sărutul,profitând de răspunsul ei.

Deodată,imaginația Victoriei nu mai avea nimic de-a face un realitatea.Ty își plimba limba peste dinții ei,apoi o strânse mai tare în brațe și-i întredeschise-ușor gura.Era imposibil să compare sărutul cu orice altceva primit vreodată.Nu existau similitudini.Cu siguranță,nici una pe care să o poată cataloga suficient de repede pentru a ține pasul cu schimbările pe care el continua să le producă,poate cu excepția tulburării pe care o simțise când el o sărutase scurt peste grămada de cartofi pai.Doar că acum emoția era mai profundă,mai arzătoare.Și total irezistibilă.O săruta cu o intimitate uluitoare,umedă și fierbinte și mult mai personală decât orice făcuse cu Charles.Se înfundă în fotoliul camionetei.

El avea o putere cum nu mai simțise,seducătoare în intensitatea sa,cu pasiunea ca scop.Voia ca el s-o sărute o eternitate.

Ty se gândea că o eternitate ar putea fi ceea ce-i trebuie ei pentru a se relaxa.Gura ei era dulce,ascultătoare,moale dar restul corpului era țepăn ca o scândură.Nu știa dacă să persevereze sau să dea înapoi.Nu că nu i-ar fi plăcut deplin starea de fapt.Gura ei era dulce,timidă și tandră și fiecare mic răspuns pe care-l primea se ducea simultan la cap și în vintre.S-o sărute îi făcuse mai multă plăcere decât se așteptase,în ciuda ezitării din fiecare mișcare a ei.Începu să-și amintească ce anume era,exact,ce-i lipsise în legătură cu femeile,în tot acest timp.Începu să creadă că o vrea pe Miss Willoughby mai mult decât e rezonabil, sau înțelept.Își apăsa gura pe a ei,sperând un pic mai mult decât o reacție.Când o primi,se hotărî: Victoria Willoughby va fi a lui.

Victoria n-ar fi crezut dacă cineva i-ar fi spus că sărutul putea deveni chiar mai bun,mai apropiat,mai fierbinte.Dar când el își pecetlui gura peste a ei,îi luă fața în palmă și începu o seducție lentă,amănunțită a gurii ei,recunoscute diferența și intenția lui,fără nici un dubiu.Zâmbetul lui Ty Garrett o făcuse să se gândească la sex dintrun motiv foarte întemeiat.Sărutând-o,făcea dragoste cu ea,pur și simplu.Gura ispititoare,într-adevăr.Totul legat de gura lui era o invitație directă la abandonare...abandonare senzuală.Deodată,pe lângă plăcere și excitare,pe lângă curiozitatea pe care era sigură că nu-i va fi niciodată satisfăcută,simți panica izvorându-i pe dinăuntru.Simți și Ty.Îi dăduse o sută de semnale în retragerea grăbită din sărut.Își săltă încet capul și respiră adânc.Dar nu renunță la poziția lui dominantă,înclinat peste ea și ținând-o pe jumătate în brațe.

-Aș vrea să te scot la cină sâmbăta viitoare.Vocea-i era răgușită și moale în același timp.Cum ea nu răspunse,ci doar îl privi prin ochelarii rotunzi cu ochii măriți de neîncredere,o sărută din nou cu grijă.

-Te rog,vino cu mine,Victoria.Gura lui o atinse pe a ei încă o dată.

N-am ocazia să ies prea mult și-ar însemna enorm dacă ai lua cina cu mine. Începu să o sărute din nou,dar Victoria era încredințată că a ajuns la limită.Încă un sărut și însemna să mai fie răspunzătoare de ea însăși.

-Da,spuse repede,înainte ca el să poată veni mai aproape.O seară în oraș va fi încântătoare,sunt sigură.

CAPITOLUL 5

„*Să sari din tigaie ca să te-arunci în foc*”-iată o zicală bizară pe care Victoria nici nu visase c-ar putea-o folosi în caracterizarea propriilor acțiuni.Totuși,exact asta făcuse fiind de acord cu invitația lui Ty Garrett-sărise din tigaie drept în foc.Își trase fusta,încercându-i fermoarul în spate în loc de lateral.Hainele sunt menite să se potrivească într-un anumit fel,și e de presupus să aibă mici indicii, cum ar fi etichete sau cusături.Fusta ei avea cusături peste tot și eticheta cu numărul era prinsă la jumătatea lungimii unui tighel,nelăsând-o să ghicească în care parte ar putea fi spatele.Purtase întotdeauna fustele așa cum se nimereau, dar în seara asta nu mergea.Voia să fie în regulă.Doar o dată.

Nesatisfăcută de ceea ce vedea în oglindă,roti fusta complet,încercând și poziția îndrăzneată cu fermoarul în față.Se dădu înapoi și se privi în oglindă,bucuroasă că nu mai era și altcineva în cameră.

Încercă pe stânga.Încercă pe dreapta.Încercă la spate din nou,tot timpul netezind fusta cu palmele în speranța că ar putea scăpa de cutele nedorite.

Materialul era frumos și destul de scump,un verde de pădure pe fondul unei urzeli cafenii.În orice caz,lâna costumului ei venise numai de la cele mai bune oi,fusese prelucrată în cele mai bune fabrici și cusută de cele mai bune croitorese pentru o Willoughby Victoria pe care n-o întâlniseră vreodată,dar a cărei recunoștință le fusese transmisă prin Charles; așa că se simțeau datori să-i trimită mereu alte haine pentru soția lui.Își îndreptă umerii,trase burta și decise să țină fermoarul la spate.Spera doar că un costum nu este nepotrivit pentru o cină în doi.Ty era pregătit pentru orice sau așa credea.Când Victoria deschise ușa,totuși,fu cuprins de o dorință urgentă de a urla de disperare,văzând cum era îmbrăcată.Îi venea să ia jacheta și s-o facă mai puțin uriașă,să-i îndrepte cumva cutele fustei care cădeau cum nu se poate mai prost și,dac-ar fi fost posibil,să schimbe culoarea verde măloasă a ansamblului.Singurul lucru bun la costumul ei era că acoperea cea mai mare parte dintr-o bluză galbenă,îngrozitoare.

Ea era atât de drăguță.Nu putea pricepe cum de ajunsese să aibă numai haine mari și urâte.Nici una din femeile pe care le cunoștea nu-și permitea să se îmbrace la cele mai luxoase case de modă,dar până și Lacey se fâțâia cochetă

când purta ceva nou,până primea o privire admirativă.

-Bună,spuse zâmbind.La dracu cu costumul,era bucuros că o vede.Aproape că nu se gândise la altceva toată săptămâna.

-Intră,te rog.Deschise ușa mai larg și-l invită cu un gest.Doar un minut.Trebuie să hrănesc pisica.Era o minciună.Victoria se pregătise pentru venirea lui Ty Garrett,dar acum descoperea că nu destul.Așa că-l pofți înăuntru cu o minciună politicoasă,și-l lăsa singur în timp ce bătea grăbită în retragere spre bucătărie.

Exista o pisică pe care o putea hrăni,dar nu era a ei.Motanul vagabond se arăta când avea chef,pleca tot așa,și era deosebit de fudul de faptul că făcea numai ce-i plăcea.Pe scurt,era o prezență masculină familiară,nu ca aceea din camera ei de zi,un bărbat înalt și brunet,foarte masculin,atrăgător,și tipic vestit din vârful pălăriei de cowboy până-n botul cizmelor fanteziste din piele.

-Archie,pis,pis,strigă din ușă înspre curtea din spate,agitând un castron cu lapte pentru mai multă veridicitate.În câteva secunde fu răsplătită miraculos de un răspuns miorlăit.O felină agilă,portocalie cu alb,se strecura pe lângă ea, oferindu-i toate scuzele de care avea nevoie până va fi gata să înfrunte întâlnirea.Își promise să nu îi ia mai mult decât câteva minute.Nu voia să se pună într-o lumină ridicolă.Voia doar o șansă să-și recapete sângele rece,să se calmeze,o șansă,doar o șansă să-și refacă o perspectivă matură asupra ultimei dați când îl văzuse,atât de aproape,și după ce o răvășise cu sărutul lui.

Ty se învârtea în living,uitându-se la fotografiile și cărți.Erau cr mulțime.Casa era proprietatea școlii și,în funcție de contractul individual,era oferită uneori fără chirie sau cu o chirie mică.Ty auzise că îi oferiseră Victoriei toate avantajele posibile și încă simțeau că au făcut afacerea secolului cu angajarea ei.

Privind diplomele,certIFICATELE și premiile înrămate care acopereau un perete întreg,fu de acord.Era impresionat și puțin intimidat de ce spuneau toate hârtiile acelea despre femeia din bucătărie.Trebuie să fi studiat la jumătate din universitățile lumii.Se duse spre biroul de lângă fereastră și-și lăsa privirea peste fotografiile aranjate la-ntâm-plare.Victoria în fața piramidelor,înconjurată de bărbați mai bătrâni; o Victoria mult mai tânără cu ghiozdan,stând în fața unei clădiri gotice impunătoare; Victoria pe un vapor,flancată de aceiași bătrâni; portretul unuia dintre bărbați,bust.Cap pleșuv și umeri lăsați.Ty luă fotografia și se întoarse auzind-o intrând.Ochii li se întâlniră,doar pentru o secundă înainte ca privirea ei să se mute pe gura lui.El rânji și privirea ei zbură înapoi spre ochi.

Ea făcea lucruri minunate pentru orgoliul lui.Corey și Lacey puteau să stea liniștiți; controla ferm situația.

-Este...Charles,zise ea,îndreptându-și atenția înapoi pe fotografia din mână.

A fost făcută cu ocazia alegerii lui în directoratul Institutului Willoughby, cu câteva luni înainte de a muri. Avem câteva figuri proeminente în această organizație. Soțul ei? Ty se mai uită o dată la poză, observând ceea ce-i scăpase înainte, culoarea cenușie a puținului păr care-i rămăsese lui Charles, paloarea pielii, mușchii căzuți din jurul gurii, și anii-mulți-Întipăriți în liniile feței și în oboseala ochilor. Nu știa ce să zică. Din fericire ea îl salvă de efortul de a găsi de spus ceva amabil.

-A fost o capacitate.

-Mda. Ty puse la loc fotografia. Cred că ai spus ceva despre asta la ședința cu părinții. Era un coleg al tatălui tău, nu? Și profesorul tău?

-Da. După ce a murit tata, Charles m-a luat sub aripa lui. Îi scăpă un surâs. Nu a fost sănătos deloc în ultimii ani. A murit în Buenos Aires. Făceam cercetări asupra vegetației din pampas. Cât de exotic, se gândi Ty, și cât de incredibil de bătrân fusese soțul ei. Dacă ar fi fost bătrân și însurat cu o tânără drăguță, și el ar fi ascuns-o sub un maldăr de haine lălâi și cafenii.

-Îmi pare rău, spuse. Cred că a fost tare greu pentru tine, așa departe de casă.

Găsise în sfârșit ceva corect de spus.

-De fapt, nu eram mai departe de casă decât de obicei. Nu asta a fost partea cea mai grea. Ty se cam lămurise cum au stat lucrurile și cu altă femeie ar fi schimbat conversația. Dar nu cu Victoria. Nu știa de ce voia ea să-i povestească despre moartea soțului ei, dar dacă ea avea chef să vorbească, el era doritor să o asculte.

-Avea trei copii dintr-o căsătorie anterioară, explică ea venind lângă birou și rearanjând câteva fotografii. Toți sunt mai în vârstă decât mine.

Informația nu-l surprinsese, mai ales după ce văzuse poza.

-Când Charles a murit, au năvălit în apartamentul nostru din Argentina și au luat totul, inclusiv cercetarea noastră.

-De-asta nu mai ești bogată?

-Da, spuse simplu.

-Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de tine. Ty știa că nu era treaba lui, dar descoperirea că nu-i plăcea soțul ei decedat.

-Așa am crezut și eu la început.

-Și cum te-ai răzgândit? o întrebă, punând fotografiile deoparte și încercând să-și ascundă iritarea. Nu era prea tolerant, când era vorba de bătrânul Charles Edward Willoughby IV. Trecu un moment până la răspunsul ei.

-Pentru prima dată în viață trebuie să-mi port singură de grijă. Îmi place.

Cu cât mi se ia mai mult, cu atât am mai puține pretenții.

Mă descurc destul de bine fără servitori,deși îmi lipsește uneori ajutorul lui J.J.; J.J.ar fi putut să-mi rezolve toate temele astea,să-mi întocmească planurile de lecție,să-l facă fericit pe domnul Frazer și încă i-ar fi rămas destulă energie să lucreze la organizarea cercetării mele.Ty se holba la ea,ochii îngustându-i-se, pentru o clipă,de neîncredere,de parcă s-ar fi așteptat ca ea să înceapă să râdă și să-i spună că a glumit.Dar ea nu glumea.Servitori și secretare.Se întrebă cam cât de bogat fusese bătrânul Charles.Mai bogat decât își închipuise Ty,asta era al dracului de sigur.

-Cercetarea mea asupra pășunilor este acum întreruptă,continuă ea,dar intenționez s-o reiau vara viitoare în Fawnee.Am devenit destul de intrigată de teoria Buffalo Commons,dacă Marile Câmpii,lăsate singure să se revigoreze,ar permite din nou turmelor de bizoni să se înmulțească,făcându-le comparabile cu turmele din Serengeti și Masai Mara.Ceea ce auzi îl scoase din reverie.

-Glumești,spuse,sperând într-adevăr că glumește,dar îndoindu-se sincer.

-Câtuși de puțin,îl asigură ea,un zâmbet curbându-i colțurile gurii.Cred că este una din ideile cele mai grandioase pe care le-am auzit.

-Dar ce s-ar întâmpla cu fermierii care sunt deja acolo și încearcă să supraviețuiască? Ty auzise câte ceva despre teoria Buffalo Commons și o considera grandioasă,într-adevăr.O tâmpenie grandioasă.

-Desigur că vor fi necesare unele sacrificii.Ty fu de acord,rugându-se ca sacrificiile să le facă tabăra adversă.Diferența de opinie și cursul conversației îi aduseseră,într-o jumătate de oră la restaurant,într-o stare relaxată,fără vreun singur moment de stânjenală.Ty era conștient încă o dată că seara cu Victoria Willoughby începuse într-o notă neașteptată,ciudat de intimă.

Victoria era și ea conștientă de întorsătura lucrurilor și nu știa cum să și-o explice.Purta întreaga răspundere pentru dezvăluirea circumstanțelor situației sale financiare.Dar nu înțelegea ce-o apucase numai dacă nu cumva avea vreo legătură cu sărutul lui Ty.Era posibil ca o astfel de intimitate fizică să-i fi declanșat revărsarea de chestiuni personale. Și mai fuseseră și confesiunile lui neașteptate de pe ringul de dans. Poate că din cauza lor își dezlegase și ea limba. Poate că se va împrieteni cu Ty Garrett.Îi aruncă o privire scurtă și simți cum i se îmbujorează obraji.

Ty alesese restaurantul lui favorit,*La felinarul roșu*.La sosire însă își dăduse seama că nu fusese cea mai înțeleaptă decizie.În primul rând,datorită apropierii de Talbot,era restaurantul favorit al tuturor.Greg și Amy Lambert soseau în același timp cu ei.

Ty nu fu surprins,nici încântat,și-și dori să-și fi amintit dinainte că majoritatea sâmbetelor la Felinar erau ca niște adunări de familie.

Îi întoarse salutul lui Greg,fluturându-și mâna.Cu prea puțin entuziasm o incluse și pe Amy ca beneficiară a salutului său.Nu voia să fie necioplit,dar nici s-o încurajeze pe Amy.Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare.Iar îi făcuse ochi dulci în biserică,se frecase de el pe coridor,timidă și provocatoare în același timp și-l făcuse să se gândească la sărutul Victoriei și la o grămadă de alte lucruri la care n-ar fi trebuit să se gândească.Avusese o porcărie de săptămână și tot ce-și dorea era s-o ducă pe Victoria undeva,doar cu el,la cină și după cină.Mai ales după cină.N-avea nici un chef să-și petreacă seara cu familia Lambert.Prea târziu,își dădu seama că ar fi trebuit s-o spună cu voce tare și răspicat.

Ar fi trebuit să spună: „*îmi pare bine să vă văd,dar eu și Victoria vrem să fim singuri la cină.Doar noi doi,ea și cu mine,fără voi.Nu avem nevoie de companie*”.Dacă nu reușea nici așa,ar fi trebuit să continue:„*Plecați de-aici,duceți-vă în altă parte.Marș!*”N-ar fi trebuit să fie politicos și subtil.

Politețea trecuse drept o manifestare de prietenie,iar subtilitatea-o invitație.Când toate prezentările fuseseră făcute,cina lui romantică în doi devenise o petrecere în patru.Își puse o mână pe talia Victoriei în timp ce traversau parcare, încercând să găsească o cale să-i spună că nu plănuse o întâlnire dublă, încercând în același timp,cu mare greutate,să reziste impulsului de a o lua cu el înapoi spre camionetă.Greg deschise ușa restaurantului înainte ca el să-și fi realizat primul obiectiv.

-Dar este minunat,spuse Amy,îngrămă-dindu-se în el la garderobă.Noi patru să luăm cina împreună.Întotdeauna este mai plăcut să mănânci cu prietenii,nu-i așa,Ty?

-Sigur,dar...Încă spera să mai poată face ceva,dar Amy era prea iute pentru el.
Ea se întoarse spre Victoria cu un zâmbet strălucitor.

-Am auzit atât de multe despre dumneata,dar de câte ori te-am văzut erai ocupată cu vreo chestiune școlară.Aceasta va fi o șansă minunată să flegărim.E adevărat că soțul dumitale avea sânge regesc?

-Charles a fost conte de Wickham,explică Victoria,făcea parte din nobilime,dar nu din casa regală.

-Asta-i fantastic,incredibil,spuse Amy,crescându-i entuziasmul mai mult decât sincer.Cine ar fi bănuț că voi lua masa cu cineva care s-a culcat cu nobilimea?

Ty nu credea că era chiar atât de grozav și nu-și putea imagina o formulare mai cretină oricât ar fi încercat.

-V-am pregătit masa.Patroana se întoarse să ia câteva liste.

Dacă vreți să mă urmați, vă rog. Manierele lui Ty iar îi jucară o festă la masă. În timp ce-i ținea scaunul Victoriei, Amy și Greg ocupară locurile din dreapta și stânga ei. Trebuie să se mulțumească cu locul cel mai depărtat. Se părea că starea căsniciei Lambert-ilor era așa cum presupusese după flirtul lui Amy.

-Luăm o carafă de *mărgărita*? propuse Amy. Dacă tot suntem patru, cred că e mai bine așa.

-*Margarita*? întrebă Victoria, citind lista.

-Sigur, spuse Greg. Dar trebuie să fie cu cuburi de gheață, nu porcărie de-aia rece.

-Da, zise Ty. Cu cuburi.

-*Margarita*? repetă Victoria. Pe coperta listei ei era desenată o trăsură trasă de patru cai, cu felinare roșii și vizitiu cu joben. Nu părea genul de meniu care să te îmbie să comanzi o carafă de *margarita*.

-N-ai băut niciodată *margarita*? întrebă Amy, atingând brațul Victoriei cu o privire oh-sărmana-de-tine-nu-pot-să-cred.

-Ba da, am băut.

-Comandă ce vrei, Victoria, spuse Ty, întinzându-se peste masă și strângându-i ușor mâna. Sunt sigur că noi trei ne descurcăm cu carafa.

-Nu. Iau și eu *margarita*, spuse Victoria, retrăgându-și mâna și adoptând o atitudine curajoasă. Cu nonșalanță, deschise lista, așteptându-se la ce-i mai rău.

Așteptările îi fură onorate. Mâncare mexicană, chinul culinar al existenței ei. Nu știa ce condiment sau combinație de condimente o făcea să erupă ca un vulcan, dar știa suficient pentru a sta deoparte de orice avea sos.

Ridică mai sus bărbia și cercetă cu atenție meniul. Avea să se lupte cu el, cum făcuse întotdeauna. Lui Charles îi plăcea mâncarea mexicană. Aceasta preferință era singurul lucru surprinzător în legătură cu el, singura lui notă de nonconformism. Nu era singură în lupta ei. Și Ty simțea că n-o să poată mânca nimic.

Privind-o pe Victoria cum își învârte mâncarea dintr-o parte în cealaltă a farfuriei îi dispăruse orice apetit. Felinarul era vestit pe plan local pentru calitatea mâncărji, dar Victoria nu părea s-o aprecieze.

-Ai locuit într-un castel? o întrebă Amy pe Victoria. După numărătoarea lui Ty, era întrebarea stupidă numărul 14.

-Nu. Familia Willoughby avea o proprietate întinsă în Kent, dar fără vreun castel.

-O proprietate întinsă, cât de minunat! Probabil arzi de nerăbdare să te întorci, spuse Amy. Cred că Talbot te plictisește de moarte.

-N-am avut timp să mă plictisesc, spuse Victoria, ignorând celălalt comentariu al lui Amy. Nu se putea întoarce la Wickham. Aparținea acum fiului celui mare al lui Charles, Neville, și ea în mod sigur nu figura pe lista lui de invitați.

-Sunt multe femei care nu au timp să se plictisească, intră Greg în conversație, aruncând o privire cu tâlc către soția sa. Victoria este probabil ocupată cu școala de dimineața până seara. Amy îl ignoră, adresându-i-se Victoriei.

-În Anglia toate hainele arată ca ale dumitale? întrebarea stupidă numărul 15. Ty se întrebă ce-ar face Greg dacă i-ar închide gura lui Amy cu o enchilada. Cu una întreagă. Victoria își privi costumul, nefiind foarte sigură de ce voia Amy să spună.

-Costumele de lână, da, e posibil să arate asemănător prin aceea...hm, că sunt făcute din lână. Oare ce voia să spună femeia? se întrebă, regretând când Amy îi furniza răspunsul.

-Mă refer la culoare. Purtați culori așa noroioase din cauza ploii și a cetii de acolo? Nimic proaspăt și înșorit, știi, încheie ca și cum Victoria ar fi știut. Dar nu știa.

-Nu sunt sigură, spuse, reușind să formuleze cel puțin o lipsă de opinie.

Vestimentația lui Amy Lambert era albă cu roz, arătând destul de luminoasă și „înșorită”. Dar mai erau doar două săptămâni până la Ziua Recunoștinței. Nu era oare rochia lui Amy în afara sezonului? Victoriei așa i se păru, dar, desigur, să arăți noroios era de departe un păcat mai mare. Ty nu se pricepea la stingerea animozităților feminine. Nu avea destulă practică. Voia să sară în ajutorul Victoriei, dar nu știa cum, astfel încât să nu înrăutățească și mai mult lucrurile.

-Îmi place costumul tău, spuse Greg fără ocolișuri, surprinzându-i pe toți. Lâna este realmente de foarte bună calitate. Trebuie să fi costat o avere. Pipăi o mânecă a jachetei Victoriei. Și nu arată noroios. Este un verde de pădure cu castaniu.

Culori bune.

-Mulțumesc. Victoria îi zâmbi fericită celui alt bărbat și Ty își dori să fi spus el primul că-i place costumul. Nu-i plăcea, dar ar fi fost bine dacă ar fi reacționat destul de rapid ca să-o spună. Greg îi întoarse zâmbetul.

-Am crescut oi când eram copil. Am fost cu ele chiar și la târgul de animale, de câteva ori.

-Foarte interesant, spuse Victoria. Câțiva dintre elevii mei sunt implicați în proiecte de creștere a animalelor. Le-am spus că își pot folosi cunoștințele pentru a obține bani suplimentari.

-Bună idee. Îmi amintesc că mă ocupam de hrănire și imunizare, de sortarea lânii și de tot felul de astfel de lucruri. Ty se lăsă pe spătarul scaunului, observând cum conversația dintre Victoria și vecinul lui decurgea de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. La dracu, întreaga lui viață fusese un mare proiect de creștere a animalelor la ferma lui, dar nu-i trecuse prin minte să-i vorbească despre vaci.

Dacă ar fi știut că o va face să-i zâmbească, așa cum îi zâmbea acum lui Greg, i-ar fi vorbit numai despre vaci-cât e noaptea de lungă. În schimb, se apucase să-o contrazică în legătură cu bizonii, își aminti. Nu fusese o ceartă, dar discuția n-o făcuse pe Victoria să-și fluture genele, așa cum ar fi putut să jure că făcea spre Greg. Se întrebă dacă diferența era între oi și bizoni, sau între el și Greg. Se întrebă dacă e cazul să aducă în discuție ferma și ideile lui despre ameliorarea raselor de vaci. Se întreba ce înseamnă expresia de pe fața lui Amy și dacă seara va merge din ce în ce mai prost.

CAPITOLUL 6

Victoria consideră că masa a decurs fără incidente, dacă făcea abstracție de faptul că mâncarea a fost necomestibilă, Amy Lambert neinteligibilă și dacă se abținea să tot analizeze câteva momente chinuitoare. Ty își pusese mâna pe spatele ei în timp ce traversau parcare spre restaurant, îi înconjurase talia când patroana îi condusesse la masă. De două ori în timpul cinei îi luase mâna și i-o ținuse câteva secunde. Când au ieșit din restaurant, îi pusese haina și o ținuse practic în brațe.

Victoria fusese efectiv încălzită de intimitatea gestului. La jumătatea drumului înapoi, se simțea încălzită și destul de flămândă, dar ajunsese la o concluzie surprinzătoare și nu mai puțin suportabilă: individul nu-și putea ține mâinile departe de ea. Nu se simțise niciodată așa de ispititoare sau așa de incredulă.

Poate că fermoarul se punea într-adevăr la spate și poate că Amy Lambert nu avea mai mult gust la îmbrăcăminte decât ea însăși. De-abia aștepta să analizeze aceste posibilități în timp ce va mânca, indiferent ce, imediat ce va ajunge acasă.

Totuși, ce-i prea mult nu-i sănătos. Oricum ar fi luat-o, nu putea vedea vreun viitor pentru atingerile lui Ty Garrett și pentru efectul surprinzător pe care-l aveau asupra ei. Nu era făcută pentru flirturi întâmplătoare. În ciuda celor spuse de Charles după imprudența ei. Își va primi până la urmă măcar o parte din moștenirea cuvenită și atunci va pleca din Talbot pentru a-și îndeplini îndatoririle de cofondator al Institutului Willoughby. Era calea pe care și-o alesese singură. Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face era să pună capăt la ceea ce credea că va rămâne unul din cele mai ciudate episoade din viața ei. Ty Garrett era mult prea tulburător, preadeconcertant, prea periculos, prea seducător.

O să pună capăt, și gata. Desigur, un subiect atât de delicat trebuie abordat într-un cadru potrivit și pe cât posibil cu tact și pe ocolite.

-Mi-a făcut plăcere să-ți cunosc prietenii, spuse ea. Greg a fost atât de drăguț să-și ofere ajutorul pentru expoziția științifică. Ty mormăi; probabil părerea lui despre ajutorul lui Greg. Comunicarea masculină fără cuvinte, denumită mormăit, era un

limbaj cu care Victoria era prea obișnuită,atât de mult încât de-abia observa lipsa de formalism a răspunsului.

-Orice ajutor este binevenit,continuă ea.Dar nici n-aș vrea să se creadă că nu mă pot descurca singură.Dumneata ce părere ai?

Ty credea că Greg nu-și văzuse de treabă învârtindu-se în jurul Victoriei ca un fluture de noapte gata să-și ardă aripile,lângă lampă.Credea că Amy fusese pe punctul de a-i spune același lucru soțului ei.Credea că Victoria habar n-avea cât de scandalos flirtase Greg cu ea,deși avea impresia că Greg știa exact cât de scandalos flirtase soția lui cu Ty în ultimele duminici.Credea că întâlnirea fusese un dezastru până în acel moment și căuta disperat un mod de a salva seara și de a-l împiedica pe Greg Lambert de a-i mai face avansuri Victoriei.Lambert-ii erau căsătoriji.Ar cam fi trebuit să afle și ei chestia asta și să se comporte în consecință.Nu spuse tare nici unul din aceste gânduri.Îi veni subit o idee mai bună,soluția perfectă.

-Am să te ajut și eu,spuse el,ridicându-i-se imediat moralul.Vom numi asta implicarea comunității.Conducerea școlii adora implicarea comunității.Era deja prea ocupat,dar găsea el cumva timp și pentru expoziția asta.Oricum i-ar fi cerut Glen Frazer ajutorul.

-Ce idee minunată.Mulțumesc,spuse Victoria,și apoi își dădu seama că n-ar fi trebuit.Se purtase prostește.O femeie nu „o rupe” cu un bărbat acceptându-i ajutorul.Se întorceau spre casă într-o tăcere,din ce în ce mai confortabilă pentru Ty și din ce în ce mai puțin confortabilă pentru Victoria,pe măsură ce treceau minutele și milele.Ty îl neutralizase efectiv pe Greg Lambert.Victoria făcuse o eroare de tactică.Se uita pe geam la peisajul întunecat,întrebându-se cum să reia conversația.Ty își împărți timpul privind când spre drum,când spre ea,gândindu-se cum o va săruta când vor ajunge acasă.Tensiunea din timpul cinei începu să-l părăsească,lăsându-se înlocuită de o tensiune mult mai plăcută.Avea să înceapă cu gura ei și va continua cu gâtul.Era mult timp de când nu mai sărutase gâtul unei femei.De-abia aștepta să-și deschidă gura pe pielea ei și s-o guste cu limba,să-i audă suspinele în ureche în timp ce va simți greutatea și rotunjimea sânilor ei în palme,să...Se foi încurcat,și-i aruncă o privire vinovată și totuși fascinată.Era puternic atras de Miss Victoria Willoughby.Atras irezistibil.Voia s-o ducă acasă și să o pună în pat.Când ea își ridică pe neașteptate privirea spre el,încercă să-și schimbe expresia de fascinație vinovată,într-una de interes prietenesc,dar bănuie că fără succes.O dorea și știa că îi e întipărit pe față.

Victoria își schimbase și ea poziția,stânjenită de privirea pe care o interceptase.Avea o sclipire senzuală,puțin cețoasă,nu foarte greu de interpretat.

N-o mai rupsesse vreodată cu cineva și timpul fugea. Aproape că ajunseseră la periferia Talbotului.

-Amy părea foarte interesată de cultura engleză,spuse,aruncându-se într-o nouă conversație.Ar fi trebuit s-o asigur că nu toată lumea în Marea Britanie se îmbracă la fel ca mine.Fiecare englezoaică are propriul ei stil,la fel ca americancele.

-Cred că Amy era mai mult curioasă în legătură cu tine,decât interesată de cultura engleză,îi zâmbi el.

-Ei bine,cred că n-aș putea fi considerată tipică pentru moda englezească.Charles se ocupa în general de garderoba noastră.Avea o mătușă care obișnuia să-mi trimită îmbrăcăminte.Se știe că stofele de lână englezești sunt făcute să dureze o viață și principiul familiei Willoughby a fost întotdeauna: „*Dacă nu risipești,nu dorești*”.Totuși,n-am putut niciodată să aflu dacă mătușii Sarah îi plăcea cafeniul,și de asta avea așa de mult,sau dacă nu-l putea suferi și de aceea îmi trimitea mie.atâtea haine cafenii.

Îl privi,ca să vadă dacă-l înviorase cu conversația.Nu intenționase să-i facă o istorie a garderobei sale,dar simțea că trebuie să continue cumva să vorbească, pentru a putea ajunge la subiectul propus: că trebuie s-o rupă cu el.Din păcate, Ty nu părea interesat câtuși de puțin de vestimentație.Subiectul îl lăsase fără glas și,dacă nu cumva se înșela,îl făcea chiar să arate cam sumbru.

-Mulțumesc din nou pentru piersici,spuse ea repede,referindu-se la borcanul pe care Corey i-l adusese luni la școală.Îi mulțumise și mai devreme,dar era în criză de idei.Au fost minunate.

-Vecina noastră este renumită pentru piersicile ei aromate,spuse Ty,întrebându-se de ce-i păsa lui atât că soțul ei cel bogat o îmbrăcase în haine de genul „*ține-ți mâinile acasă*”.Ea precis nici nu observase și le purta liniștită.Le pune în borcane în fiecare toamnă,continuă,și,dacă avern noroc,țin până la Crăciun.

-A fost foarte generos din partea voastră să le împărțiți cu mine,ca și tot ce ai mai trimis,fasolea verde,sosul de mere și sfecla.Stomacul îi protesta în tăcere, amintindu-i că era grozav de flămândă.

-Cu plăcere.

-Și supa de roșii a fost foarte bună.Conversația se zbătea disperat,gata să-și dea duhul.Terminase și cu recunoștința.Nu se poate să nu mai existe vreun subiect,se gândi ea,numai de l-ar putea găsi.

-Corey nu se prea omoară cu supa,zise el.Dar eu știu cât de greu e să gătești pentru o singură persoană,sau chiar două.Sunt zile când cel mai greu lucru pe care-l am de făcut este să mă hotărâsc ce să gătesc pentru cină.

-Oh,Doamne,asa este,incuviinta ea,simtind cum conversatia ia in sfarsit avânt.Nu stiu cum s-au descurcat bucatarii nostri in toti acești ani.Eu m-am trezit atât de prinsă de rutină,că gătesc .aceleași trei feluri mereu,până simt că nu le mai pot vedea în față.

-Și eu cu Corey tot așa ne învățăm.Mâncăm pizza patru seri pe săptămână și hamburger în celelalte trei! Mâncăm multă carne de vită și eu prefer friptura.Măcar să-ți satisfaci propriul gust,dacă tot muncești atât.

-Nu-i neapărat un avantaj,se confesa ea.Chiar dacă te hotărăști ce vrei,rămâne problema gătitului în sine.Cred că aş fi putut să dau singură de lucru unui restaurant chinezesc semestrul ăsta.

-Îți place mâncarea chinezească?

-Sunt nebună după ea.Goliciunea nu chiar atât de tăcută a stomacului se făcu simțită iar.Mâncarea chinezească sună ca un vis,și la fel de îndepărtat.

-Vorbești serios? Ty își recăpătase tot autocontrolul și încerca să-și ascundă un rânjet satisfăcut.

-Ei bine,îmi place cum gătesc americanii mâncarea chinezească.Am stat odată în New York pentru vreo șase luni și n-am mâncat decât mâncare chinezească.

Desigur,când ești în China,nu-i la fel.De fapt e destul de diferit.Creierul de maimuță și laba de urs nu sunt eufemisme,știi,și nici supă de cuib de rândunică.

Ty nu știa,dar nu credea că Lacey are în congelator vreun creier de maimuță sau laba de urs.Ceea ce sigur avea era un talent deosebit pentru dim sum și o datorie la poker.

-Mâine seară avem mâncare chinezească la cină,dacă vrei să vii,spuse el.Va trebui s-o roage în genunchi pe Lacey să vină să gătească pentru el,asa,pe nepregătite.Pe de altă parte,Lacey s-ar putea să găsească ocazia binevenită.Avea vreo șaptezeci de dolari datorie la el.

-Oh,nu se poate.E în cursul săptămânii și...Trecuseră de băcănă din Talbot și Victoria își zise că este momentul să-l anunțe că nu-l mai poate vedea din nou.Și într-adevăr trebuie să...

-*Dim șam*,o întrerupse el.Găluște la aburi,rulouri de primăvară,creveți prăjiți.Creveți prăjiți.Îi lăsa gura apă.

-Hm,vezi,am lecții de pregătit și...

-Wontons,o grămadă de găluște și perișoare,unele prăjite după ce au fost pregătite la aburi,chifteluțe de creveți.

-Știi să gătești toate astea? întrebă ea,imaginându-și fiecare îmbucătură savuroasă din ceea ce descria el.

-Am pe cineva.Rulouri de pui condimentat...

Victoriei nu-i venea să creadă că este pe cale să fie sedusă de stomac, împotriva judecății sănătoase, dar asta era exact ce se întâmpla. Dim sum. Dumnezeule, oare cât timp trecuse?

-Avem întotdeauna sosul acela special de caise. E într-adevăr bun.

Nu se îndoia. Rulouri miciute de primăvară muiate în sos de caise, găluște la aburi. Mîntea ei ezită, se clătină și apoi se prăbuși într-un abandon senzual. Un sentiment tulburător de deja vu o cuprinsese. Îl ignoră.

-N-am nici un plan, de fapt, spuse, doar de aranjat niște fișe. Presupun...ei bine, hârtiile pot aștepta o altă zi. O s-o rupă cu el după cina chinezească. E o promisiune. Imediat după wontons și găluștele la aburi îl va asigura că nu-l mai poate vedea. După ce o să se sature de rulouri de primăvară cu sos de caise și după ce se va înfrupta din chifteluțele de creveți, îi va spune că n-o mai pot duce așa cu întâlnirile astea. Era incredibil de mercantilă. Să folosească un bărbat pentru mâncare-iată unde ajunsese.

-Grozav. Opri camioneta și Victoria își dădu seama subit că ajunseseră la casa ei, la sfârșitul întâlnirii și la locul exact pentru ultimul sărut. Nu era pregătită.

Se precipită spre ușă, dorindu-și să fie destul de tare pentru a se bucura de săruturile lui minunate fără a fi atât de copleșită de ele.

-A fost o seară plăcută. Și-ar fi dorit, de asemeni, să aibă mai multă experiență în astfel de situații. Oare ce se spunea în asemenea momente stânjenitoare, pline de tensiune, astfel încât să nu sune stânjenitor și plin de tensiune?

-Și eu m-am simțit bine, spuse el, zâmbind ușor, făcând-o să se simtă și mai puțin în apele ei.

-Asta-i minunat. Adică-ei bine, vreau să spun...Habar n-avea ce voia să spună.

-M-ai putea invita la o cafea și ți-aș desena o schiță cum să ajungi la fermă. Îi făcuse sugestia cu o notă de speranță în voce.

-Oh, nu se poate, spuse ea, mîna strîngându-i-se pe mânerul ușii. Era deja epuizată de efortul de a-și lua rămas bun; încă unul și scăpa de sub control.

-S-ar putea să te rătăcești fără schiță, zise el, dacă nu cumva vrei să vin eu în oraș să te iau.

-Nu. Vorbeam de cafea. Nu am.

-Oh, fu tot ce spuse el, aruncînd mingea intenționat în terenul ei.

Victoria simți cum convențiile sociale îi impun să găsească o soluție.

-Ceai, reuși să îngaime. Am ceai. Îl folosea pe acest bărbat pentru dim sum. Îi putea oferi în schimb măcar un ceai.

-Grozav. Zâmbetul lui se întoarse cu toată promisiunea ironică, și simți cum focul se întetește sub tîgaia ei proverbială și-i încinge tălpile.

Cum intrase ea în încurcătura asta? se întreba. N-avea obiceiul să intre în încurcături. N-avea obiceiul să intre în nimic, și cel mai puțin în bucluc.

Dar nu văzuse niciodată ceva care să aducă mai tare a bucluc, ca bărbatul care se sprijinea de ușa de la bucătăria urmărind-o cum pregătește tava pentru ceai. Își scosese pălăria și-o aruncase pe un scaun în camera de zi, imediat după ce-și dezbrăcase haina și-o azvârlise pe același scaun. Mișcările fuseseră naturale, grațioase, de om la casa lui, și o făcuseră să-și piardă cumpătul fără motiv.

Nu era obișnuită să aibă un bărbat în casă și nici nu avusese vreunul cu excepția lui Ty Garrett. Prezența lui fizică o copleșea chiar când nu trăgea cu coada ochiului spre el, ceea ce se întâmpla destul de des-deși de fiecare dată cu cea mai mare discreție. Își spuse că stătea cu ochii pe el ca să se asigure că rămâne pe loc. Apoi se întrebă pe cine voia să păcălească. Bărbatul era ușor de privit, seducător de ușor. Corpul lui era ca un magnet pentru ochii ei și ca un scai pentru imaginație. O femeie mai puțin matură ar fi fost mai mult decât fascinată de toate posibilitățile care decurgeau din contactul cu un specimen uman atât de ispititor. Victoria se asigură că ea nu era decât curioasă. Strecură pe furiș o altă otheadă. Umeri largi și un piept pe care nu-l va uita vreodată, acoperit de o cămașă de cowboy în carouri albastre, roz, negre și roșii. Blue-jeans noi, potriviți perfect pe picioarele lungi și pe ceea ce putea denumi zona mijlocului. Purta o curea cu o cataramă mare, argintie, pe care scria ALL AROUND-SKYLINE STAMPEDE. Mai era și o dată care trimitea la perioada facultății lui. Dacă se uita atentă putea vedea, de asemeni, un fel de trandafiri sălbatici aplecați peste cifre, și sub cataramă, desigur, fascinantă zonă a mijlocului, cu șoldurile înguste strânse bine de blue-jeans.

În întreaga ei viață fusese de puține ori în preajma unor bărbați clădiți așa cum era el și de și mai puține ori în preajma unora îmbrăcați în jeans. Simți deodată că a fost privată de multe lucruri încântătoare. Lui Ty i se făcuse cald, foarte cald, spre fierbinte. Când Victoria se uita la gura lui era ceva. Faptul că era atrasă magnetic de catarama curelei lui era altceva. Se îndoia că ea își dă seama ce-i face, dar era destul de sigur că avea să-și dea seama în câteva minute dacă nu înceta. S-ar fi putut mișca de acolo și poate asta era cel mai înțelept lucru. Dar faptul că ea se zgâia la el era o seducție în sine, și se termina mult prea curând.

Cu o mișcare bruscă ea se întoarse să aranjeze tava, rupând legătura atâțătoare, dar nu și atmosfera. Ty se întreba care-i sunt șansele să fie invitat să rămână peste noapte. Victoria își umezi nervoasă buzele și-și îndepărtă o șuviță rebelă de

păr,întrebându-se în ce a intrat.Pofta de mâncare îi dispăruse.Fața îi era caldă și o încerca dorința turbulentă să-l privească din nou,să se ducă mai aproape și să-l atingă și,destul de posibil,să facă și alte lucruri.În schimb,își mai aranja o șuviță și-și compuse o înfățișare mai sigură.Apucând ferm tava,se întoarse și se sili să-l înfrunte numai cu conversația politicoasă.

-Luăm ceaiul în living?

-Sună bine.Ty împinse ușa și-i luă tava,zâmbind într-un fel care-i țintui privirea pe gura lui și-i adânci roșeața.Săptămâna trecută o sărutase și simțea că ar putea s-o facă din nou foarte ușor,possibil peste ceai.O luă înainte spre camera de zi,spriată și încă excitată de gândurile sale nestăpânite.Ty Garrett constituia o influență rea,de proporții neașteptate.Ar trebui fără îndoială să anuleze cina chinezească,să-și retragă invitația la ceai și să-i ceară să plece.Acestea erau lucrurile cele mai înțelepte și mai prudente pe care le avea de făcut.

În loc de asta,se așeză pe canapea și-l întrebă cum îi place ceaiul.

-Simplu.Se așeză lângă ea,dar fără s-o atingă.Victoria își aranja fusta mai aproape de corp și întinse mâna să ia ceainicul.

-Ferma este la trei mile de oraș spre est,îi spuse el.

-Da.Întoarse capul și-i adresă un mic zâmbet.Ai menționat asta înainte.

-Drept spre est.

-Cred că ai menționat și asta.Luă ceainicul.

-O iei pe strada principală spre ieșirea din oraș.E un semn care-ți arată când ai ajuns la ferma Sky Canyon.Scrie pe el John și Sylvie Garrett,dar eu conduc singur ferma de șapte ani,dinainte să se ducă ai mei.Vocea i se făcea mai înceată pe măsură ce vorbea.Mâna ei rămăsese pe loc și lăsă acum încet ceainicul înapoi pe tavă.

-E o poartă mare cu un „G” dublu gravat pe ea.N-ai cum să te-ncurci.

Nu se îndoia.

-Îl trimit pe Corey la poartă la cinci să te aștepte.

-Ești foarte atent.Propriea ei voce era de-abia o șoaptă.Sugestia cu schița fusese o șmecherie și ceea ce-i spunea,confesându-se de fapt,era că singurul lucru pe care-l dorise era să ajungă în casa ei,singur cu ea,acolo unde se puteau pune în practică cele mai sălbatice idei ale ei.Era foarte îndrăzneț din partea lui,și-i făcea pulsul s-o ia razna.Niciodată un bărbat cunoscut de atât de puțin timp nu i se confesase că o vrea pentru alt motiv decât să-i fie parteneră de cercetare sau de laborator.Ea și Ty n-aveau nimic de genul ăsta în comun.Chestiunile academice,știa,erau ultimul lucru din mintea lui.Într-un avânt de energie nervoasă termină de turnat.Ceaiul umplu brusc ceașca de porțelan și împrășcă farfurioara.

-Scuză-mă,murmură,luând un șervețel brodat pentru a absorbi mica băltoacă.Luă din nou ceainicul și-și turnă în propria ceașcă,vărsând lichid și pe farfuria ei.
-Dumnezeule,murmură din nou.Tot ce era pe tavă se zgâlțâi când puse ceainicul la loc.Apucă vasul cu frișca,dar nu reuși decât să verse și mai mult.Scuză-mă.
Se concentra pe reorganizarea tăvii,ștergând ceaiul și frișca,tamponând și absorbind cu șervețelul,conștientă în mod dureros de neîndemânarea crescândă,până ce o mină caldă,puternică acoperi mâna ei.

CAPITOLUL 7

Ty îi aduse mâna până la gura lui,întorcând-o cu palma în sus,și își lipi buzele de vârful degetelor ei.Intimitatea gestului o alarmă și o înfiora.Sigur c-ar fi trebuit să-și retragă mâna,dar toate „*ar trebui*” ale ei se topeau în mângâierea lui tandră.Prinzându-i privirea,îi mai depuse un sărut în palmă și apoi îi parcurse linia vieții cu limba.Fără nici un dubiu era lucrul cel mai uimitor de erotic care i se întâmplase vreodată și până la urmă făcu ce era înțelept: îngheță ca o cascadă în decembrie.Ty observă,fără nici un regret.Cu un oftat adânc,își coborî privirea spre mâinile lor unite și-i înconjură degetele cu ale lui.

-Te sperii? o întrebă,păstrându-și vocea joasă și uitându-se atent la ea.

-Nu.Nu cred.Nu cred că „*speriat*” este cuvântul.Cu ochii plecați,își retrase mâna.

-Poate că nu mă placi? Asta e?

-O,Doamne,nu.Îmi placi,domnule Garrett,poate prea mult.

-Înțeleg,spuse el,deși nu înțelegea.

-De fapt,încerc să nu te sperii eu pe dumneata,îi spuse cu o voce ezitantă.

Am...Înțelegi,o fire nebănuț de...licențioasă.Ty tocmai era pe punctul de a o asigura de curajul lui de a înfrunta astfel de situații,când sfârșitul afirmației ei îl prinse complet nepregătit.Nu l-ar fi putut surprinde mai mult dacă-l lovea cu o mânășă de box.Se întrebă dacă n-ar fi cazul să verifice definiția cuvântului „*licențios*”.Nu putea însemna ceea ce credea el că înseamnă.

-Ești sigură? o întrebă,neștiind cum se simțea mai degrabă,intrigat sau buimăcit.

-Mda.Se depărta puțin de el pe canapea.Mă tem că s-a dovedit dincolo de orice dubiu.

-De către cine? Nu întâlnește niciodată o femeie licențioasă,dar ar fi băgat mâna în foc că Victoria nu se potrivea descrierii.Resemnată,Victoria își dădu seama că era mai bine să-i relateze întreaga poveste sordidă.Găsise întâmplător cel mai bun mod de a aduce relația lor de-abia înfiripată la necesarul final.Adevărul era că totuși lipseau decorul și atmosfera pe care și le-ar fi dorit pentru despărțirea lor.În mod sigur însemna sfârșitul sărutărilor lui minunate și al aceluia lucru

ului pe care i-l făcuse mâinii ei cu limba. Numai Dumnezeu știe unde ar fi condus toate astea.

-Era un tânăr la Oxford, începu, profund descurajată de ce avea de spus. Apucă o pereche de clești de argint pentru zahăr și lăsă să-i cadă două cuburi în ceașcă.

L-am întâlnit la puțin timp după ce m-am căsătorit cu Charles. Era un tip foarte drăguț. Auzind numele lui Charles, Ty începu să iasă din confuzie. Se rezemă înapoi pe canapea, pregătit să-i displacă și mai mult soțul ei.

-Îl chema John Williams, continuă ea, avea o pregătire solidă, familie bună, un student excelent. Era acolo cu o bursă. Victoria știa că „înflorește” realitatea, dar nu dorea ca Ty să creadă că fusese vina lui John pentru cele întâmplate. Charles îi arătase foarte clar a cui era vina și n-avea nici un motiv să pună la îndoială înțelepciunea lui Charles. Mai târziu, greșelile lui John deveniseră destul de vizibile, dar începutul întregului bucluc îl făcuse doar ea.

-Ne-am cunoscut în grupa de studiu, continuă ea, și am început să mergem la bibliotecă împreună, ajutându-ne unul pe celălalt cu cercetarea și câte altele. S-a creat o... atracție. Ty încercă sentimentul că ascultă un fel de confesiune, dar nu știa sigur în ce constă confesiunea ei. Din câte știa, să fii atras de cineva nu este un păcat. Desigur, era măritată, și mai avea încă de ascultat despre purtarea ei „licențioasă”.

-Am crezut că știu ce se întâmplă, continuă ea, cel puțin în ceea ce mă privea, și totuși n-am făcut nimic pentru a descuraja relația. Aveam puțini prieteni de vârsta mea. Mi-am permis să mă bucur de compania lui John. Charles și-a dat seama că eram pe cale să mă îndrăgostesc prosteste de băiat, după cum mi-a spus, și că nu era numai o prietenie obișnuită.

-Câți ani avea John? întrebă Ty, încercând să și-l închipuie pe bătrânul din fotografie admo-nestând-o pe Victoria că s-a purtat prosteste. Imaginea era destul de ușor de invocat.

-Era tânăr, replică ea. Douăzeci și patru, cu patru ani mai mare decât mine. Arăta bine-îi strecură o privire lui Ty pe sub gene-așa cum arăți și tu. Ty trebui să-și ascundă un zâmbet satisfăcut la constatarea ei, dar în rest n-avea de ce să zâmbească. Bărbații de douăzeci și patru de ani sunt notorii pentru hormonii lor și, spre deosebire de Charles, Ty nu credea că are de ce s-o considere licențioasă pe Victoria, nu pe baza celor auzite până acum.

-Într-o seară ne-am întâlnit ca de obicei la bibliotecă, dar fără să ne dăm seama am stat mai mult decât în mod normal. Încăperea în care eram era cea mai îndepărtată din toată biblioteca și eram singuri acolo. Își luă ceașca și sorbi o înghițitură. Obrajii i se îmbujorară. Nici măcar nu-mi pot aminti acum despre ce

vorbeam,dar era ceva ce atunci părea grozav de important.Știu doar că la un moment dat am ajuns la o înțelegere adâncă a profemei respective și ne-am îmbrățișat ca niște camarazi de arme.Își drese glasul și luă o altă înghițitură de ceai.Lucrurile au cam scăpat de sub control după aceea.

Ty rânji.Nu se putea abține.Nu știa ce scenă ternă îi va fi dezvăluită,dar chiar și dacă cei doi sfârșeau în spasmele pasiunii pe podeaua bibliotecii,ar fi fost ultimul care s-o condamne.La dracu dacă înțelegea bine,era o femeie de douăzeci de ani măritată cu un om care trecuse binișor de semicentenar-și Ty îi dădea lui Charles șansa dubiului asupra vârstei reale.Nu că ar fi aprobat adulterul,departe de el,dar știa că oamenii nu sunt sfinți.

Înainte de a vorbi,își șterse Ynjetul de pe față,peu cazul în care ea ar fi ridicat ochii și ar fi crezut că.nu-i acordă subiectului seriozitatea necesară.

-Înțeleg foarte bine cum pot scăpa lucrurile de sub control,o asigură,amintindu-i de propria lui confesiune.

-Sigur că înțelegi,murmură ea.Roșeața din obraji i se adânci.Nu vreau să insinuez că situațiile noastre ar fi fost similare.Întâi,eu eram o femeie măritată, nu o adolescentă neștiutoare.Și-n al doilea rând,lucrurile n-au ieșit chiar într-atât de sub control.

-Linda nu era chiar neștiutoare.Adăugă informația ca fapt divers,doar pentru a o face să-și reia confesiunea.

-Oh.Tăcerea continua stânjenitoare,până când Ty nu mai rezistă.

-Deci erai cu John în bibliotecă și vă îmbrățișați ca doi camarazi de arme.

-Ne-am sărutat.Nimic la fel...ei bine,la fel de intim ca sărutul pe care l-am împărțit cu tine,dar mai mult decât se cuvenea.Eram destul de buimăcită de situație,până într-atât că înainte să-mi dau seama aveam câțiva nasturi descheiați și Charles zbiera pe culoarul dintre mese.

-Șocant,fu de acord Ty,închipuindu-și-l pe Charles în culmea furiei.Dar nu prea licențios.

-Depinde din ce parte privești,sunt sigură.Ty consimți cu o mișcare din cap.

-Ce s-a întâmplat după aceea a înrăutățit situația.De neiertat.

-John a vrut să te ia de soție.Era o bănuială,dar Ty credea că una destul de bună.

-De unde știi? întrebă ea,cu o surpriză evidentă subliniată de ridicarea sprâncenelor delicate.Ty se gândi să-i spună adevărul,că el nici nu se apropiase măcar de nasturii ei și era plin de idei,majoritatea mult mai șocante decât tot ce-i spusese.Dar nu-i zise nimic din toate astea.

-Așa se întâmplă când un om onorabil simte că a compromis o femeie.Vrea s-o ia de nevastă.Zâmbi strâmb.

-Dar eu eram deja măritată,spuse,punând punctul pe i.

-Mda,ei bine,unii poate-și închipuiau că Charles e prea bătrân pentru tine.Că a profitat de poziția lui de profesor al tău și de coleg al tatălui tău.

-Era o capacitate,cu toate acestea.A fost un privilegiu să studiez sub îndrumarea lui.

-Mi-ai spus.O capacitate,și bătrân,și bogat,și ieftin.Observă că ea nu spusese că a fost un privilegiu să fie măritată cu boșorogul.

-Propunerea lui John a fost unica sursă de bârfe a întregului semestru.Și bineînțeles că incidentul din bibliotecă a devenit faimos și a crescut peste orice limită,deși Dumnezeu știe de ce.Nu mai era nimeni acolo.A fost umilitor.Am încercat să-l temperez pe John în legătură cu propunerea în căsătorie,dar jura că e îndrăgostit de mine,ceea ce era imposibil.Un sărut cu greu poate constitui o bază pentru dragoste.Ty nu era chiar așa sigur.Devenise destul de implicat emoțional doar ajutând-o să-și pună paltonul.Sărutul pe care-l împărtășiseră intensificase numai sentimentul.Victoria Miranda Elizabeth Willoughby era de ajuns,ea însăși,pentru a stârni emoțiile oricărui bărbat.Inocența ei îl atrăgea,în timp ce corpul ei îl seducea.Inteligența ei îl intriga și aparența ei îl îndemna să-i spargă carapacea.

-Bietul Charles și-a văzut amenințată poziția lui respectabilă,continuă ea.Am plecat înainte de sfârșitul semestrului și a trebuit să se facă aranjamente pentru diploma mea.Făcusem mare parte a cursului,dar nu tot.Charles i-a convins să ia în considerație experiența mea de teren,care era la drept vorbind mult mai mare decât cereau.Deci Charles o ștersese speriat,decise Ty.Un oarecare tânăr cu sânge fierbinte dorise să-i ia femeia și bătrânul nu fusese deloc sigur că și-o va putea păstra.

-O situație neplăcută,spuse el.

-Scandaloasă,întări ea,turnându-și ceai.Charles a fost foarte supărat.De-a dreptul revoltat,mai bine zis.Am crezut că nu va ierta sau uita vreodată.Am târât numele Willoughby în noroi.E un miracol că reputația mea n-a fost ruinată fără speranță de îndreptare.

-Nici o reputație nu se ruinează din cauza unui sărut,spuse Ty,luptându-se să-și stăpânească furia provocată de setea de răzbunare a răposatului.Mai ales dacă,după cum spui,sărutul nu a fost nici măcar atât de implicat ca sărutul nostru după dans.

-Nu la fel de...elaborat,confirmă ea,făcându-și de lucru cu tava.Dar Charles a părăsit Oxfordul în primul rând pentru a-mi cruța mie sentimentele.Amintirea constantă a comportării mele crea o cantitate considerabilă de stres asupra

amândurora. Ty se aplecă în față și-și lăsă mâinile pe genunchi, silindu-se să arate relaxat.

-Îmi displace să contrazic vreo afirmație a strălucitului tău soț, dar nu cred că ai recunoaște o comportare licențioasă nici dacă ar cădea din cer și ar ateriza pe veranda din fața casei tale. De asemeni nu cred că ești capabilă să provoci un astfel de comportament, cu siguranță nu într-un loc public. Deși dacă vrei să încerci și să-mi dovedești că mă înșel, aș fi fericit să cooperez. Victoria îi aruncă o privire șocată. Avea impresia că istorisirea trecutului său pătat nu-l speriasse deloc. Ba chiar dimpotrivă.

-Nu mai ești măritată acum, Victoria, continuă el. Nici eu nu sunt căsătorit. Și n-o să vină nimeni zbierând pe nici un culoar. Avea dreptate, dar asta n-o făcea să se simtă mai în siguranță. Ba chiar dimpotrivă.

-De fapt, spuse el, din ce mi-ai spus, dacă Charles ar fi zbierat mai puțin, întregul scandal ar fi rămas între trei oameni într-o bibliotecă pustie, în afara cazului că tu ai fost cea care a dus vorba.

-Niciodată! gemu ea. Nici un cuvânt!

-John voia să te ia de soție, și-ți era prieten. Așa că probabil nu era înclinat să bîrfească și să-și ruineze reputația.

-Părea un tip de încredere, admise după ce reflectă un moment.

-Charles era singurul care avea de câștigat făcând tevdură în jurul unui sărut și al unui nasture, doi, acolo, concluziona Ty.

-O, nu. N-avea nimic de câștigat. A trebuit să părăsim Oxfordul. A fost umilit la fel ca și mine de incident.

-Nu, spuse Ty, scuturând din cap. A fost mult mai mult decât umilit. A fost speriat și știa că modul cel mai bun de a te păstra era inoculându-ți vinovăția. Cu cât mai multă, cu atât mai bine.

-Nu pot să cred asta, insistă ea, M-am simțit teribil de vinovată, dar eram...ei bine, eram vinovată.

-De un sărut. Nu-i un lucru pentru care să te simți vinovat.

-N-a fost doar sărutul. Ezită, întinzându-și mâna tremurătoare spre ceașca de ceai, apoi se răzgânde și-și lăsă mâna în poală. A fost...vezi...cât de mult mi-a plăcut, și crede-mă, nici nu se poate compara cu cât de mult mi-au plăcut săruturile tale, și aceasta pare a fi problema. Desigur că asta era problema, se gândi Ty. Asta era întotdeauna problema lui: femeilor le plăceau săruturile lui atât de mult că nu mai voiau nimic de la el. Poate Corey avea dreptate. Poate că nu ieșea destul în lume ca să afle cum se mai joacă jocul ăsta. Victoriei îi era frică să explice mai departe, dar o privire spre fața lui Ty îi spuse că el n-avea

nici o idee despre ce vorbea ea. Nici ea nu era prea sigură; niciodată nu încercase să-și transpună sentimentele în cuvinte. Nu avusese niciodată vreo ocazie. Evitase bărbații chiar pentru acest motiv-tărăboiul pe care-l creau.

-N-a fost cinstit față de Charles, spuse fără ocolișuri, silindu-se să se uite în ochii lui Ty și promițându-și că nu-și va mai da întâlnire cu vreun bărbat vreodată, dacă nu pentru altceva măcar pentru a scăpa de astfel de explicații stânjenitoare.

-Charles a murit.

-Da. Și am hotărât să nu mai am de-a face cu vreun bărbat în acel fel niciodată.

-Te referi la sărut? Sau la căsătorie? Sau la altceva?

-Ei bine, căsătoria este în afara oricărei discuții, spuse ea. Asta-i sigur. Iar săruturile duc la tot felul de lucruri pe care nu vreau să le discut, dar de care cu siguranță ești conștient.

-Cred că-mi amintesc câteva posibilități, răspunse, încă năucit.

-Ei bine, înțelegi, n-a fost grozav de dezamăgitor cu Charles. Adică, era destul de evident că pasiunile lui se manifestau mai mult în știință decât... decât în...

-Sex? Sugeră Ty, ajutând-o. Era încă buimăcit, dar devenea intrigat din nou.

-Da. Se îndreptă și-și atinse gulerul îngrozitoare bluze galbene. Nu-I mai privea de câteva propoziții. Dar cu un bărbat ca dumneata, de exemplu-pe care am știut bine de la început că trebuie să-l evit, dar cu care m-am trezit până la urmă cumva implicată, cu un bărbat ca dumneata... așteptările tind să devină nerealiste. Nu știu exact de ce. Dar chiar cu lectura extensivă a subiectului, mă trezesc imaginându-mi tot felul de lucruri. Lectură extensivă? Era complet intrigat.

-Poate Charles n-o făcea cum trebuie, îi aruncă o privire înțepată.

-Charles era o capacitate și conform studiului meu era competent în mișcările de bază. Ty începea să se prindă. Charles o convinsese că e imorală pentru că îi făcuse plăcere sărutul altui bărbat iar ea, ca să-l împace, se convinsese singură că e frigidă. O combinație interesantă. Sexul, știa, îi deruta pe o mulțime de oameni, dar după cât se părea Victoria era mai derutată decât majoritatea.

-Sunt sigură că înțelegi acum de ce nu este cazul să continuăm această relație, îi spuse ea în concluzie, reușind să-și facă de lucru cu aranjarea și rearanjarea tăvii de ceai.

-Nu tocmai. N-am citit literatură de specialitate, dar știu un lucru: „*competența în mișcările de bază*” nu aduce prea multă distracție în pat.

Distracție? O ceașcă și o farfurioară căzură jos și se rostogoliră pe covor. Vasul cu frișca aproape le urmă, la încercarea Victoriei de a le prinde.

Distracție! Degetele ei prinseră vasul. Cu un picior opri ceașca, împiedicând-o să se verse prea mult pe covor.

Una din agrafe i se desfăcu și lăsă să se reverse o cascadă de cârlionți castanii.

Când totul se liniști, furișă o privire rapidă spre el. Rânjea.

-Cred că distracția nu era în cărți, spuse el, rânjetul întinzându-i-se până când toată fața îi fu luminată de o malițiozitate jucăușă.

-N-nu. Nu era. Omul era incredibil. Distracție, într-adevăr. Ceea ce făcuse cu Charles din trei în trei luni nu aducea a distracție mai mult decât...nu știa decât ce. O dată sau de două ori fusese un licăr de pasiune, dar, mai ades, nimic mai mult decât un sentiment al datoriei împlinite, uneori al muncii bine făcute. La drept vorbind, reprizele de sex fuseseră destul de puțin pasionate. Deloc asemănătoare cu săruturile lui Ty Garrett, care erau foarte pasionate. El se aplecă și îndreptă tava.

-Văd că suntem de părțile opuse ale gardului în chestiunea asta.

Slavă Domnului, se gândi ea. În sfârșit o înțelese.

-Dar judecând după cele ce mi-ai spus, continuă el, am ceva mai multă experiență decât tine în acest domeniu. Asta mă face pe mine expertul și, în această calitate, cred că ai nevoie să-i mai dai sexului o șansă.

Fața îi luă foc. N-o înțelese deloc, nici cel puțin motivele ei, deși se părea că-i înțelese scopul destul de clar. El continuă.

-Nu cred că o femeie tânără ca tine trebuie să-și refuze sprijinul și mângâierea și dragostea unei familii doar din cauza unui prim mariaj mai puțin decât ideal.

-N-am...n-am nici o intenție, se bâlbâi ea, să-mi refuz...Când, sau dacă se va ivi bărbatul potrivit, desigur...mă voi gândi...voi lua în considerare.

-Ei bine, draga mea, spuse el, luându-i mâna, m-am gândit destul de mult la asta, și sunt destul de sigur că sunt bărbatul potrivit...cel mai bun...singurul.

CAPITOLUL 8

Imposibil.

Cuvântul încă alerga prin mintea Victoriei, după ce trecuse o zi întreagă. Ty Garrett? Un fermier din Colorado? Omul potrivit pentru Victoria Miranda Elizabeth Willoughby?

Imposibil. I-o spusese și lui și totuși urma să se ducă la el acasă pentru cina chinezească. El își repetase invitația la ieșire și practic refuzase să plece până ce ea nu acceptase, asigurând-o că ar trebui să rămână cel puțin prieteni. Păreau să se înțeleagă destul de bine pentru a fi prieteni, îi spusese. Ea fusese de acord, deși își clarificase poziția asupra celeilalte afirmații a lui.

-Nimic în comun,, murmură, punându-și pantofii albaștri cu toc jos. Absolut nimic în comun. Surprinzător, el acceptase răspunsul ei fără nici un argument. Era

desigur preferabil alternativei,dar i se părea că,dacă el chiar se credea omul potrivit pentru ea,putea să-și susțină ideea cu un fapt,două,cu vreun exemplu de compatibilitate.Putea să găsească un exemplu,cât de jalnic.La urma urmei,erau amândoi ființe umane.Se îndreptă și-și aranja la loc jacheta crem! Jacheta lăsa la vedere parte de jos a rochiei și un guler mandarin albastru-păun.O broderie albastră și aurie,decora rochia de mătase crem stil sarong,pe piept.Știa că rochia îi vine bine pentru că și-o cumpărase singură în Shanghai.O rochie chinezească pentru purtat în China.Charles considerase sentimentul adolescentin,dar avea numai optsprezece ani când fuseseră în China ultima dată.

Charles îi spusese că rochia părea ieftină.Ei i se părea drăguță și exotică.Charles îi spusese s-o ducă înapoi.Ea o pusese înapoi în cutie și o ascunsese în unul din cuferele ei de călătorie.Se învârti în fața oglinzii,trăgând de cusăturile laterale.

Poate că rochia era un pic cam strimță la corsaj.N-o purtase de fapt niciodată și era posibil să se mai fi împlinit din anii adolescenței-deși nu observase să n-o mai încapă celelalte haine.Mâncare chinezească.Se opri din învârtit.La amândoi le plăcea mâncarea chinezească,nu-i așa? La amândoi le plăceau piersicile aromate.La amândoi le plăceau copiii.Ty fusese grozav la petrecerea elevilor,răbdător și înțelegător cu copiii neîndemânatici și ferm cu zurbagii.Ea nu știuse că-i plac copiii până când începuse să le predea.Erau uimitori,mult mai interesanți decât și-ar fi închipuit.Aveau de asemenea un interes profesional comun pentru pășuni.Profesiuni diferite și opinii diferite,dar interes comun.Și săruturile? Le uitase atât de ușor de nu le putuse aminti?

-Hmm.Se întoarse și verifică spatele rochiei în oglindă,netezind-o peste șolduri,deși nu vedea nici o cută.O rochie chinezească pentru o cină chinezească.N-avea s-o schimbe.Voia s-o poarte.Va adăuga o anumită ambianță cinei,o notă de cultură.Era potrivită,era sigură,și mai „însorită” decât tot ce avea în șifonier. Doar că era puțin cam strâmtă.

Lui Ty îi căzu falca în clipa când ea cobora din mașină.Printre faldurile paltonului imens cafeniu văzu mătase mulată pe corp și curbe feminine,aceleași pe care le simțise în timpul dansului,curbe minunate puse acolo unde trebuie.

Jură că,dacă va avea vreodată ocazia,o să-i arunce pe foc paltonul blestemat și-o să-i cumpere altceva.Corey se întorsese de la poartă cu ea și țopăia pe treptele verandei.

-Hei,tată.Știi ceva? Ty își mută privirea de la Victoria întâlnind fața emoționată a fiului său.

-Ce?

-Rochia lui Miss Willoughby e din mătase adevărată, chiar din China. A cumpărat-o la Shanghai. Nemaipomenită, nu-i așa? Ty înghiți în sec și apoi reuși să dea din cap. Rochia era pe cât poate fi o rochie de fierbinte, rămânând decentă.

-Bună, Victoria, spuse el coborând treptele să-i Ta mâna.

Nu se apucase seara trecută să o contrazică în legătură cu opinia ei, sau a viitorului lor posibil, deoarece avusese nevoie de timp de gândire. Ea avea câteva idei ciudate cu care trebuia să se obișnuiască înainte de a ajunge undeva cu ea. Orice gând că ar trebui poate să renunțe de a mai ajunge undeva cu ea își dădu duhul când îi văzu rochia. Femeile erau prea rare în jurul Talbotului pentru a renunța la una care purta rochii de mătase despicate într-o parte. Cu rochii de mătase sau nu, femeii ca Victoria nu erau de lepădat, oricum.

Își scosese mânușile. Era timpul s-o facă să afle exact ceea ce-i făcuse și să încerce cu tot ce-i stătea în putere s-o facă să simtă și ea aceleași lucruri. După două întâlniri practic dezastruoase, era vrăjit. O luă în brațe și o trase mai aproape.

-Mi-a fost dor de tine, îi șopti, sărutând-o lângă ureche și zăbovind mai mult decât era necesar sau politicos. Victoria de-abia dacă observa încălcarea buneii cuviințe. Era prea ocupată să-și recapete suflul.

-Ne-am văzut aseară, reuși să-i spună când el se desprinsese. Știa că americanii erau mai prietenoși decât alte popoare și poate așa se obișnuia între prieteni - să te săruți de bun găsit. Dacă era așa, trebuia să învețe să răspundă cum se cuvine. Pulsul accelerat subit și căldura care-o inunda nu erau totuși la parametri normali, cum se cuvine.

-Tot mi-a fost dor, spuse el. Haide. Vreau să ți-o prezint pe Lacey Kidder, doamna care a pregătit piersicile și fasolea. Lacey? Nu-i spusese nimic de alți musafiri și în nici un caz de vreo musafiră. Victoria îl așteptă să-i ducă paltonul la ușa din față în timp ce trăgea cu ochiul spre bucătărie, unde Corey vorbea cu cineva.

Simți ceva dincolo de curiozitate, ceva vecin cu gelozia, ceea ce o făcu să se simtă ridicol. Din propria voință renunțase la orice drepturi posibile pe care le-ar fi căpătat în această direcție. Ea și Ty urmau să fie prieteni. Prietenii întâlneau prietenii prietenilor. Trase aer în piept și se pregăti să dea ochii cu Lacey.

Lui Ty i se tăie respirația în același moment, privirea rămânându-i țintuită pe pieptul ei. Dacă rochia ceda și se crăpa undeva, n-avea să mai fie răspunzător pentru faptele lui. Era uimitor, dar ea nu părea să fie conștientă de cât de provocatoare era rochia chinezească, la fel cum nu-și dădea seama de urîtenia celorlalte haine.

-Șaișopt, șaișnouă, șaptezeci. Gata mâncarea! Vino s-o iei! Strigătul venea din

bucătărie. Victoria îl privi întrebător pe Ty.

-E un jargon al fermei? O numărătoare înainte de masă?

-Nu, scumpo, chicoti el. Lacey numără dim sum și datoria la poker. Ne-am înțeles la un dolar bucata. Informația era criptică și interesantă, dar și mai interesant era faptul că o numise „scumpo”. Prietenia cu Ty Garrett se dovedea a fi o afacere destul de intimă. Surprinzător, nu era dezamăgită de posibilitate.

Casa lui avea un aspect foarte intim. Fiecare piesă de mobilier părea folosită cu dragoste și îngrijită, dar uzată. Nu toată tapițeria se potrivea, dar nu era nici discordantă. Bejul și auriul canapelei se asortau cu galbenul și ruginiul la fel de palide ale scaunelor înflorate. Balansoarul era tapițat în bleumarin și tot așa era covorașul din fața căminului. Casa însăși era stil fermă, fără etaj. De afară i se păruse încăpătoare, Interiorul îi confirma părerea. Camerele dădeau dintr-una în alta, de fiecare parte a camerei de zi. Încăperea care-o intriga cel mai mult în acest moment era bucătăria. Ty o conduse acolo, ținând-o de mână. Ea îi permise contactul, propunându-și să-i vorbească despre asta mai târziu. Nu-și amintea să fi cunoscut pe cineva căruia să-i placă atât de mult s-o atingă. În același timp nu-și amintea să-i fi plăcut atingerea cuiva atât de mult. Erau evident câteva probleme de dezbătut dacă aveau de gând să rămână prieteni.

În bucătărie domnea haosul. Alimente, pachetele, cutii și tot felul de ustensile erau împrăștiate pe o zonă de lucru de trei ori mai mare decât masa din bucătăria casei ei. Chiuveta era plină de vase și o grămadă de oale bolboroseau și fâsâiau pe mașina de gătit. În mijlocul haosului era o oază de liniște, masa de bucătărie cu platourile ! de dim sum delicat aranjate și decorate în mijloc. Fuseseră așezate patru farfurii cu friptură și lângă fiecare se găseau vase mici cu muștar iute chinezesc și ceea ce părea a fi faimosul sos de caise pentru rulourile de primăvară. Victoria era intrigată de mirosurile care se ridicau de pe masă, dar atenția îi fu captată de femeia care supraveghea festinul. Destul de înaltă și solidă, cu o coroană împletită de păr blond și argintiu, era în mod cert în vârstă-trecută de șaiszeci, bănuie Victoria și totuși avea o sclipire tinerească în ochii albaștri, un pachet de țigări în buzunarul de la piept, un guler de dantelă nepotrivit cu cămașa albastră de lucru, o plesnătură în jeanșii uzați și decolorați și inele mari de aur în urechi.

-Bună, spuse ea. Sunt Lacey Kidder și tu trebuie să fii acea Miss Willoughby despre care am auzit atâtea. Avea vocea gravă și făcu un pas hotărât spre Victoria. Îi luă mâna și i-o scutură bine.

-Spuneți-mi Victoria, vă rog. Privirea Victoriei căzu pe încălțăminteaa femeii și ochii i se dilatară de uimire. În mod sigur nu mai avusese vreodată o cină

chinezească pregătită de cineva încălțat în cizme cu pinteni. Vestul era poate mai sălbatic decât crezuse.

-Nu port de obicei pinteni în casă,îi spuse Lacey,prinzând direcția privirii ei și aruncându-i gazdei o grimasă.Dar Ty parcă era pe foc cu .cina asta.A spus că e foarte importantă.Că trebuie să fie dim sum.Că-mi anulează datoria de șaptezeci de dolari de la poker dacă îmi mișc...posteriorul până aici imediat.Așa că am dat pinteni și-am venit,râse ea răgușit.Șaptezeci de bucăți de dim sum la un dolar bucata pentru o datorie de șaptezeci de dolari la poker.Era,fără îndoială,cel mai interesant aranjament pentru o cină cu care avusese de-a face Victoria vreodată.

-Miroase minunat și arată divin,spuse.Privind spre masa pusă,se întreba cum învățase o persoană cu pinteni arta delicată a preparării dim sum-ului,cu toate decorațiile aferente.

-E grozav că arată bine,dar hai să le mâncăm cât sunt fierbinți.Lacey își trase un scaun și se așază,și toată lumea o urmă,Ty ținându-i scaunul Victoriei.

Corey observă gestul și zâmbi spre Lacey.Lacey observă și zâmbi spre Ty,și,din cât își putu da seama Victoria,Ty îi ignoră pe amândoi.

-Deci ia spune-mi,Victoria,joci poker? o întrebă Lacey umplându-și farfuria.

Masa era destul de mică pentru ca fiecare să se poată servi singuri și așa și făcură.

-Nu.N-am jucat niciodată.Soțul meu nu era adeptul jocurilor de cărți,de fapt al jocurilor de orice fel.Cu o dexteritate pe care era bucuroasă că n-o pierduse,luă un rulo de primăvară cu bețișoarele și-l așază pe farfurie.Am avut un joc de șah,dar Charles îl lua prea în serios ca să se mai poată numi joc.Ridică o chifteluță de crevete către gură.

-Charles era o capacitate academică,spuse Ty.Lua totul foarte în serios.Nu era distractiv...Victoriei îi rămase chifteluță în gât și trebui să fie bătută pe spate.Ty continuă:

-...nu era distractiv așa ca tine,Lacey,și probabil nici la fel de periculos.Ești O.K.? o întrebă pe Victoria.Când ea dădu din cap,o avertiză.Creveții prăjiți au aceleași condimente și să nu joci vreodată poker cu Lacey.

-Tu joci și se pare că te descurci destul de bine,îi răspunse Victoria când-putu.Pentru un moment fusese sigură că el avea să dezvăluie ceva din conversația intimă din seara precedentă.Era ușurată că încă o dată el se dovedise un gentleman ireproșabil.

-Am prins-o încercând să-mi tragă o cacialma și a avut mare noroc că a scăpat doar cu șaptezeci de dolari,spuse el.

-Nu-l asculta,Victoria,zise Lacey.Dacă noi,fetele,ne punem mintea,îl luăm

ferma,vitele și izmenele de pe el.Corey chicoti în farfurie și-și folosi degetele ca să înhațe un wontons de pe platou.Lacey îi dădu peste mână cu bețișoarele,dar el rânji doar și-și înfundă îmbucătura în gură.

-Trebuie să-ți spun că faci o treabă bună cu băiatul ăsta,continuă bătrâna.L-ai făcut să lucreze în plus la matematică,să nu mai vorbim de cât scrie la științele alea naturale.Era un subiect drag inimii Victoriei.

-Cred că toate disciplinele sunt dependente una de cealaltă.Încerc să lucrez cu ceilalți profesori pentru a coordona materia și programa școlară.Tatăl meu nu dădea niciodată o temă care să nu includă ceva de scris.Cerea întotdeauna rapoarte.Era destul de strict în legătură cu îndeplinirea completă a îndatoririlor, dar știu că orele suplimentare de studiu m-au ajutat mult la facultate și mai apoi în cercetările mele.

-Se pare că a fost un profesor bun,spuse femeia pe ton aprobator.Dar mama ta ce te-a învățat?

-Nimic de natură pur practică.A murit când eram mică.

-Știi să gătești?

-E un fel de a spune.În fața minunilor culinare ale lui Lacey,nu putea emite nici o pretenție.

-Eu n-am copii,dar am fost măritată o dată.Lacey luă o altă gălușcă.Și uite-l pe Ty,care și-a pus căruța înaintea cailor.Mă gândeam mai devreme că i-ar trebui o nevastă.Tu ce crezi? Ty credea că franchețea lui Lacey era debordantă.

Victoria nu știa ce să creadă.

-Căsătoria este o relație complexă,spuse cu diplomație.Cu siguranță nu poate fi luată ușor.

-Eu și cu Walter am luat-o destul de ușor,dragă,și am rămas grozav de îndrăgostiți unul de altul până când el a murit în război.Tinerii de azi se învârtesc prea mult în jurul cozii,încearcă să vadă dacă sunt compatibili și tot mai încearcă apa până ce apa s-a dus de mult,dacă înțelegi ce vreau să spun.

Victoria era sigură că nu înțelege ce vrea să spună Lacey.Ty știa,dar nu credea că e de bun gust să-i explice.

-Tata știe să gătească foarte bine,se băgă Corey în vorbă.Și a obținut o grămadă de drepturi de folosire a apei.De ajuns pentru casă și cât să facă fân pe pășune.

-E un loc drăguț,adăugă Lacey.Nu prea departe de oraș.O femeie se poate obișnui și cu confort mai puțin.Corey îmi zice că ai făcut cercetări asupra preeriei.

-Pășunile sunt domeniul meu de interes,spuse Victoria,începând să priceapă unde bate discuția.

-Ei bine,atunci te-ai potrivi la fix.Nu era o întrebare și Victoria nu răspunse.

Peste o oră,singurul lucru pe care nu-l aflate Lacey despre ea era numărul de la pantofi.Ty deviasse câteva întrebări mai personale,dar la sfârșitul mesei Victoria simțea că fusese interviuată amănunțit.Și mai surprinzător,avea senzația că a trecut cu brio examenul.Păcat că nu-și căuta o slujbă.Un mare păcat,se gândi.Îi plăceau prietenii lui Ty,îi plăcea fiul lui și-i plăcea el foarte mult.Și săruturile acelea ale lui o făceau să se simtă vie.Cel mai mare regret al ei pentru seara precedentă era unul din săruturile lui elaborate.Trebuia să-și pună în ordine prioritățile.Chiar trebuia.

-Corey mă conduce acasă să vadă noua serie de cățeluși,spuse Lacey în timp ce-și arunca șervețelul și se ridica.Cred că în contract nu s-a specificat nimic despre spălatul vaselor.

-Le spăl eu,zise Ty.Ai făcut o treabă bună,Lacey.Mulțumesc pentru ajutor.

-Cu plăcere.Aș fi fericită s-o fac din nou dacă se ivește vreo ocazie mai specială, îi răspunse ea cu o luminiță nu chiar așa subtilă în ochi.Mă bucur că te-am cunoscut,Victoria.

-Și eu mă bucur,Lacey.Cina a fost minunată,în câteva minute,Lacey și Corey săreau în șa și dispăreau în asfințit,ferma lui Lacey fiind la o jumătate de milă spre vest de Sky Canyon Ranch.Ty și Victoria rămaseră foarte singuri pe verandă și pe măsură ce treceau secunde,foarte conștienți unul de prezența celuilalt.Victoria tuși ușor și-și făcu de lucru cu nasturii jachetei.

Ty stătea alături de ea și-și strecură ca din întâmplare brațul în jurul taliei ei.

Corey se întoarse în șa și le făcu cu mâna și ei îi întoarseră gestul.Secundele treceau.

-A fost o cină minunată,spuse Victoria tăcerea.

-Rochia ta este minunată.N-am avut ocazia să ți-o spun mai devreme.Mătasea era moale și suplă sub mâna lui,rotunjimea pieptului ei ispititoare,perfect potrivită în palma lui.Inspiră adânc și privi în jos spre ea.În următoarea secundă ea se uită în sus și-i întâlni privirea,buzele i se despărțiră ușor,și el fu pierdut.

CAPITOLUL 9

Ty își coborî capul și-și lipi gura de a ei,strângându-i mai bine talia și trăgând-o în brațe în același timp.Cealaltă mână îi alunecă spre umeri,peste o mare de mătase,făcându-și drum în sus,pe corsajul rochiei,până când palma lui se opri pe un sân.Oftând peste gura ei,o zdrobi la piept.Victoria avu un moment de șoc,apoi un sentiment splendid de ușurare.Își primea sărutul până la urmă.Dar era mai mult decât un sărut și chiar cu lipsa ei de experiență recunoscu

schimbarea intensității dorinței lui,când o atinse.Mâna lui o ardea prin mătasea rochiei,căldura tăindu-i răsuflarea și voința.N-avea nici o șansă să reziste,să se apere împotriva dorinței lui.Brațele lui o strâneau,pasiunea lui consumând-o.

Ty îi prăda și-i hărțuia gura,știind că pășea primejdios de aproape de punctul fără întoarcere.Dar ea era caldă și moale în brațele lui,savurând fiecare nuanță a sărutului lui,și întorcându-i-o.În sfârșit,îi înfrânsese apărarea.În sfârșit,făcea ce trebuie și n-avea de gând să se oprească.Nu încă.

Își lăsă mâna să aluneca înapoi,în jos,pe corpul ei,mulând-o peste el,permițându-și o răsuflare în momentul în,care își apăsă șoldurile peste ale ei.Plăcerea îl fulgeră cu o intensitate sfișâietoare,scurt-cârcuitând orice conexiune între creier și trup,făcându-l să-și piardă complet capul.O lipi cu spatele de zidul casei,lângă ușă,gura lui fierbinte și lacomă cutreierându-i gâtul,obrajii,gura,fără discriminări,mâna lui strecurându-se prin despicătura rochiei,pentru a-i mângâia șoldul.În pofida celor crezute de Victoria,pasiunea nu era o emoție din cadrul experienței sale.Era copleșită și,dacă ar fi fost în stare să mai gândească,ar fi fost de acord cu Ty că imprudența ei anterioară,fusese într-adevăr o copilărie.

Ty Garrett nu era un tânăr de douăzeci și patru de ani,dar nici bătrân nu era.Ce vroia,lua-pentru că era capabil s-o facă și pe ea să dorească să dea.

Orice magie posibilă între un bărbat și o femeie el părea s-o cunoască,ba mai mult,era foarte dornic s-o inițieze și pe ea în aceste taine,incaccesibile științei ei.Mâna îi căută timid gâtul,simțindu-i puterea în timp ce el continua s-o sărute adânc,cu o tandrețe carnală diferită de tot ce cunoscuse vreodată.

Răspunsul ei era scăpat de sub orice control.Emana din ea natural,cu cât se cufunda mai adânc în sărutul lui.Încântarea senzuală pe care o trăia gustându-i gura și simțind cum dinții lui alunecă sub limba ei,o făcea să se simtă plutind.

Era dumnezeiesc,libertate și dorință.El era atât de puternic și bun,o dorea atât de mult și dorința lui acționa asupra ei ca un afrodisiac.Se agăță de el,având nevoie cte mai mult,și Ty era gata să-i dea.Totul.Era gata de o săptămână și jumătate,de zece nopți lungi visând s-o aibă caldă și plină de dorință,gata să ia totul de la el,pregătită să se ofere,în schimb.

-Scuzați-mă,tată,Miss Willoughby.Ceva mic trecu pe lângă ei.Ty îngheță.

-Nu vă sinchisiți de mine,strigă Corey peste umăr,intrând în casă.Lacey m-a trimis înapoi că și-a uitat haina.În spate,Ty auzi nechezatul ușor al unui cal.Se uită la Victoria și o văzu uitându-se peste umărul lui,neîncrezătoare.Era complet solidar cu expresia ei.Nu-i venea nici lui să creadă că n-au auzit calul și călărețul apropiindu-se.Ty era uimit în mod deosebit,pentru că știa că obiceiul lui Corey era să meargă la galop întins.

-Te-ai înșelat,șopti ea,desprinzându-se de el.

-M -am înșelat? Nu vroia s-o lase să plece,dar nici nu putea insista s-o țină,cu fiul lui putând apărea pe ușă în orice moment.Ea își îndreptă jacheta de mătase fără a-l privi.

-„*Recunosc o purtare licențioasă când pică din cer și aterizează pe veranda din fața casei*”,îi cită ea din filozofia lui de cowboy.Te rog să mă scuzi,cred că îmi voi lua și eu haina.

-Victoria,eu...Întinse spre ea mâna,dar Corey tocmai ieșea pe ușă.Trebuia s-o lase.

-Îmi pare rău,tată,îi spuse Corey încet.Lacey și cu mine n-am crezut că primești un semnal așa de repede.O să se-nfioare ca o găină udă,când o să-i spun.

-Corey,nu.Nu vreau să...vorbea cu Corey dar o privea pe Victoria,care deja își luase paltonul din cuier.

-E-n regulă,tată.Vrei să rămân cu Lacey la noapte?

Asta-i atrase atenția lui Ty.Se răsuci ca să se uite lung la fiul său.Faptele de o nuanță mai intimă erau destul de greu să treacă neobservate la o fermă,dar Ty se gândi că ar trebui să aibă o discuție cu Lacey.

-Nu,Corey.Este în timpul săptămânii și trebuie să...

-Mulțumesc pentru cină.Victoria dădu năvală pe ușă,jumătate înăuntru și jumătate afară din paltonul ei imens,cafeniu.

-Victoria,așteaptă te rog.Coborâse deja treptele și se îndrepta spre mașină.Ty se întoarse spre Corey.Stai aici!Țâșni după ea,pașii lungi făcându-l să o prindă înainte să apuce să închidă ușa mașinii.

-Victoria,te rog.Cu o mână srijinită de ușă,se aplecă să-i vorbească.Nu poți să mai stai puțin? Pleda,aproape în genunchi,și-și dorea să nu semene prea mult cu un idiot.

-Nu pot,realmente.Porni mașina și încălzi motorul.El nu înțelegea.

-Poate că ar trebui să vorbim înainte să pleci așa.Era convins că ar trebui cel puțin să mai discute.

-Nu,nu cred.Băgă în viteză și ușa se deplasă sub mâna lui.

Avea de ales: ori s-o lase să plece,ori să stea agățat și să fie târât pe drum.Din fericire,îi mai rămase un pic de grijă pentru bunăstarea lui fizică.

-Te sun,spuse,lăsând ușile sentimentelor deschise,chiar dacă trântise ușa mașinii.Se dădu înapoi și o văzu plecând într-un nor de praf.

O speriasse,nu avea nici un dubiu.O luase prea repede.Îi plăcuse totuși,îi plăcuse grozav.Și-i plăcuse și ei.Un rânjel i se lăți pe față.Grozav îi plăcuse și ei.

Victoriei îi venea să intre în pământ.Corey îi adusese alt borcan din piersicile aromate ale lui Lacey în dimineața aceasta și trebuise să-și pună la bătaie toată stăpânirea de sine de care era capabilă pentru a-l accepta fără să moară de rușine.Atitudinea lui față de ea rămăsese complet normală,de parcă n-ar fi prins-o împreună cu tatăl lui în situația cea mai compromițătoare din viața ei.

Petrecuse toată noaptea revăzând fiecare detaliu,incercând să-și amintească ale cui mâini erau,unde și ce făceau.Întreg episodul se dovedise a fi destul de confuz,cu excepția sentimentelor.Acestea erau foarte ușor de amintit,de invocat și de simțit din nou.Gemu și se cufundă mai adânc în cadă,închizând ochii.Era complet amețită.Îl dorea.Și asta fără multă bătaie de cap.Sexul și Ty Garrett formau împreună,cea mai seducătoare și cea mai tulburătoare combinație la care se gândise vreodată.Cum putea fi atrasă de cineva cu care nu avea nimic în comun,cu excepția faptului că le plăceau copiii,diferite produse culinare,spațiile larg deschise,orașele mici și aceiași oameni? Și că erau de acord în privința importanței educației? Și că aveau aceeași politețe înnăscută? Cum putea să-i placă atât de mult? Era prima care să admită că întâmplarea de pe verandă nu avea nimic de-a face cu politețea,dar fusese greșeala ei la fel de mult ca a lui.Pe lângă asta,nu era deloc sigură că politețea se potrivea cu sexul.Era doar unul din numeroasele lucruri pe care realiza abia acum că nu le știa.

Se cufundă mai adânc în cadă.Nici Charles,nici tratatele ei n-o pregătiseră pentru Ty Garrett.Cum putuse să stea afiț de dezinformată atîția ani? Așa naivă? Crezuse sincer că pasiunea era pentru alții,nu pentru ea,datorită faptul că,în mod cert,nu fusese pentru ea și Charles.Ty era alt fel de bărbat,un bărbat diferit,viril,incredibil de frumos,înalt,robust.Dar,era el omul potrivit,după cum spusese? Nu știa,și nici nu știa cum ar putea afla.Se îndoia că ar putea găsi un astfel de răspuns în bibliotecă.

Oftând din greu,ieși din cadă.Trebuie să se gândească ce să gătească,și chiar să gătească,mai având de clasificat și niște fișe.Autoacuzarea,analiza personală și confuzia nestăpânită trebuiau să stea la rând pentru o altă audiență,mai târziu.

Ty stătea pe veranda din fața casei ei,în lumina amurgului,neștiind câtuși de puțin ce-l apucase să vină acolo.Cel mai puțin se aștepta să o vadă câteva minute.Ceea ce spera cel mai mult,era mai greu de admis,l-ar fi plăcut să discute cu ea puțin,să descopere unde li se încrucișaseră semnalele și să reia de unde rămăseseră ultima dată,cu ea în brațele lui.Ridică mâna să ciocănească,dar ezită.O.K.,își spuse,relaxează-te,gândește-te bine.Nu trebuia să se aștepte la mai mult decât la o conversație cu ea.Victoria n-avea de unde să știe că el își

petrecuse aproape toată noaptea gândindu-se la ea,cum se topise în brațele lui,cât de dulce și fierbinte fusese gura ei și cum ajunsese să-l înnebunească.Ea nu știa nimic din toate astea și el nu știa dacă să-i spună.Vulnerabilitatea nu era chestia după care să se dea în vânt prea tare.

Nici singurătatea nu era.Avusese destul parte de ea.N-avea nici timp,nici chef să umble brambura la sfârșit de săptămână în căutarea unei companii plăcute.Vroia totul: casă,soție,familie.Vroia asta mai mult decât își dorise vreodată ceva,cu excepția lui Corey.Decoperirea îl uimi și se dădu înapoi de la ușă.Chiar se gândea că trebuie să o ia de nevastă înainte să se culce cu ea? Următoarea întrebare fu și mai uimitoare.Avea vreo importanță? Răspunsul îl uimi cel mai mult: nu.

Îl fascina fizic și intelectual.Emoțional,ea era cel mai mare zid de confuzie de care se lovise vreodată.Cunoscuse câteva femei la viața lui,dar nici una nu-l făcuse să anuleze datoriile la poker,să scape de piersici imediat ce le scotea din pivniță și să se dea peste cap încercând să-și facă puțin timp liber.

O pală de vânt sufla dinspre nord,înghețându-l pe sub jacheta de jeans căptușită.Începu să cadă zăpadă din cerul plin de nori cenușii.Tremură și simți durerea din coaste,jos în partea dreaptă.Unul din mânjii pe care-i dresa,îl lovise deunăzi cu copita,când se aștepta mai puțin.Era prea preocupat să se gândească la Victoria,în loc să-și vadă de treburile lui.

Cumpăni cum s-ar putea rezolva toate problemele lui-și soluția era la doar câțiva metri depărtare,dincolo de o ușă închisă.Ridică mâna iar și ciocăni.

Victoria se ridică de pe scaun,surprinsă de întreruperea neașteptată,dar recunoscătoare să scape de teancurile de hârtii întinse pe masa din bucătărie.

Avea nevoie de un sistem mai bun pentru evaluarea progreselor elevilor.Temele pentru acasă,însoțite de rapoarte scrise,erau un coșmar.Era secătuită de putere și era așa de la începutul trimestrului.

Din cauza curentului din casa ei veche,cheltuise mulți bani pe numeroase treninguri sau,după cum prefera să le numească,echipament de jogging,deși nu făcea nici un jogging,nici antrenament în ele.Acum purta unul alb,ornat cu drapelul Danemarcei,un alt caz de abatere de la regulă în garderobă.Charles era supărat pe danezi de când îl știa,ceva în legătură cu un profesor de istorie danez și o teorie îndrăgită de Charles.Cu gândul aiurea la danezi și la teorii inutile,nu era deloc pregătită să deschidă ușa și să dea de Ty Garrett.În aproape oricare alt minut din ultimele douăzeci și patru de ore fusese cu gândul la el și probabil ar fi fost mai puțin surprinsă.Dar așa,putu doar să se holbeze la el și să-și amintească să nu-i trântescă ușa în nas.De fapt,asta ar fi fost o chestie mai dură decât ar fi

dorit într-adevăr.El arăta atât de bine,încât ea rămăsese în cadrul ușii,năpădită de fulgi de zăpada.

-Pot să intru? întrebă el moale.Ea dădu din cap afirmativ,deschizând ușa și mai larg.După ce o-închise în urma lui,se întoarse să-l privească.Nu era suficient de departe,așa că trase aer în piept și porni spre canapea pentru a căpăta distanță. Câțiva pași erau tot ce-i trebuia.Cu o mișcare neașteptată el o urmă și sfârșiră prin a merge împreună spre canapea,unde se așezară unul lângă celălalt.Nu era chiar ce plănuise ea.

-Sunt puțin surprinsă să te văd,spuse,menținându-și sângele rece printr-un act de voință.Nu așteptam vizitatori în seara asta.Spera că asta explica starea destul de sălbatică a părului ei și ținuta ei lejeră.Nu era cochetă,dar nu-i plăcea să fie ciufulită.

-Eu însumi sunt surprins că sunt aici.Își scoase pălăria și ea observă că avea părul umed,ca și când de-abia făcuse baie.Zăpada nu era suficient de puternică pentru a-l uda,în special sub pălăria de cowboy.La o inspecție mai amănunțită mai observă și alte semne de duș recent: fața proaspăt bărbierită,un miros proaspăt care nu aducea deloc a praf,cai sau vaci.Cămașa albastră părea de-abia călcată.Cizmele lustruite,blugii curați.Părea în misiune oficială.

-Nu știam că ninge,spuse ea cu o voce slabă.Se simțea ridicol că trebuia să recurgă la clișee convenționale răsuflate,din cărți,de parcă el bătuse drumul de la fermă până la ea ca să discute despre vreme.

-De-abia a-nceput.Se aplecă în față și-și puse pălăria pe masă.Bănuiesc că nu mai ai din ceaiul acela care-ți plăcea atât de mult? Ce era?

Ea și Lacey vorbiseră despre ceai într-una din perioadele de acalmie dintre două întrebări prietenești,dar intime,ale bătrânei.

-*Ceylon pecoe*,spuse ea,ridicându-se de pe canapea.Da,mai am.Durează doar un minut.

-Grozav.Se ridică și el,urmând-o în bucătărie.Victoria își dori să n-o fi urmat în bucătărie și să nu-i vină ori să plângă,ori să i se arunce în brațe,doar privind-l.

-Se pare că lucrezi,zise el.Îi urmări privirea spre masa din bucătărie,plină de hârtii.

-Corey e primul care-ți poate spune că dau prea mult de scris acasă.Un nod i se pusese în gât,îngreunându-i vorbirea.Își dorea într-adevăr ca el să fi stat departe până-și revenea.Nu era cinstit,o întorcea pe dos cu atâta ușurință.

-N-am nimic împotriva,spuse Ty.Nu când e pentru tine.Cred că ești profesoara lui favorită din toate timpurile.

-Nu-mi pot imagina de ce,spuse ea,ascuzându-și roșeața făcându-și de lucru cu

ceaiul.Mai ales după seara trecută,nu știu ce-o crede.Ei da,se gândea ea,adevărul îngrozitor al purtării ei nesocotite ieșise la iveală.Se șocase pe ea însăși acolo,pe verandă.Nu-și putea imagina că nu-l șocase și pe el.Râsul lui o făcu să se întoarcă.

-Crede că mi-ai dat un semnal,îi spuse,apropiindu-se cu un pas.Zâmbetul lui era puțin îndoit,poate puțin nesigur.Bănuiesc că și eu am crezut că mi-ai dat un semnal.Ea nu pretinse că nu înțelege.Știa exact la ce se referea el.Fuseseră,după estimarea ei,destule semnale ricoșând de la unul la celălalt,seara trecută,cât să lumineze jumătate din Talbot.

-Cred că ți-am dat o grămadă de semnale,admise închizând robinetul și punând ibricul pe foc.

-Vreau să știi că am vorbit cu ei.Crede că ne sărutam,doar.Îl simțea venind mai aproape,simțea căldura prezenței lui umplând spațiul gol din spatele ei.

-Asta și făceam,șopti încurcată.

-Mda,dar încă cinci minute de sărutat în felul acela și am fi făcut dragoste.

Onestitatea lui o împiedică să-l contrazică și decența o împiedică să admită adevărul,așa că-l lăsă pe el să umple tăcerea.

-Încă mai vreau,spuse el și ea îi simți mâna pe umăr,întorcând-o spre el.Vreau să fac dragoste cu tine.E ceea ce-mi doresc de când am venit să te iau atunci,în prima seară,când te-ai încurcat în haina mea.

Tăcerea reveni,încărcată^ stânjenitoare și realmente plină de semnale.Își trecu degetul mare peste obrazul ei și-i dădu o șuviță de păr după ureche.Atingerea lui era blândă,ezitantă.

-Nu este ceva cu care să fiu obișnuită prea mult,spuse ea,nefiind sigură dacă admite ceva,sau explică ceva.Nu îndrăznea să-i întâlnească privirea.Privea la nasturii cămășii lui,în schimb,și încerca să nu-și aducă aminte ce minunat era la el în brațe.

-Știu că ai fost singură mult timp.Ea își scutură capul.

-E mai mult decât atât.Charles și cu mine,noi n-am...nu eram...intimi prea des.Sănătatea lui nu era prea bună și mai era și munca lui.Uneori mă întrebam de ce s-a însurat cu mine.Nu părea să mă găsească atrăgătoare într-un mod conjugal.

-Dar tu de ce te-ai măritat cu el? Ty spuse ceea ce credea el că este cea mai bună întrebare.

-Era...

-O capacitate,o întrerupse uscat.

-Ei bine,da,spuse ea,nedându-și seama de sarcasmul lui.Dar îmi era familiar.Poate singura persoană familiară după moartea tatălui meu.

Să te muți din loc în loc și din țară în țară tot timpul, poate fi educativ, dar te face să nu fii legat de nimeni și de nimic. Charles era legătura mea. A fost dragoste, chiar dacă nu pasiune. Chiar dacă era tipic și exigent, era de asemeni o persoană care mă proteja și pe care te puteai baza. Am fost fericită să mă mărit cu el. Dacă nu mă căsătoream cu el ar fi însemnat să-l pierd și nu-mi puteam permite să-l pierd. Ty își strecură mâna pe gâtul ei și-și trecu degetele prin părul ciufulit. Nu știa ce să-i facă. Știa doar că o voia.

-Eu sunt atât de legat de locul ăsta, cred că-mi vine greu să înțeleg, spuse el. Dar dacă acestea sunt lucrurile pe care le cauți într-un bărbat, află că te poți bizui pe mine cât e ziua de lungă și știu cum să am grijă de ce-i al meu. Sunt destul de strict cu Corey, pentru că așa cred că e bine pentru el, dar probabil că nu sunt cel mai în măsură să judec cât sunt de exigent. Aplecându-și capul, îi depuse un sărut ușor pe obraz, pentru că nu se mai putea abține. Din același motiv îi sărută o sprânceană și mâinile îi alunecară pe talia ei și o traseră mai aproape.

-Nu sunt sigur că știu exact ce înseamnă dragostea, continuă el liniștit. Dar știu că nu mi-e frică de ea, sau de obligațiile care decurg din ea. De pasiune sunt destul de sigur. Se pare că am o grămadă în mine și nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât s-o împart pe toată cu tine. Își aplecă și mai tare capul și-și apăsă gura peste urechea ei. Tânjesc după tine, Victoria.

Cuvintele șoptite și mângâierile tandre o făcură să se înfioare în îmbrățișarea lui. Victoria își dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea și se trezi că gura îi fu acoperită de un sărut arzător. Își despărți buzele, capitulând sub puterea și frumusețea pasiunii pe care el era atât de dornic s-o împartă.

Nu era ceea ce se așteptase, să fie iar întoarsă pe dos din cap până-n picioare atât de iute, și oricât îi plăcea, sau oricât îl plăcea, nu era pregătită deloc pentru consecințele a ceea ce j putea urma. Să facă dragoste cu Ty Garrett nu se j putea să nu fie extraordinar. Oftă când limba lui îi invadea gura, explorând și incitând.

Mușchii brațelor lui se încordară și o traseră mai aproape, zdrobind-o la piept. Felul în care săruta el era mai presus de orice comparație. Era dulceată și seducție împletite. Era minunat. Era periculos. Era pătimaș. Era scăpat de sub control.

-Ty? murmură pe gura lui, încercând să domolească lucrurile. Ty?

-Hmm? Buzele lui hoinăreau pe fața ei, furând săruturi și mușcând ușor, până când ea de-abia mai putu respira. Nimeni nu-i mai dăduse vreodată impresia că vrea într-adevăr s-o devoreze, s-o guste și s-o simtă, s-o cunoască, să știe totul despre ea.

-Nu sunt pregătită pentru asta. Cuvintele sunară adolescentin stupide-dar

adevărate. Intrase până peste cap și era probabil capabilă de cine știe ce nebunii înainte, în timpul și după ce-ar fi făcut dragoste.

-Nu ești pregătită? întrebă Ty răgușit, gura oprindu-i-se brusc pe pielea fină de sub urechea ei. El era pregătit. Era mai mult decât pregătit. Era pregătit pentru orice, pentru tot.

-De-abia ne cunoaștem, spuse ea, cu vocea înăbușită în umărul lui.

Oare nu asta făceau? se întrebă el. Se cunoșteau unul pe celălalt? Numai dac-ar putea scăpa de toate hainele de pe ei, era al naibii de sigur că s-ar fi cunoscut mult mai bine în cel mai scurt timp.

-Poate ar fi bine să pleci, spuse ea. Să plece? Afară în zăpadă? în starea lui? Nu era sigur măcar că ar putea ajunge la ușă fără să se rănească. Ea nu vedea?

Probabil că nu. Oftă frustrat. Învățătura din cărți nu înlocuiește experiența și, din câte-i spusese ea, probabil că nu simțise niciodată ceva asemănător cu ceea ce el exercita asupra ei. Trebuia să o ia încet, să-și pună dorințele deoparte, să vadă cum ar putea s-o aducă la modul lui de gândire. Era un bărbat matur. Ar trebui să fie capabil să facă asta fără să-și diminueze capacitățile sexuale între timp.

-Hai să facem un compromis, îi propuse.

-Compromis? Părea nesigură.

-Da, compromis. Ai dreptate. Nu ne cunoaștem unul pe celălalt destul de bine. Nu era tocmai de acord cu punctul ei de vedere, dar negocia pentru drepturi speciale și privilegii. Tactul nu-i putea strica. Săptămâna viitoare este Ziua Recunoștinței și aș vrea să vii să-ți petreci vacanța la fermă. O să fim doar eu, Corey și Lacey.

Toți am fi fericiți să fii oaspetele nostru pentru weekend.

Ea nu răspunse și el plusa un pic mai mult.

-Îmi placi Victoria. Îmi placi foarte mult. Vreau să petrec mai mult timp cu tine ca să-ți dau ocazia să mă cunoști. Dar o fermă are nevoie de fermier douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămâna și asta înseamnă că nu-mi prea rămâne timp să te curtez. În afară de asta, ai fi îngrozitor de singură aici în oraș. Împreună ne-am putea simți grozav și nu am fi doar noi doi; mai sunt Corey și Lacey ai căror ochi ne vor supraveghea tot timpul. Vorbea ca un copil de școală și ura asta. Era sigur că avea să-l refuze. Stătuse foarte liniștită în brațele lui în timp ce-și făcuse numărul.

-Bine, bolborosi ea în cămașa lui. Privi în jos, spre creștetul ei, întrebându-se dacă a auzit bine.

-Ai putea veni miercuri seara, sugeră, încercând să-și ascundă emoția din voce.

Așa ai putea să participi de la început la toată tevatura cu curcanul, pusul la

cuptor și tot restul. Lacey face întotdeauna o treabă destul de frumoasă cu ocazia asta.

-Școala se termină devreme, miercuri. Era încă apăsată de pieptul lui.

-Grozav. Vino cât de devreme vrei. Îi venea să sară-n sus de bucurie. O să avem friptură, un fel de adio carne de vită înainte de a trece la curcan. Faptul că știa că vine tot weekendul făcea ca orice frustrație fizică pe care-o simțea să fie un inconvenient minor. Era pe cale să câștige bătălia. Nu înțelegea cum, dar câștiga, în sfârșit, definitiv. Când piecă, o mai sărută o dată la ușă. Victoria îi făcu cu mâna în timp ce piecă, gândându-se la noțiunea de „*a face curte cuiva*”. Nu fusese curtată niciodată, în afara cazului în care comportarea nestăpânită a lui John putea fi numită astfel. Nu fusese nici mângâiată dar, din cele două, prefera în mod cert curtatul. El îi plăcea. Îl plăcea altfel decât s-ar fi gândit măcar în legătură cu Charles și cu John. Ty era tulburător și minunat și numai gândul la el îi dădea fiori. Nu simțise niciodată ceva asemănător și se întrebă dacă nu cumva era îndrăgostită. Se întrebă dacă avea curajul să se îndrăgostească și în caz că răspunsul ar fi fost negativ, dacă-i mai rămânea ceva de făcut.

Viața ei i se schimba în punctele ei fundamentale din cauza lui Ty Garrett.

Deodată, descoperirea nu i se mai păru atât de înfricoșătoare ca înainte. Poate că era omul potrivit.

CAPITOLUL 10

Poate că era complet irațională, se gândea Victoria o săptămâna mai târziu, să-și piardă complet capul din cauza unui cowboy arătos și a sărutărilor lui sălbatic.

Viața ei nu era menită să fie sălbatic de romantică. Ea era Victoria Miranda Elizabeth Willoughby, o femeie care experimentase o dată căsătoria și o găsisese înăbușitoare, o cercetătoare științifică ce nu-și trâmbea titlurile și distincțiile, dar se bucura de o recunoaștere internațională în cadrul cercurilor academice. Era cofondatoarea Institutului Willoughby și, până când fiii lui Charles aveau să desființeze fundația, numele ei va rămâne pe frontispiciu! institutului.

Așa că oare ce căuta ea în mașină, în fața fermei Sky Canyon în ajunul Zilei Recunoștinței, cu o valiză în portbagaj?

Își încerca norocul. Răspunsul era evident. Își încerca norocul cu un tip aproape necunoscut, de care era posibil să se fi îndrăgostit. Dar atunci, oare nu toți oamenii încep prin a fi străini? Doar cu o atracție puternică, irezistibilă, care-i îndeamnă unul spre altul? Sigur că da. Și ca să recunoască adevărul, atracția ei pentru Ty Garrett era foarte puternică și irezistibilă. El o deruta, dar îl dorea. Cu săruturile lui trezise dorințe de care habar n-avusese că există.

Oare ar fi groaznic dacă, o dată-n viață, ar proceda și ea la fel ca toată lumea? Dacă, o dată-n viață, ar lăsa natura să-și urmeze cursul? Atât tatăl ei cât și Charles, subliniau întotdeauna șansa rară pe care o avusese să călătorească, să studieze, să fie în preajma lor-să fie întotdeauna cea mai tânără persoană pe o rază de cincizeci de mile, să fie ferită de fumuri studentești, capricii și fantezii, să nu fie nevoită să se amestece vreodată cu adolescenții prostuți de vârsta ei. O fi oare atât de groaznic să încerce și ea o dată să facă un lucru normal, să-și încerce norocul pentru prima dată în viață cu o persoană de vârsta ei? Probabil că nu.

Așa că, iat-o aici, tremurând de emoție și nervi, gata de îmbarcare pentru o expediție de patru zile într-o direcție complet necunoscută. N-avea să vadă monumente care să-ți inspire o teamă respectuoasă, fără documente impregnate de taine istorice, fără examinări ulterioare. Avea să fie doar Ty Garrett, fiul lui și Lacey pokerista. Avea să fie Ty, cu sărutările lui și cu felul în care o făceau să se simtă. Aventură palpitantă. Prima ei excursie în apele necercetate ale inimii umane. Stomacul i se strânse anticipat.

Trăgând adânc aer în piept, ieși din mașină, spunându-și că e ridicolă. Ape necercetate, într-adevăr. Era doar o fetiță când traversase Rub' al Khali, zona deșertului, pe spinarea cămilei. Nu împlinise cincisprezece ani și navigase pe Nil, Amazon, Mississippi și Yangtze. Dumnezeu mare, la șaptesprezece ani supraviețuise unei perioade chinuitoare de trei luni la școala patronată de Lady Blackwood, școală ce avea ca scop educația sau, mai bine zis, chinuirea tinerelor domnișoare din înalta societate londoneză. Dar patru zile cu Ty Garrett cu greu se puteau compara cu toate acestea. Se puteau, oare?

Judecând după ce i se întâmplase de la o întâlnire la alta, Victoria își dădu seama că subestimase teribil fiorii și emoțiile ce pot apărea în relațiile cu bărbații de la ferma Sky Canyon. Făcuseră o plimbare înainte de cină și priviseră apusul soarelui aurind colinele chihlimbarii din capătul nordic al pământului familiei Garrett. Pe când se întorceau spre casă, văzuseră un vultur năpustindu-se asupra prăzii și îl urmăriseră fascinați cum își întinde aripile și se pierde pe cerul crepuscular. La cină au avut fripturile promise. Lăsase cea mai mare parte din ele în farfurie și sugerase să le folosească pentru sandvișuri în zilele următoare, sau poate în săptămânile următoare. Ty râsese și se aruncase nu numai pe bucata lui uriașă, dar și pe a ei. Asta o impresiona destul de mult, mai ales că el repetă figura și cu budinca servită la desert.

-Corey a făcut-o, spuse Ty cu o notă de mândrie în glas. Este budincă adevărată, nu aiureală de genul „*pune apă și amestecă*”.

Victoria nu prea știa cum e o budincă „*pune apă și amestecă*” dar îi era recunoscătoare lui Corey că se apucase de gătit.

-E foarte bună,are multă ciocolată.

-Am pus în plus,spuse Corey.Budinca vine în cutie,dar pun fulgi de ciocolată în timp ce fierbe,o bucată întreagă și adaug și niște lapte,apoi amestec bine.E ca un fel de experiment științific.Uneori pun prea multă ciocolată,alteori prea mult lapte,dar o mâncăm întotdeauna,oricum ar arăta.

-Ai putea să faci un grafic,sugeră Victoria.Dacă masori cantitatea de ciocolată și de lapte și apoi notezi cifrele,ai putea până la urmă să faci o budincă perfectă de fiecare dată.Aș putea chiar să-ți iau în considerare experiența la școală.

-Grozav.Mai facem mâine una și începem măsurătorile.

-Bineînțeles,spuse Victoria gândindu-se că după patru zile de luat masa cu bărbații Garrett,toate hainele îi vor fi strâmte ca rochia chinezească.

-Corey,e rândul tău la vase.Ty luă mâna Victoriei în timp ce se ridica de la masă.Eu o duc pe Miss Willoughby să admire asfințitul.

Zâmbetul lui Corey dispăru de pe față și-i aruncă lui taică-său o privire supărată.

-Soarele a apus de mult,tată.În spatele cuvintelor lui era dezamăgirea că tatăl lui a putut face o astfel de gafă în fața divinei Miss Willoughby,profesoara lui de științe naturale,o femeie care știa totul despre apusurile de soare,stele și planete, o femeie care nu putea să nu observe că soarele apusese deja.

Ty citi mesajul din ochii fiului său,tare și clar.Era o sursă constantă de uimire, pentru el,lipsa de încredere a lui Corey în capacitatea lui de a o curta și o cuceri pe Miss Willoughby.

-Sunt sigur că găsim noi ceva interesant la care să ne uităm cât timp speli tu vasele.Tu doar vezi-ți de ele și când le termini,poți să-ți pui un film din alea, noi.Nu știa ce să-i mai spună pentru a-și asigura fiul că situația e sub control. Probabil că nu-l va convinge cu mai puțin de o verighetă.

O conduse pe Victoria afară pe verandă,după ce o împacheta într-una din jachetele lui,o haină de catifea reiată albastră,căptușită.Evitase deliberat paltonul ei cafeniu,hotărând că aparținuse mătușii lui Charles,Sarah.Cerul nopții era întunecat și blând deasupra lor,plin cu mii de stele și o lună mare,strălucitoare. Spre vest,luminile Talbotului împrăștia o lumină difuză la orizont.

-E frumos locul acesta,spuse Victoria când ajunseră la capătul verandei și rămaseră să privească peste pășune și acareturile fermei.

-Ferma e destul de părăginită pe alocuri,dar încercăm s-o întreținem și s-o îmbunătățim.Veni ai aproape de ea,arătând peste umărul ei.Vezi șoproanele acelea două din dreapta? Ea încuviință cu o mișcare din cap.La anu',eu și cu

Corey o să le dărâmăm și o să folosim chereștea ca să lărgim grajdul. Ne-am hotărât deja să folosim o parte din banii de pe următoarea serie de viței ca să facem un acoperiș de tablă, pe urmă o să vopsim grajdul și casa. Sarcina lui Corey e să aleagă culoarea. Vrea ceva care după părerea lui e alb-crem. Nu c-aș fi împotriva, dar arh îndoiește în legătură cu culoarea de dovleac la care se uita.

Dovleacul are o...o culoare drăguță, intimă, se bâlbâie Victoria, foarte conștientă de răsuflarea de lângă urechea ei. Bărbatul acesta îi răvășea mintea. Singura idee pe care o mai avea era aceea că aștepta să o sărute. Se putea întâmpla în orice clipă.

-Sunt cu totul de acord cu intimitatea, spuse el după o lungă tăcere, brațul lui ajungându-i în jurul umerilor. Victoria nu se putu abține să nu-l privească.

Fără să-i dea vreun ultimatum, el își plecă gura și o sărută-exact așa cum se aștepta. Mișcându-se în brațele lui, îi întâmpină atingerea, uimită de cât de ușor se obișnuise să fie sărutată și ținută în brațe. De fiecare dată când erau aproape,

părea mai natural decât data trecută, de parcă în sfârșit, și-ar fi găsit locul potrivit. În brațele lui Ty Garrett. Se gândi că era prostesc de sentimentală și romantică,

într-un mod deloc demn pentru un om de știință, mai ales un Willoughby. Dar gura lui o făcea să creadă în lucruri pe care niciodată nu le-ar fi luat în considerare. Ty voia s-o sărute, doar. Nu voia să lase lucrurile s-o ia razna. Nu voia s-o forțeze peste ceea ce era ea dispusă să ofere. Odată ce venise să stea tot weekendul, era perfect încrezător în capacitatea lui de a o seduce. Oricât de mult timp i-ar fi luat, mai devreme sau mai târziu tot avea să fie a lui.

Chiar și Victoria era conștientă de asta. Știuse de când se hotărâse să vină, știuse cu fiecare metru ce se apropia de casa lui. Deși nu știa cum, sau când, sau unde, bănuia că experimentul fizic nu se poate petrece pe veranda din fața unei case. Așa că pe moment era liberă să se bucure de plăcerea sărutului, liniștită.

Cel puțin așa crezu până când mâna lui îi alunecă sub haină și se topi și mai adânc în brațele lui. Deodată, avu o revelație încântătoare. Totul era posibil. O săruta cu pasiune, mulând-o pe trupul lui până când simți fiecare plan și unghi dur al corpului lui. Nici una din teoremele geometriei nu i se părea de prea mare folos în azur de față. Era incredibil; căldura și duritatea lui, puterea copleșitoare și tandrețea. Atingerea lui era reverențioasă dar iscusită în a-i găsi vârfurile sânilor și a stârni-o. Gemu și se lipi de el, făcându-l pe Ty să se blesteme că începuse ceva imposibil de continuat spre un sfârșit satisfăcător; nu pe veranda din față, cu fiul lui înăuntru și temperatura de afară în continuă scădere. Îi descheie nasturii bluzei, pe sub haină, și-i desfăcu sutienul. În tot acest timp continuă să-i administreze sărutări lungi, amețitoare, menite s-o învețe ritmul dragostei.

Jucându-se cu sânii ei, își lăsă limba să-i exploreze gura, până când începu să

înțeleagă că și ea îl dorea, îl dorea într-adevăr. Un fior subit îi șerpui lent prin tot corpul la această revelație, excitându-l complet. Ea nu-l săruta, doar. Sunetele moi pe care le scotea și înfiorarea trupului ei sub mâinile lui erau mai mult decât semnale. Erau ceea ce se numește, în tratatele de istorie, capitulare fără condiții. Îi murmură numele și o strânse aproape, odihnindu-și obrazul pe cărlionții ei sălbatici. Inspiră adânc pentru a-și încetini bătăile inimii, în timp ce durerea din vintre creștea. Ea se rezema de el neajutorată, cu degetele înfipite în reverele hainei lui, respirând iute și adânc. Fără să vrea, își coborî capul și o sărută din nou, și din nou. Gura ei îi întâmpină sărutul cu lăcomia cercetătorului științific de a afla, de a ști cât mai multe despre subiectul studiului. Totuși, se pare să subiectul era chiar ea însăși. Singurul lucru pe care-l mai putea gândi Ty era că este imposibil să facă dragoste cu ea pe verandă și că n-avea cum s-o ducă în dormitorul lui sau în camera pe care i-o dăduse, nu cu Corey în casă. Dar trebuia cumva să rezolve și această problemă. Rupse sărutul și-i luă mâna, îndreptându-se spre fânar.

-Vino, iubito. Nu era singurul cowboy care să cunoască multiplele întrebunțări ale unui fânar, dar se-ndoia că le-ar cunoaște și Victoria, cu toate diplomele ei. Dar nu conta. O duse pur și simplu, acolo, ! închise ușa și-o trase înapoi în brațele sale. Primul ei sărut fu fierbinte, dulce, plin de dorință. Era singurul lucru de care avea nevoie ca să-i deschidă jacheta de catifea reiată și să-și prelingă palmele pe sinii ei. Plinătatea ei gingașă în mâinile lui avea o dulceață de necrezut. Își deschise mai larg gura pentru a-și adânci sărutul. Victoria era inundată de senzații. Nu știuse la ce să se aștepte cu sărutările lui, dar ceea ce i se întâmpla îi depășea cu mult previziunile. Se simțea purtată, -parcă, de un torent fierbinte. Mâinile lui erau pretutindeni, desfăcându-i hainele și dezvelindu-i pielea, făcând apoi lucruri minunate cu pielea ei descoperită. Gura lui era pe sâni, pe gât și pe abdomenul ei, și printre sărutări îi spunea cât e de frumoasă, cât de mult o dorește. Încerca disperată să mențină o aparență decentă, dar era imposibil cu hainele căzând una după alta. De fiecare dată când încerca să-și mențină pudoarea, el făcea ceva care-i spunea că pudoarea e o tâmpenie. Era atât de bine să-l lase s-o atingă, s-o încânte și s-o șocheze. Nu era nimic vinovat sau ascuns în felul în care Ty făcea dragoste. Era îndrăzneț și sigur, iar atingerea mâinilor ce-i mângâiau coapsele o făcu să geamă de dorință. Ba chiar să dorească mai mult. Se apăsă pe mâna lui și nu-și dori decât să fie goală pentru a-l putea simți mai bine. În următoarele clipe, dorința nerostită îi fu îndeplinită.

Ty simțise răspunsul ei și nevoia lui imperioasă. Cu o mișcare din umeri ieși din haină și o aruncă pe un balot de fin. Trăgând-o înapoi la el, începu să-i deschidă

cureaua subțire din piele,care-i susținea pantalonii gri.Lumina lunii se revarsă în finar printr-o fereastră și-i întindea pe piele o sclipire argintie.

-Parcă te aștept de o viață.Îi descheie nasturele de la pantaloni și o sărută pe colțul gurii.

-Sunt numai două,nu...poate trei săptămâni cel mult,sunt sigură.Sunt destul de sigură.Vocea îi era șovăitoare și fără suflu.Își înalță capul și o privi.Ochii ei erau plini de prudență și așteptare; un veritabil război al emoțiilor.Renunță să-i mai desfacă fermoarul dar în schimb își trase cămașa.Cu puțin efort,o deschise dintr-o mișcare de sus până jos.

-Să faci dragoste cu cineva pentru prima dată,poate fi puțin stângaci,spuse desfăcându-și catarama.

-Da,șopti ea,cu ochii țintuiți orudent în ochii lui.

-În fond,e unul din acele lucruri într-adevăr simple,dar incredibil de complicate, începu să-și descheie pantalonii.

-Înțeleg,spuse ea,deși mai mult ca sigur nu înțelegea.Vocea îi era o șoptă slabă și ochii i se lărgiră,fără a-i părăsi pe ai lui.

-M-am gândit la o sută de moduri diferite în care aș vrea să fac dragoste cu tine. Cu dezinvoltură,își ridică fiecare picior și-și trase cizmele.

-Oh.Era în mod cert,cel mai lung comentariu pe care-l putea emite.

-Și unul din lucrurile pe care mi le-am imaginat,erai tu,atingându-mă.

Nu mai putu să scoată nici măcar un „oh” șoptit după uluitoarea lui confesiune.

Avea ceva mai mult decât o idee vagă despre ce vorbea el și-i trebui toată stăpânirea de sine pe care o mai avea pentru a nu-și pleca privirea,nu înainte de a face ce-i cerea.

-Haide Victoria.Făcu un pas mai aproape,ieșind din blugii.Te rog.Șoapta lui se sfârși pe buzele ei în timp ce-i lua mâna și i-o așeza pe pieptul lui.A trecut așa mult timp și te doresc îngrozitor de mult.Încet,mâinile lor alunecară împreună în jos pe pielea mătăsoasă,de-a lungul mușchilor tari ai pieptului și abdomenului lui,până-și închise degetele în jurul lui și înțelese cu certitudine că la așa ceva nu se așteptase.Chiar era mult mai mult decât se așteptase.

-Oh,spuse moale.Oh,Doamne...Se gândea că Ty Garrett era diferit,mult diferit de Charles.Întâi că era mai viguros,ceea ce presupunea că făcea posibile o grămadă de lucruri pe care le considerase neverosibile.Dar atingându-l pe Ty,aprecie pentru prima dată sensurile cuvântului „*avântat*”.Termenul,cu siguranță nu fusese vizibil în viața ei sexuală cu Charles.Mai erau și alte diferențe,cele mai notabile fiind dimensiunile și temperatura.Întregul corp al lui Ty radia căldură, iar partea care o atrăgea cel mai mult-și pe care o atingeau-nu făcea excepție.

-Oh,Doamne,șopti din nou amețită,mângâindu-l inconștient,excitarea trupului ei atingând valori incredibile.Ty trecuse de mult de faza „*Oh,Doamne*”.Bluza ei desfăcută îi lăsa sânii goi,apăsați pe pieptul lui.Incapabil să reziste,își înclină capul și-și deschise gura peste gura ei,absorbind-o,în timp ce-i desfăcea pantalonii și-i ajută să alunece pe șolduri,pe podea.

O împinse ușor pe patul improvizat din baloții de fân și haine aruncate,fascinat de îndrăzneala crescândă a mângâierilor ei,dorind să fie peste ea,să fie în ea.

Când alunecă în ea,Victoria îi șopti numele și-l grăbi înainte,surprinzându-l cu dulcele bun venit al trupului fierbinte.Era făcută să fie iubită și o iubi temeinic, încet și dulce,ducând-o la punctul culminant și umplându-se el însuși de plăcerea ei.Propriu eliberare veni în toiul extazului ei,topindu-se împreună,alungând toate nopțile singuratic.

-Ți-e frig? o întrebă câteva minute mai târziu,ținând-o încă în brațe,acoperind-o cu sărutări tandre pe față.Îi îndepărtă câteva şuvițe cu palma și-i sărută gura.

-Puțin.Vocea ei era sfioasă,dar mâinile îi explorau îndrăznețe întinderea caldă a pieptului.E cel mai incredibil lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.Nu știam că atunci când faci dragoste poți să...să te implici atât de total.O sărută din nou.

-Pot să vin în camera ta mai târziu,după ce adoarme Corey? Nu căpătase destul din ea,nici pe departe.

-Da,șopti ea.Petrecură restul serii într-o atmosferă foarte liniștită,privind filmul ales de Corey-o poveste de aventuri în galaxie.Ședeau politicoși dar distanți,pe capetele opuse ale canapelei.În ceea ce-o privea,Victoria nu credea că ar putea sta la mai puțin de un metru de Ty,fără să-l atingă.Chiar și așa se temea că va găsi o modalitate să sară pe el.După această grozăvie,s-ar descurca să zăbovească,zăbovind,ar găsi un mod să-l mângâie,și tot așa,până își dovedi că devenise o adevărată destrăbălată.Suna minunat!

Îi aruncă o privire din capătul ei de canapea,peste castronul cu floricele și ziarul de ieri,și-l descoperi privind-o cu exact aceleași idei.El se uită la ceas.Ea la al ei,-și începură să aștepte.,și tot așa printre dezastre iminente,revelații uimitoare și isprăvi incredibile,până se termină urmărirea,planetele fură salvate și justiția servită.Durase o veșnicie.

-Cred că-i timpul s-o-ntinzi,băiete,îi spuse Ty lui Corey.Mâine avem o grămadă de treabă de făcut.

-Sigur,tată,spuse Corey fără un dram de protest,sculându-se de pe scaunul în care se foise în toate direcțiile,în timpul filmului.Să vă mai aduc niște floricele?

-Nu,e-n regulă,ne descurcăm.

- Niște apă minerală? Avem destulă în frigider.
- Victoria? întrebă Ty,întorcându-se spre ea să vadă dacă mai vrea apă minerală.
- Nu,mulțumesc,nu-i nevoie,îi asigură pe amândoi.
- Ty se întoarce spre fiul său și dădu din umeri.
- Cred că ne descurcăm,nu-i nevoie de nimic.Corey nu părea convins,dar se îndreptă spre ușă.
- Să știți că nu trebuie să mergeți și voi la culcare dacă mă duc eu.Stați liniștiți.
- Victoria roși și se întoarce spre Ty.El își ținu firea și-l privi pe Corey.
- Poate că o să ne mai uităm la un film,zise.Miss Willoughby n-are video acasă,așa că sunt multe pe care nu le-a văzut.
- Grozav.Corey rânji până la urechi.Asta-i nemaipomenit.

CAPITOLUL 11

Ty se întoarce spre Victoria,zâmbind ușor.

-Împlinește treisprezece ani luna viitoare.Bănuiesc că la vârsta asta,să urmărești un film cu o fată e tot ce poate fi mai oficial și mai romantic la o întâlnire.Se dădea mai aproape cu fiecare cuvânt,punând deoparte castronul cu floricele și lăsând ziarul să aluneca pe podea,până când ajunseră să fie înghesuiți amândoi în partea ei de canapea.Am și restul filmelor din seria Războiul Stelelor,câteva Star Trek și toată Indiana Jones.Corey a încercat să-și facă o colecție de filme științifico-fantastice,sau despre oameni de știință.Ce crezi?

Credea că Ty Garrett este minunat.Credea că nu mai văzuse vreodată ochi de un albastru atât de pur și nici nu cunoscuse pe cineva atât de incredibil de senzual.O fascina.Sentimentele pe care i le stârnea erau fascinant de seducătoare.Voia mai mult din el.Credea că e îndrăgostită.

-Din cele cu stele,cred,spuse ea.Din prima serie.

-O.K.,zise el.Să-mi dai de știre când vezi stelele.Se aplecă spre ea și o sărută încet și dulce.Victoria se întrebă curioasă,oare ce-ar fi inventat el,dacă-i cerea vreun film cu oameni de știință.Ea chiar văzu stele,auzi clopoței și simți artificii explodându-i pe dinăuntru și pe dinafară.Când deschise ochii,visa deja cu anticipație.

-Supravegherea nu funcționează prea bine,nu-i așa? spuse ea referindu-se la faptul că după cum îi promisese el,Corey și Lacey ar fi trebuit să fie cu ochii pe ei.

-Funcționează perfect,o asigură între sărușuri.Corey adoarme în juma de oră și Lacey nu apare până mâine dimineață la șapte.

-Perfect,murmură ea aprobator.

O mai sărută o dată iute și se duse să pună un alt film la video.Încorcându-se spre canapea își trase cămașa și-i descheie repede nasturii.Temperatura Victoriei crescuse brusc.

-Nu vreau să scăpăm lucrurile din mână,spuse,dar nici nu vreau să pierdem o jumătate de oră din weekend,când am început așa de bine.Mai ales că o putem petrece într-o mozoleală bună,de modă veche.Se așeză lângă ea și-o trase pe genunchi.

-Mozoleală? Știa despre ce vorbește,dar era ceva ce nu făcuse niciodată. Dumnezeu e martor totuși,că nu făcuse înainte nici ce făcuseră în fânar,dar fusese uimitor de bine.

-Mda,spuse el,trăgând-o mai aproape,vorbind cu un accent tărăgănat,care i-ar fi făcut pe lingviștii institutului să pună mâna pe arme.Asta-i când ne sărutăm mult,dar numai în anumite zone.Depinde în ce fază suntem,în prima,a doua,sau a treia.Se înșelase.N-avea nici o idee despre ce-i vorbea.

-În felul ăsta nu scăpăm lucrurile din mână.La fel și cât timp ai hainele pe tine.Dacă încep să-ți cadă,nimic nu mă mai poate opri să vin la tine.Și atunci pierdem..

-Pierdem?

-Sau câștigăm.Rânji.Depinde de unde privești lucrurile.

-Despre ce vorbești,exact?

-Ei bine,în cărțile pe care le-ai citit probabil nu-i zicea mozoleală.

-Nu-mi amintesc termenul pe care l-am folosit în studiul meu,deși îmi pare familiar.E ceea ce fac adolescenții în mașini,nu-i așa?

-Da,și când o fac adulții în intimitatea casei,este denumit mai tehnic,preludiu...Dar cum e de presupus că puștii din mașini nu ajung prea departe până adoarme Corey,cred că mozoleală este.termenul cel mai potrivit.Victoria râse,înțelegând în cele din urmă.

-Ai citit prea multe comunicări științifice,îl ironiza ea.

-Doar comentariile profesorului,replică el și rânjetul i se lăți.Ea se cuibări mai aproape și-i contura zâmbetul cu vârfurile degetelor.Ironia lui îi dispăru de pe buze și ochii îi deveniră întunecați și serioși.

-A trecut mult timp de când am avut o femeie lângă mine,s-o ating,s-o iubesc și să fac dragoste cu ea.Niciodată n-am avut pe cineva care să-mi facă ce mi-ai făcut tu în fânar.

-Am greșit cumva? întrebă,deodată nesigură.Se trase înapoi,dar el n-o lăsă să se îndepărteze prea mult.

-Nu iubito.Ai făcut totul cum trebuie.

Mai bine decât am avut parte vreodată. Poate tocmai asta m-a speriat puțin. Victoria știa ce vrea să spună el. Ce se întâmplase fusese minunat, mai mult decât minunat, și dacă el-care era expertul-era îngrijorat, probabil că ar fi trebuit să fie și ea. Jurase să nu mai permită vreunui bărbat să-i conducă viața, indiferent de cât de bune ar fi fost regulile sau cel care le făcea. Dar Ty avea ceva ce ea dorea, ceva nebănuit înainte de a face dragoste cu el. Avea acea apropiere magică, seducătoare, pe care o împărțiseră, și dulceața care urmase. Îl dorea lângă ea, și-l dorea mai mult decât era înțelept sau prudent.

-Cât mai e până mergem în dormitor? Ty se uită la ceas.

-Douăzeci de minute, plus sau minus câteva. Corey a avut o zi plină și la vârsta lui emoția te obosește mai mult decât orice.

-Dar la vârsta ta? Îl tachina ea.

-La vârsta mea este exact pe dos. La vârsta mea emoțiile țin treaz toată noaptea.

-Bine. Își trecu mâinile peste pieptul lui. Cu care din fazele alea, de care spuneai, începem?

Ziua Recunoștinței începu cu un cer posomorât și cu ninsoare, dar pe la amiază soarele străbătu printre nori, trimițând mănunchiuri de raze în bucătăria familiei Garrett. Făceau să strălucească oale și tigăi, luminau munți de legume și mirodenii și scânteiau pe plăcintele cu cireșe și dovleac de-abia scoase din cuptor. Victoria nu luase parte niciodată la un haos atât de bine organizat. Lacey o pusese la treabă, la tăiat carne, curățat legume și citit tare rețete, peste hărmălaia făcută de Corey, care așezase nu numai masa festivă pentru prânz, dar și masa în bucătărie pentru micul dejun și spălase vasele după prima masă a zilei.

Ty fu notabil de absent între mese, dar după prânz o scoase la o plimbare călare, asigurând-o că Lacey și Corey erau ocupați cu pregătirea meselor festive de Ziua Recunoștinței.

-Va trebui să ne ocupăm de vase după aceea, dar măcar anul acesta am un ajutor, îi spuse, ținând-o de mână în drumul spre grajd. Victoria era fericită să-i simtă mâna mare, înmănușată, curpinzându-i mâna ei mult mai mică.

-Dacă te uiți la tot ce s-a apucat să facă Lacey în bucătărie, se pare că vom spăla la vase toată noaptea. Râse spunând asta, dar era foarte aproape de adevăr. Lacey gătea cu fiecare lingură din casă. El îi atinse mâna mai tare și-i zâmbi ironic.

-E perfect. Cea mai mare pasiune a mea din ultima vreme este să-mi petrec noaptea cu tine. Ea roși ușor, dar nu-și retrase mâna. Zâmbetul lui se lărgi și, după un moment de tăcere încurcată, un zâmbet apărură și pe gura ei. El avea dreptate și ea știa asta.

Doar după o noapte petrecută cu el,grozăvia asta devenise și hobby-ul ei.

O trezise cu o oră înainte de ivirea zorilor,peu a mai face o dată dragoste, înainte de a pleca în camera lui.Cuvintele pe care i le șoptise,de dragoste și pasiune,de dorință și de plăcere,îi arseseră inima.Rămăsese întinsă în pat după plecarea lui,întrebându-se ce făcuse și încotro avea să ajungă.Se întrebă ce viitor ar putea avea împreună și dacă-și pierduse complet mințile.

Privi spre bărbatul înalt care mergea alături de ea.Din toate întrebările ei totuși rezultaseră câteva răspunsuri surprinzătoare.Îi era de-ajuns că era cu el,dar,dacă ar fi sărutat-o s-ar fi predat din nou.

Lui Ty nu-i mai trebuia și altă invitație,decât privirea din ochii ei,peu a-și pleca gura și a o săruta/ Nu-i era de-ajuns niciodată.Cerul îi era martor,încercase azi-noapte să se mai potolească.Fusese reținut la început,nevrând s-o ofenseze cu ce-ar putea face.Dar pe măsură ce ajungeau să-și cunoască trupurile,avansase câte puțin pe tărâmul fanteziilor sexuale și o găsisse deschisă și doritoare,uneori surprinsă,dar dornică să învețe.Apoi ea îi șoptise ceva în ureche și el își schimbă dintr-odată părerea despre cercetarea teoretică.Chiar dacă nu făcuse până atunci altceva decât „*mişcări de bază*”,ea realmente studiasse sexul într-o manieră foarte științifică și profundă.Totul fusese uimitor.Încă nu-i venea să creadă ce noroc a avut să se îndrăgostească,după ani de ceh'bat aproape perfect,de o femeie care știa cum se fac lucrurile la care el nici nu visase.

Își termină sărutul și-și trecu mâinile prin inelele rebele ce-i cădeau peste umeri.Avea o piele delicioasă,iar părul lăsat liber îi încadra fața delicată,cu ochii mari,căprui.

-Ești frumoasă,Victoria.

-Și tu ești,îi șopti ea timid,privindu-l peste ochelari,printre genele lungi și negre. Ty habar n-avea ce putea răspunde un bărbat la un asemenea compliment,dar îi trecu prin minte,ca o străfulgerare,că ar trebui s-o ceară de soție,chiar atunci, acolo,în fața grajdului.Următorul lui gând fu acela că ar fi bine s-o ia mai încet. Era foarte sigur de ce voia,dar nu dorea s-o sperie.Îi spusese o dată ce credea despre căsătorie.Era în afara oricărei discuții,îi spusese.Desigur,la fel îi declarase și despre sărutat și sex dar asta n-o împiedicase să avanseze destul de mult în punctele cele mai fine ale acestor subiecte.Căsătoria era totuși altceva. Căsătoria ar fi fost o legătură de o viață cu un fermier și cu un tată.Un om legat deja de pământ,de o grămadă de vaci și de un copil special.Oricum o luai,era prea mult de cerut oricărei femei.În grajd înșeuă caii,murgul lui și o iapă sură pentru Victoria.O urmărise tot timpul cum se însuflețise vorbind despre cum se distrase în bucătărie cu fiul lui și cu Lacey.O vedea cum zâmbește sau cum îi

apare o privire serioasă în ochi de câte ori venea vorba despre munca ei. Era frumoasă și el era îndrăgostit din creștet până-n tălpi.

Deci fii atent, Ty, își spuse. Nu sări garduri prea multe. Trebuia s-o ia încet, fără grabă și în nici un caz să nu-i ceară mâna până sâmbătă seara, cel mai devreme.

Astfel mai avea două zile în care o putea obișnui cu modul lui de gândire, două zile și două nopți. Cu brațul în jurul umerilor ei, scoase caii afară.

-Hai să facem o plimbare până la ferma lui Lacey. Are câteva lucruri pe care le-ai putea găsi interesante. O ajută să urce în șa, îi verifică scările și-i dădu frâiele.

-Cățelușii? întrebă ea. El chicoti.

-Lacey are o turmă de bizoni? Victoria știa că n-ar trebui să fie surprinsă. O persoană care face dim sum purtând pinteni, este probabil capabilă de orice.

-Nu știu dacă cincizeci de animale înseamnă o turmă, dar cu bunăvoință o poți numi și așa. Ea și asociatul ei sunt furnizorii de carne ai unor restaurante de lux din Denver și Boulder.

-Femeia asta e uimitoare. Victoria își îndemnă calul alături de Ty.

-Este într-adevăr, o aprobă el. Ne-a fost de mare ajutor când au murit ai mei, s-a ocupat de Corey și de tot.

-Când s-a întâmplat asta?

-Acum cinci ani, la primăvară se fac șase. Se duceau la Denver și au avut un accident pe autostradă. Au murit amândoi pe loc.

-Îmi pare rău. Dădu din cap, mulțumindu-i pentru compasiune.

-A fost greu pentru mine și pentru Corey, dar poate a fost mai ușor pentru ei doi că s-au dus așa, împreună. Lacey era prietena bună cu mama, așa că într-un fel i-a luat locul pentru o vreme, până când eu și cu Corey ne-am intrat în ritm.

Călăriră în tăcere următoarele câteva minute. Lumina soarelui pălea încet, ascunsă de norii cenușii care acopereau cerul.

-A fost greu, spuse rupând liniștea dar cu privirea ațintită la orizont. Al naibii de greu, să pui ferma pe picioare. La început, n-am avut nici timp, nici chef de femei.

Când mi-a venit chef, tot n-am avut timp, până ai apărut tu și am început să-mi fac cât timp am putut. Victoria se întoarse în șa, fascinată de spusele lui. Sunau ca o declarație. El continuă tenace.

-Tu ai ceva într-adevăr special. Am știut din prima seară când te-am luat să mergem la dans și așa vrea să știi că ești prima femeie pe care am adus-o să stea cu mine și cu Corey. Ești prima femeie cu care am făcut dragoste în propria mea casă. La dracu', râse el, ești prima femeie cu care fac dragoste după atât de mult timp, că mă și mir că m-am descurcat.

-Cred că ne-am descurcat destul de bine, se trezi Victoria spunând.

-Chiar grozav.O privi zâmbind,apoi își trase pălăria mai pe frunte.Era cowboy-ul american perfect,omul Vestului,stând cu grație în șa,cu umeri largi și fața tineresc de frumoasă.Nu era sigură că se va obișnui vreodată cu asta,cu tinerețea lui.Știa că era cu câțiva ani mai în vârstă decât ea,dar în cartea ei,tot ce era sub cincizeci de ani era.calificat drept tânăr.Sub patruzeci,era practic adolescent. O fascina să-l privească,la fel cum îi plăcea să-l atingă.Descoperise o comoară noaptea trecută.Trupul lui era atât de sensibil la toate mângâierile ei. Răspunsurile lui fuseseră atât de ușor de simțit și de văzut.Fie că azea sau nu curaj,ea se îndrăgostise de el.

Cu toate discuțiile pe tema asta,Victoria nu văzuse de fapt niciodată un bizon,ca să nu mai vorbim de cincizeci la un loc.Erau mult mai mari decât crezuse,mai păroși și mai masivi.Arătau mai demni decât vitele,cu capetele lor imense, spinări încordate și ochi ca măgelele.

-Să ai câteva mii de bizoni,sau câteva sute de mii bânduind pe câmpii,spuse Ty,și-or să-ți taie o potecă mai mare decât Sky Canyon.Omul alb a avut ceva de lucru până i-a exterminat.

-Și așa a putut subjuga indienii.Victoria își adăugă liniștită piesa ei în puzzle-ul conversației,privind animalele majestuoase păscând iarba scurtă a preeriei. Ty încuviință.

-Ar fi ca și cum te-ai duce la Denver și ai goli toate băcăniile,ai curăța toate rafturile și ai pune lacăt la uși.Lumea ar începe să fie înfometată și odată ce copiii încep să moară și bătrânii să sufere,e clar,poți să te duci și să faci ce vrei cu restul.Ăsta a fost planul,chiar aici în Colorado.Uciderea bizonilor și înfometarea indienilor.Stăteau tăcuți călare,privind cum pasc bizonii.

Un exemplar bătrân,mai lăptos decât ceilalți,fornăi cu zgomot și-și scutura capul,ridicând un nor de praf.

-Ar fi fantastic,nu-i așa? spuse Victoria.Să vezi mii și mii de bizoni făcându-și drum spre Nord în Wyoming,protejați și liberi.

-Călcând în picioare gardurile și alungând vitele,care sunt ceea ce oamenii vor într-adevăr să mănânce,în ciuda celor câteva restaurante de lux ale lui Lacey.Își întoarse calul înapoi,expunându-și calm opinia.

-Cred că trebuie să cădem de acord să suntem în dezacord în legătură cu teoria Buffalo Commons,spuse ea,încropind un zâmbet.Ty vorbise ca un fermier adevărat,ca un om născut și crescut aproape de pământ și de vite.

-Sunt cu totul pentru acorduri,spuse el și un zâmbet ușor se întinse încet pe fața lui.Mai ales cu tine.Cred că ar trebui să începi cu Lacey,va fi complet de partea

ta,dar numai dac-ar putea să dețină toate sălbăticiunile acelea și să-i convingă pe oameni să mănânce carne de bizon de trei ori pe zi.

Victoria râse și-și întoarse și ea calul,îndrep-tându-se spre casă împreună cu el.

-Unde a învățat să facă un asemenea dim sum? Am avut odată un bucătar chinez,dar nu făcea găluște la aburi la fel de fragede ca ale lui Lacey.

-Ea și Walter au călătorit mult și tot ce mâncau pe unde mergeau,Lacey învăța să gătească.E fără doar și poate cea mai tare bucătăreasă din patru comitate.E singura persoană pe care o cunosc care a călătorit poate cam tot cât tine.Victoria îl privi surprinsă.

-De ce n-a spus nimic despre asta data trecută? Când vă povesteam călătoriile mele? Ty își drese glasul și-și rearanjă pălăria înainte de a răspunde.

-Poate s-a gândit că drumurile tale au fost mai interesante,sau că tu ești mai interesantă.

-Ei bine,foarte politicos din partea ei,dar dacă știam că avem ceva în comun aș fi simțit mai puțin că dau un examen ca să devin...Victoria se opri la timp,uimită de ce era să-i iasă din gură.Fusese cât pe ce să spună „soția ta”.Să mă angajeze, sau așa ceva,continuă cuminte.Ty îi sesiza ezitarea și ghici ce era să spună.

Soție.Dacă nici măcar nu putea pronunța cuvântul,nu știa cum va face s-o convingă.Din fericire,timpul era de partea lui.Dacă sâmbătă încă era prea devreme,putea aștepta o săptămâna,chiar două.Nu mai era mult până venea iarna,și era hotărât s-o petreacă lângă Victoria.

CAPITOLUL 12

Petrecură o vineri și o sâmbătă minunate,admirând asfințitul și iubindu-se la răsăritul soarelui,călărind și ocupându-se de treburile fermei,furându-și sărutări și porții generoase de afecțiune și mâncând curcan.Lacey făcu benedict de curcan,clătite cu curcan,sandviciuri cu curcan,curcan â la King,și curcan tetrazzini.Nu punea preț,ieși adevărul la iveală până la urmă,pe carnea de curcan congelată.În ciuda supradozei de carne de pasăre,Victoria își trăia zilele cele mai frumoase ale vieții.În timpul celor câteva momente liniștite,singură fiind,descoperi că își dorea ca vacanța să nu mai ia sfârșit.Ferma Sky Canyon și oamenii ei o înconjurau ca o familie,ea părând a fi piesa lipsă pentru completarea tabloului.Corey avea nevoie de o mamă iar Ty de o soție.Mai important,începea să-și dea seama că și ea avea nevoie de ei.Nu toți soții erau ca Charles,care deși nu fusese câtuși de puțin un soț rlu,cu siguranță nu-i dăduse motive să-și regrete statutul de femeie măritată.Spre deosebire de anii ei îngropați în praful bibliotecilor,viața la fermă avea un ritm pe care îl găsea

trepidant, mai ales când protagoniștii erau un băiat de doisprezece ani și un bărbat la fel de energic. După zece ani în care mișcase doar cești de cafea și tratate științifice, îi vedea pe cei doi-tată și fiu-muncind cu baloții de fân, cu vitele, cu caii, reparând garduri. Privind din brațele iubitelor ei răsăritul soarelui peste preerie, se simțea mai aproape de paradis decât fusese vreodată.

Nu voia să se termine și în străfundul sufletului știa că și Ty simte la fel.

După-amiaza de sâmbătă era pe sfârșite când terminară ultimele treburi. Ty îl trimise pe Corey înăuntru să-l ajute pe Lacey cu cina. Victoria rămase cu Ty, privindu-l de la poartă cum învârte lassoul în cercuri leneșe, ca să prindă un cal. În următorul moment, bucla frânghiei se strângea pe gâtul calului și Ty apropie încet animalul vorbindu-i tot timpul liniștit și scurtând frânghia.

-Încetșor, stai cuminte și o să ne descurcăm de minune. Punem întâi șaua, să vezi c-o să-ți placă. Vino încoace și-o să vezi cum e. Se opri lângă cal și-i strecură un căpăstru pe cap. Vorbindu-i încă domol, conduse calul pe lângă gard spre locul unde stătea Victoria și-l legă de un țaruș.

-Aș spune că arăți destul de bine pentru o canalie ticăloasă, îi spuse calului.

Victoria îl aprobă în tăcere. Animalul era frumos, de culoarea fildeșului, cu câteva pete cafenii. Remarcabil, coama și coada calului erau de aceeași culoare. Primise calul vineri de la bătrânul Harper, care era foarte nefericit de ultima lui achiziție pe care nu reușise să pună nici măcar o pătură, ca să nu mai vorbim de șa. Făcuse un troc perfect, dând o pereche de ogari pentru cal. Ty fusese ultima speranță a bătrânului după cum reieșise din conversația cu Harper despre „*canalia ticăloasă*” și-i convenea să capete măcar ogarii lui Ty și n-avea nimic împotriva să-i dea calului o șansă.

-Poate că n-ai putut să te împaci cu moș Harper, spuse Ty, plimbându-și mâna peste gâtul calului. Nu pot spune că nu te înțeleg pentru această discriminare.

Victoria încercă, dar nu reuși, să-și înăbușe râsul. Ty îi vobise mai devreme despre Harper și după ce-l întâlnise, Victoria înțelesese de ce ținuse Glen Frazer să fie însoțită de Ty la dans. Dacă ar fi avut un câine, nici ea nu l-ar fi lăsat să se urce în camioneta lui Harper. Mașina lui era întruchiparea perfectă a cuvântului „*rablă*”.

-Doamna râde de noi, Pistol, spuse Ty. Ge părere ai de chestia asta?

Calul necheză și-i atinse brațul cu botul.

-Mda, spuse Ty, simulând o conversație cu animalul. Sunt de acord că e drăguță, dar asta nu-i un motiv să ne ia drept fraieri. Se întinse să ia o pătură de unde o pusese, pe gard și o așeză ușor pe spatele lui Pistol. Calul sări în lături, dar frânghia nu-l lăsă să se îndepărteze.

-Stai aici,băiete,spuse Ty,trecându-și mâna peste coama calului.Când sunt drăguțe,toată ideea este să fugi după ele,nu de ele.Te-aș putea învăța câte ceva la subiectul ăsta.*Pistol* își roti ochii și trase aer pe nări,iar Victoria râse tare.

Ty zâmbi și continuă să-i vorbească despre deliciile alergatului după femei frumoase,și mai ales după una anume,până când obrajii Victoriei se învăpăiară.

Aranja pătura pe spatele lui Pistol și luă șaua care atârna pe gard.Victoria privi calul mișcându-se stânjenit de greutate și spintecând aerul cu coada.

-N-ar trebui să-i spui astfel de lucruri,Ty,îl dojeni.

-De ce nu vorbești tu cu el,atunci? Poți să-i spui cum te-am alergat tot ținutul până te-am prins până la urmă în fânar.

Victoria râse din riou,în ciuda obrazilor aprinși.

-Asta nu pot.l-ar spune lui Harper și pe urmă o să vuiască tot orașul.

Pentru prima oară de când prinsese calul,Ty rămase tăcut.Îi aruncă o privire scurtă,și-și văzu de treabă cu șaua.

-Oricum or să vorbească,îi spuse într-un sfârșit.Nu se întâmpla prea multe în Talbot fără să afle toată lumea.Nu părea prea fericit din cauza asta și o făcu pe Victoria să se simtă stingherită-până când vorbi din nou.

-Ești o femeie grozavă,Victoria,și am sentimente puternice pentru tine,foarte puternice.N-aș vrea sa fac ceva care să te compromită pe tine sau...reputația ta.Vreau să zic,altceva decât am făcut deja,adăugă pripit.Apoi continuă și mai pripit.Nu-mi pare rău de nimic din tot ce-a fost.Te-am avut aici cu mine și asta mi-a dat satisfacția și pacea pe care un om-orice om-și le dorește în viața lui,în casă...în inimă.Ultimele cuvinte le spusese în timp ce strângea chingile șei și *Pistol* necheză.Victoria nu era sigură că a auzit bine,dar dacă chiar așa spusese, cowboy americanus vesticus era o specie mult mai romantică decât își imaginase.Se purta ca un îndrăgostit,ca un om care caută eternitatea alături de ea.Se întoarse spre ea și veni un pas mai aproape.Ea se rezemă instinctiv de poartă,singurul gând în minte fiindu-i că el va veni foarte aproape și-i va spune că o iubește.Decoperirea era nouă și neașteptată.Gândul la dragostea adevărată cu el îi deschise inima.Când el își strecură mâna după gâtul ei și-și lipi gura de a ei,încercă să-i spună cu sărutul ei ce simțea,cât de mult promise de la el,și cât de mult voia să dea și ea.Ty savura dulceața răspunsului,citind în el tot ce voia să audă.Ajunsese aproape,extrem de aproape de a-i cere mâna și ea nu se retrăsese,Caii și femeile,se gândi el.Auzise alți bărbați laudându-se că se descurcă fără probleme cu ambele,dar pentru el nu contase până atunci decât iscusința cu animalele.Și iată-l acum.Canalia ticăloasă,Pistol stătea cuminte ca o bucată de plăcintă lângă el,cu șaua pusă frumos pe spinare,iar femeia pe care o iubea se

topea în brațele lui ca mierea la soare într-o zi fierbinte. Viața, se gândi el, arăta bine.

Pe sâmbătă seara terminaseră de văzut toate isprăvile lui Indiana Jones, pe care Victoria cu greu îl putea categorisi drept om de știință, deși îi dăduse note mari pentru curaj. Filmele nu figuraseră în topul preferințelor lui Charles, dar Victoria își descoperi o adevărată pasiune pentru ele. Îi plăcea mai ales să le privească împreună cu Corey și cu Ty. Lacey era hipnotizată la propriu de aiurelile astea, sau cel puțin așa spunea ea. Cinci minute din aventura cea mai sălbatică îi ajungeau ca să ațipească în fotoliu.

-Floricele? întrebă Corey, ridicând castronul spre canapea.

Ty și Victoria luară fiecare câte un pumn, tocmai când suna telefonul.

-Răspund eu. Corey sări de pe scaun și fugi în bucătărie. Nu pierdeți partea asta, Miss Willoughby. E cea mai bună, partea cu șerpii.

Erau o mulțime de șerpi în filmele Indiana Jones, și multe legende și istorie.

Avusese discuții minunate cu Corey după filme, făcând ceea ce făcea tatăl ei întotdeauna cu cărțile-legând informații, separând ficțiunea de realitate. Îi promisese să-i arate lui Corey imagini ale Petrei, reședința fictivă a Sfântului Graal în film, dar în realitate un oraș în Iordania. Era încântată să-i vorbească despre legendele Mesei Rotunde și despre cercetarea arheologică întreprinsă în Somerset, posibilul țărm al lui Camelot. În film venise vorba despre Cruciade și ajunseră cu discuția în jurul lui Robin Hood, care părea că era alt film pe care-l puteau vedea. Educație, istorie, știință, literatură. Toate erau atât de relevante cu privire la viața pe planetă încât Victoria se întrebă cum puteau elevii întreba „*De ce trebuie să învățăm toate acestea?*”. Ei nu i se permisese niciodată astfel de comentarii și era recunoscătoare,

-Tată? Corey apărură în ușă bucătăriei cu receptorul acoperit cu palma. E pentru tine. E domnul Frazer, directorul. Ty oftă și se ridică de pe canapea.

-Tată, spune Corey ținând încă strâns receptorul, să știi că n-am făcut nimic rău. Ezită, reflectând un moment și apoi adăugă. Sunt destul de sigur. Ty îi ciufuli părul în timp ce lua receptorul.

-Glen? Ty la telefon. Care-i treaba? Atenția Victoriei era concentrată la film, până-și auzi numele.

-Miss Willoughby? Da, Victoria este aici... Hmm... Da, înțeleg... Sigur, stai puțin. Ty se întoarse spre ea, cu palma pe receptor. Se pare că e cineva care întreabă de tine prin tot orașul. Unii au devenit îngrijorați că nu ești acasă de câteva zile. Probabil că bârfa nu s-a răspândit așa de repede ca de obicei, dar acum or să afle că, ai fost

aici cu noi.Omul e acasă la Glen și se comportă foarte oficial și se pare că-ți cunoaște activitatea.

-Cine e? întrebă ea,mai mult curioasă decât alarmată.Ty ridică iar receptorul la ureche.

-Cum îl cheamă,Glen? Așteptă un moment,și-l umflă râsul.Când se potoli,îi spuse: Jeremy Geoffrey-John James al Treilea.Victoria sări în picioare.

-J.J.În Talbot? Ty văzu surpriza și încântarea de pe fața ei și apoi înțelese deodată.Jeremy Geoffrey-John James al Treilea fusese secretarul ei personal.

Victoria avusese angajat,pe pentru munca de secretariat,un bărbat.Descoperirea era deconcertantă și ciudată.Nu întâlnise vreodată o secretară-bărbat.Nici măcar nu auzise de așa ceva.Glen îi spunea ceva și Ty se sili să-și întoarcă atenția la director.Nu-i plăcea ce auzea în legătură cu domnul James care insista s-o vadă pe Victoria și că,dacă ea s-ar duce acasă,ar întâlni-o acolo.Ty făcu repede niște conexiuni: se înserase bine și cel mai apropiat hotel era la peste o oră și jumătate de mers cu mașina și,luând în considerare încântarea de pe fața Victoriei,nu era exclus să-i ceară acestui Jeremy Geoffrey-John să petreacă noaptea în casa ei.

Ty nu era gelos.Asta-i foarte clar.N-avea nici un motiv să fie gelos.Era evident că Victoria era îndrăgostită de el,chiar dacă nu reieșise din cuvintele rostite tare.Dar la noapte avea de gând să-și facă propunerea și nu intenționa să piardă șansa aceasta din cauza unui fost angajat al ei care nimerise în oraș venind de cine știe unde,cine știe de ce.

-Trimite-l aici,Glen.N-are cum să se rătăcească.Vom fi bucuroși să-l găzduim, dacă nu are alte planuri.De unde atâta noroc.Ty își ascunse dezamăgirea și continuă să-l asculte pe Glen Frazer.

-Sigur...Sigur.Îi întinse receptorul Victoriei.Vrea să-ți vorbească.Peste cinci minute Corey făcea ordine în camera de zi,Lacey și Victoria schimbau lenjeria de pe patul lui Ty-Ty avea să doarmă cu Corey și-i dădea lui J.J.dormitorul lui-iar Ty se întreba cum dracu să-și mai facă el cererea în căsătorie .În mijlocul invaziei.O persoană nu însemna o invazie,desigur,.dar la ferma urma să vină mai mult de o persoană.Jeremy Geoffrey-John James al Treilea va aduce cu el amintirea trecutului.Trecutul nobil,își zise Ty.Un trecut plin de bogăție,servitori și călătorii în jurul lumii,proprietăți vaste în Kent,secretari particulari,haine gen „jos mâinile” și strălucire plictisitoare.

Nu era îngrijorat,își spuse.N-avea nici un rost să fie îngrijorat.Victoria îi spusese că-i place mai mult noua ei viață.Îi plăcea independența,și n-ar fi pierdut-o măritându-se cu el.El își dorea o femeie independentă.Cât despre secretar,n-avea nici un rost să-și facă probleme: Cum poate arăta un secretar? îi veni în minte

cuvântul „*aschimodie*”. J.J. era probabil subnutrit și pe jumătate orb, cocoșat și istovit, chel și timid. Venea probabil pentru a-i cere ajutorul Victoriei, poate chiar bani. Probabil că nu se descurcase prea bine de când își pierduse slujba.

Victoria, suflet bun cum era, simțea probabil responsabilitate pentru fostul angajat. Adevărul era, totuși, că exista prea puțină cerere pentru secretari-bărbați în Talbot. Omul va trebui să-și găsească de lucru pe alte meleaguri mai însetate de știință. Ty se simți mai bine odată ce stabilise toate acestea și continuă să se simtă bine exact până la sosirea lui J.J. James. Secretarul și Victoria se îmbrățișară călduros. Ja ușa din față, în timp ce Ty, Corey, și Lacey priveau din mijlocul camerei, unde se adunaseră cu toții la auzul bătăii în ușă.

„*Pe jumătate orb*” fusese singurul lucru ghicit corect de Ty. Ochelarii bărbatului erau remarcabil de groși. Așa era și părul lui, des și tuns îngrijit, având aceeași nuanță cu părul Victoriei. În mod cert nu era subnutrit. Mușchii atletici dădeau corpului lui o grație ușoară, iar hainele pe care le purta defineau acea grație drept elegantă. Cât despre adjectivele cocoșat, istovit și timid, Ty le înlocui repede cu: arogant, inteligent și îndrăzneț-gândindu-se că ar trebui să-i ceară să o elibereze pe Victoria din îmbrățișarea prelungită, plină de afecțiune sau să suporte consecințele.

-Tată? Corey îl înghionti cu cotul, sugerându-i tăcut să întreprindă ceva înainte ca J.J. James să fugă cu profesoara lui.

-Mda, Ty, spuse Lacey. Era vizibil de aceeași părere cu Corey, dar în plus în vocea ei răzbătea o notă de urgență, conștientă de ce se putea întâmpla când o femeie și un bărbat stau lipiți prea mult timp. Ty recepționa ambele mesaje, tare și clar, și reacționa cu ceea ce-și închipuia el că e acțiunea cea mai potrivită. Își dresе glasul. Corey slobozi un oftat dezamăgit și-și îngropa fața în palme. Lacey pufni.

Ty nu știa ce-ar mai putea face. O iubea pe Victoria, dar ea nu-i aparținea. N-avea nici un drept să-i spună cu cine are voie să se îmbrățișeze și cu cine nu: în nici un caz nu avea dreptul să-i cenzureze entuziasmul revederii. Cel mai reușit cuplu pe care-l văzuse fusese al părinților lui, doi oameni care se acceptau unul pe celălalt așa cum erau, cu părțile lor bune sau rele. Dacă Victoria era fericită să-și revadă vechiul secretar, care nu era „*învechit*” deloc, atunci trebuia să-i accepte fericirea și să nu-și închipuie că înseamnă că el reprezintă acum mai puțin pentru ea. Logic și motivat, așa gândește un bărbat.

-Domnul James? Pași înainte cu mâna întinsă, foarte illogic și dintr-un singur motiv. Eu sunt Ty Garrett. Îmbrățișarea se sfârși într-o secundă, urmată de prezentări, străngeri de mână și zâmbete. Cam forțate, totuși.

-Am venit s-o iau înapoi, spuse J.J. după ce se așezară toți în living, cu cafeaua în

față și prăjiturile servite grațios de Lacey. *Institutul Willoughby* se zbate pentru supraviețuire și, sincer vă spun, comitetul director și cu mine credem că doar Willoughby îl poate salva. Știm cu toții cât poate fi Neville de ticălos, și se pare că a cam ajuns la fundul sacului. Vrea să pună mâna pe tot ce-a mai rămas de la Charles și să termine cu institutul. Munca de-o viață a tatălui său, vă puteți imagina. Ty știa suficient despre ticălosul de Neville, fiul cel mai vârstnic al lui Charles pentru a-și imagina cu ușurință scenariul lui JJ. Ce nu știa era cât de mult conta pentru Victoria. Nu era mult de așteptat și avea să vadă.

-Nu trebuie lăsat, spuse ea, vocea răsunând de convingere. Institutul a fost cadoul lui Charles pentru generațiile viitoare. Și-a dedicat ultimii zece ani din viață întemeierii unui Joc adecvat cercetării independente și...oh, J.J. Întinse deodată mâna și-i apucă brațul secretarului. Spune-mi ce se întâmpla cu bursele Charles Edward Willoughby al Patrulea? Au fost decernate anul acesta?

La clătinarea din cap a lui J.J., Victoria își retrase mâna și rămase pe gânduri un moment. Când vorbi, un ton mândros îi colora cuvintele.

-Că m-au aruncat afară fără un cent, este una. Am învățat să trăiesc destul de confortabil. Dar am deja cea mai bună educație care se poate obține cu bani, așa că nu-mi mai trebuie nimic. Dar faptul că Neville îi privează pe tinerii care-și așteaptă bursele Charles Edward Willoughby al Patrulea de șansa aceleiași educații este revoltător. Ty rămase tăcut, urmărind cum evoluează atmosfera, de la încântare, trecând prin curiozitate, îngrijorare și ajungând la revoltă. Observa zâmbetul satisfăcut de pe fața lui J.J., dorința de dreptate din ochii Victoriei și se hotărî să intervină.

-Ei, ia stați un pic. N-avea de gând să piardă ocazia de a-și face propunerea din cauza unui secretar supercultivat. Mi se pare că toată treaba e mult mai complicată decât pare. Dacă institutul are un comitet director, n-ar fi cazul ca ei să se ocupe de toată afacerea asta cu bursele?

-În circumstanțe normale, răspunse J.J. și Victoria încuviință. Dar...

-Dar eu sunt cofondatoarea institutului, întrerupse Victoria. Am lucrat împreună cu Charles, și pentru că numele meu este încă Willoughby, sunt pusă într-o poziție publică unică, de care nu beneficiază nici unul din ceilalți membri ai comitetului director. Victoria Willoughby, luptând pentru supraviețuirea Institutului Willoughby sună complet diferit față de un grup de persoane neînrudite care încearcă să salveze visul altcuiva. Eu sunt visul.

-Ai o responsabilitate, întări imediat J.J., și Ty îl detestă și mai mult decât atunci când o îmbrățișase pe Victoria la ușă. Cât despre partea cu numele ei încă Willoughby, la dracu, tocmai asta încerca el să schimbe.

-Numele meu este pe lista fondatorilor,continuă ea.

-Tu ești singura care poate salva institutul și bursele,repeta J.J.Altfel Neville ia totul.Nevill și Wickham.

-Oh,Doamne,murmură Victoria.Ty încerca același sentiment din seara dansului, când vedea cum,oricât s-ar fi străduit,nu poate să mai danseze o dată cu ea.În seara asta miza era mult mai mare decât un dans și cel puțin încă două persoane din încăperea păreau să știe asta.Corey nu spusese nici o vorbă,iar Lacey avea aerul că totul s-a terminat.

-Tu ce câștigi din chestia asta? întrebă bătrâna cu fanchețea ei atât de caracteristică.

-Reputația mea,doamnă,replică J.J.fără nici o ezitare.Sunt strâns legat de *Institutul Willoughby*,încă de când era un proiect.Să-l văd prăbușindu-se fără a fi făcut tot ce mi-a stat în putere să-l salvez ar fi o gravă încălcare a datoriei mele.

-Ca să nu mai vorbim de drumul cel mai scurt spre șomaj,adăugă Lacey mușcător.J.J.avu decența să pară ofensat.

-Permiteți-mi sa vă asigur,doamnă Kidder,că bunăstarea mea este mult mai puțin primejduită decât cea a institutului.Dacă Neville câștigă,eu voi fi oricând capabil să-mi găsesc o slujbă adecvată,exact din cauza gradului de loialitate pe care-l demonstrez acum.Pentru un secretar loialitatea este totul.Făcu o pauză și se întoarse spre Victoria.La fel cum este pentru o soție.

Charles este mort.Ty gândi cuvintele cu atâta putere,încât la început crezu că le-a spus tare.Când își dădu seama că n-o făcuse,crezu că poate era mai bine,doar pentru a le aminti tuturor.Charles murise.Victoria avea o nouă viață.Se uită la ea.Avea fața preocupată și serioasă.Fără îndoială,analiza cuvintele lui J.J.

-Ce propui? își întrebă secretarul.

J.J.avea răspunsul pregătit și intuindu-l,Ty simți că soarta lui era pecetluită.

-Vino înapoi la Londra.Comitetul director este gata să te repună în drepturi și să lupte alături de tine să-ți recuperezi moștenirea,dacă îl ajuți să-l învingă pe Neville.Este singura șansă de supraviețuire a *Institutului Willoughby*.Faptul că fondatoarea în viață a institutului se ocupă în străinătate de cu totul altceva ar avea o lumină nefavorabilă în instanță.Neville profită de situația slujbei tale modeste.Măcar dacă ai fi ocupat o poziție la o universitate,mai puteai fi considerată o entitate viabilă.Dar,draga mea,să predai la copii mici în mijlocul pustietății ăsteia nu poate aduce nimic bun reputației tale.

Ty era ofensat definitiv și se străduia să n-o arate.Poate că Talbot nu este Londra,dar...ei bine,nu încape nici o îndoială.Talbot nu este Londra,iar elevii de-a șaptea nu sunt studenți de universitate.

-Sunt atât de drăguți,știi,copiii mici,spuse Victoria,arătând mult ca în prima seară când o întâlnește.Cumva pierdută,cumva copleșită.

-Te cunosc,Victoria,spuse J.J.Loialitatea și responsabilitatea sunt prima și a doua ta natură,întotdeauna procedezi corect.Tăcerea coborî în cameră ca un nor întunecat de ploaie,apăsându-i pe toți.Corey fu cel care vorbi până la urmă.

-Ne părăsiți,Miss Willoughby? Victoria se uită la J.J.

-Am și aici responsabilități.

-Aș fi ultimul care subestimează binele pe care-l faci școlii din Talbot,spuse J.J.,dar ea nu se va prăbuși și nici nu va pieri fără tine.Institutul în schimb,poate o va face.La școală poți fi ușor înlocuită de alt profesor.Pentru institut,ești de neînlocuit.Ty se ridică brusc,ajungând la limită.

-Victoria,poți să vii în bucătărie? Te rog.O auzi pe Lacey slobozind un oftat de ușurare,pe care-l crezu rău plasat.Nu știa ce-avea să-i spună,dar,Dumnezeule, trebuia să-i spună ceva sau avea s-o piardă.Îi luă mâna când ea se ridică și plecară împreună.În bucătărie ea se aruncă imediat în brațele lui,strângându-l de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.Ty o îndepărtă puțin și-i adăposti capul pe umărul lui.

-Vrei să-i spun să plece,iubito? Știa că risca,oferindu-se să se lupte în locul ei,și nu fu surprins când ea își scutură capul.Era întristat,dar nu și surprins.Voia să se lupte în locul ei,s-o elibereze de orice greutate.Dar știa că acesta ar fi modul cel mai eficace de a o pierde,mai eficace decât dacă făcea ce vroia J.J.

-Trebuie să mă duc,murmură la pieptul lui.

-Nu,nu trebuie,spuse el imediat cu vocea la fel de fermă pe cât îi era convingerea.S-au descurcat fără tine până acum,pot s-o facă și de-acum încolo.

-Până se prăbușește totul,adăugă ea,ridicând capul să-l privească.Doresc ceva mai bun pentru institut și mai ales pentru studenții care au muncit atât de mult pentru burse.Și,bănuiesc,doresc asta și pentru Charles.

-Charles e mort.Fuse pe punctul de a-i mai spune asta de vreo zece ori,dar se abținuse.

-Nu atât timp cât Institutul Willoughby îi continuă opera.

„*Cel mai bun motiv s-o lași baltă*”,segândi Ty.

-Dar Neville nu are nici un drept? N-ar trebui să decidă el ce se întâmpla cu institutul?

-Nu înțelegi.Este mai mult decât institutul și bursele.Este o comoară de cunoștințe în care eu și Charles am crezut.Și eu încă mai cred.Se agăță de el,cu capul lipit de pieptul lui,dar o simțea cum alunecă,la mii de mile depărtare.

Simțea trupul ei în fiecare fibră.

-Nu vreau să pleci,spuse răgușit.Nu îndrăzne să-i ceară să nu plece.Era o femeie matură și dacă făcuse dragoste cu ea de câteva ori nu însemna că are vreun drept asupra ei.Dacă era să rămână,trebuia s-o facă din propria ei voință.

-Trebuie să plec,Ty.Am obligații de îndeplinit.Mai presus de orice,Ty știa că ea este o femeie de cuvânt.Avea îndatoriri și în Talbot,dar cele din Londra erau mai vechi,mai puternice.Pierduse.O știa,în adâncul inimii lui.O ținu în brațe cât de mult putu și,mai târziu,noaptea,se duse în camera ei și o iubi,o ultimă dată.

Când veni dimineața,o privi cum pleacă însoțită de Jeremy Geoffrey-John James III.

-Curaj,băiete,îi spuse lui Corey care arăta trist și abandonat.

-Poate că data viitoare,băiete,îi spuse Lacey lui Ty,bătându-l pe braț în timp ce se îndrepta spre casa ei.Corey o urmă,lăsându-l pe Ty singur pe veranda din față.Iarna era gata să vină.Oftă și-și înfundă mâinile în buzunarele hainei, privind,încă,drumul.Plecase,și nu se va mai întoarce.După mintea lui,știa că ar fi fost un miracol ca Victoria Miranda Elizabeth Willoughby să se mai arate vreodată în Talbot,Colorado.Numai un nebun ar crede că un miracol se poate întâmpla de două ori.

CAPITOLUL 13

Londra era împodobită regește pentru sărbătoarea Crăciunului,atât de romantic, dickensian,atât de incredibil de singuratic.Ningea iar,o zăpadă umedă,cenușie,pe care toate fleacurile strălucitoare și beteăia nu o puteau acoperi.

Victoria își aranja un teanc de coli cu antetul C.E.W.IV și întinse mâna după un stilou C.E.W.SV aflat pe un suport din lemn de mânăhon sculptat de mână înscrisționat C.E.W.IV.Se înșelase în legătură cu frontispiciul institutului.Numele ei nu era pe el.Numele ei nu era pe nimic,cu excepția paginii a treia a Anuarului Institutului Willoughby.Pagina a treia.Se pare că Charles întreprinsese câteva schimbări de care uitase să-i spună înainte de a muri.

Era la Londra de o lună și încă se lupta pentru salvarea burselor C.E.W.IV.

Moștenirea ei modestă era ultima pe lista de priorități a conducerii institutului, neavând farmecul și aura de autenticitate a unei burse acordate în mod public.Toată lumea era interesată de bunăstarea și viitorul ei,cel puțin atât timp cât lucra cu ei împotriva lui Neville.Dar chiar și ea trebuia să consimtă,era sigur,că strădania de a pune mâna pe toată plăcinta Willoughby avea mai mult sens decât să încerce să extragă o feliuță de care n-ar beneficia nimeni în afara ei.Nu era săracă lipită și simțea într-adevăr că binele mai mare ar fi venit de la păstrarea institutului intact.Sau cel puțin așa simțise la început.

Venea la lucru în fiecare dimineață, trecând prin poarta Institutului Willoughby și ajungând într-un birou marcat C.E.W.IV. Petrecea toată ziua cu portretul lui C.E.W.IV holbându-se la ea de pe perete, cu obrajii scofilciți și părul rar, și se hotărâse că fusese în fond un bărbat grozav de neatrăgător, ideea șocând-o, bineînțeles, și făcând-o să muncească mai intens pentru a nu mai avea timp să se gândească la prostii. Fusese o capacitate. Afirmase el însuși acest lucru de sute de ori. Dacă ar fi mai avut vreun dubiu, nu trebuia decât să arunce o privire spre pereții încărcăți de premii, mențiuni, et caetera, et caetera.

Camera îi aminti mult de casă. Și ea își acoperise întotdeauna pereții cu dovezile tangibile ale inteligenței ei. Acum toate acestea i se păreau cam prostești.

Charles fusese fumător, și pe biroul lui era o scrumieră C.E.W.IV și o cutie de chibrituri C.E.W.IV, litere de aur pe un fond verde-vânătoresc. Culoarele Willoughby. Ty Garrett nu fuma.

Victoria închise jrchii și-și lăsă bărbia în palmă, sprijinindu-și cotul pe birou și alunecând visătoare în amintiri. Astfel de alunecări ale minții se petreceau de cel puțin douăzeci de ori pe zi și renunțase să le mai numere noaptea.

Ty avea cekmai orbitor zâmbet. Buzele lui erau atât de ferme, sărutul lui atât de tandru. Îi iubea gustul. Îi simțea lipsa. Îi era dcâr de el, și cu cât îi era dor mai tare, cu atât se îndoia mai mult de necesitatea prezenței ei la Londra.

Ceruse o perioadă de întrerupere la slujba ei din Talbot. Conducerea școlii i-p acordase, dar nu-i oferise nici o garanție, dată fiind lipsa ei de vechime în acel post. Lucrase acolo doar trei luni și apoi ceruse trei săptămâni libere. Adunate cu cele două săptămâni ale vacanței de Crăciun, spera să-i fie suficiente pentru a-și termina munca la Londra și să se întoarcă în Colorado în ianuarie. Realitatea o izbise la scurt timp după sosire. Salvarea Institutului Willoughby nu era o muncă de cinci săptămâni; era o muncă de o viață. O viață de frunzărit hârtii și pliante C.E.W.IV. O viață de luptat cu Neville. O viață de inițiale și cifre romane. Nu știa dacă este dispusă la așa ceva. Nu credea chiar deloc că este dispusă.

Deschise ochii și-și lăsă privirea pe lucrarea în curs, bursa C.E.W.IV numărul trei. Oare ce Dumnezeu, se întrebă ea, făcea educația lui William Scott Fitzgerald mai importantă de cât cea a lui Corey Garrett? William Scott urma să fie al treilea beneficiar al bursei rîvnite și Victoria petrecuse două săptămâni storcând bani de la conducere, din instanță și de la Neville-numai pentru ca William Scott să-i poată mulțumi lui Charles Edward Willoughby IV pentru o educație superioară. Și în timp ce ea se zbătea pentru o persoană necunoscută, Corey Allen Garrett primea probabil o educație științifică de mâna a treia de la vreun profesor suplinitor care ignora probabil toate instrucțiunile și notițele lăsate de

Victoria.Charles,fir-ar să fie,reușise să-i domine viața chiar mai mult mort decât viu.Își trântise numele peste tot,de la creioane și covoare la trei fii și o nevestă,și încă nu era destul.Trebuise să plece și să-și lase afacerile într-o asemenea încâlceală,că o mână de avocați ar fi putut să-și facă o întreagă carieră din a i le descurca,iar anumite persoane-mai exact ea și Neville-puteau să-și petreacă restul vieții luptându-se,cu numele lui viu în minte și pe vârful limbii.

Se lăsă greu pe birou,ascunzându-și fața în brațe.Dacă rămânea în Londra și făcea ceea ce i se cerea să facă,o aștepta o viață întreagă de hârtii prăfuite,cărți vechi și război cu Neville.Fusese atât de ușor să fie ignorată și dată la o parte când toată lumea considerase că Neville este singurul moștenitor de drept,fi veni o idee,o idee care stătuse ascunsă în străfundul minții de multe zile,crescând din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau sărbătorile,pe care nu voia să și le petreacă singură,doar în compania lui J.J.și a câtorva bătrâni,foarte bătrâni prieteni-prietenii ei și-ai lui Charles.

-Victoria.Interfonul bâzâi și se auzi vocea lui J.J.În difuzor.Nu uita.Plecăm la Spencers într-o oră să ne întâlnim cu Gerald GTdner și Lord Wakefield.

Biroul căzu din nou în tăcere; J.J.nu aștepta niciodată un răspuns în afara cazului când punea o întrebare.După un moment,Victoria îl sună.

-Îmi pare rău,J.J.,dar n-o să pot veni la Spencers azi.Se lăsă din nou tăcerea și dură mai mult.Victoria aproape îl putea auzi pe J.J.gândind în cealaltă cameră.

-Scuză-mă,Victoria,replică finalmente prin interfon,te simți rău?

Apăsă pe butonul ei și-i spuse „nu”,lăsându-și degetele să alunece peste suportul de sugativă verde-vânătoresc C.E.W.IV.

-Nu ți-e rău? întrebă el din nou după un moment.

-Nu.Nu trecu un minut și ușa biroului se deschise și J.J.Își băgă capul înăuntru.

-Avem necazuri? Puțin serioase,serioase sau foarte serioase?

-Foarte,foarte serioase,răspunse ea,privindu-l peste întinderea verde-vânătorescă a covorului.E vorba despre eseul lui Fitzgerald? M-am gândit că a fost un pic impertinent din partea lui să atace ecologia pășunilor,specialitatea ta.

-Nu,spuse ea.Eseul lui Fitzgerald este foarte bun,dar nu cred că-l va face să primească o bursă *Charles Edward Willoughby al Patrilea* anul acesta,pentru că nu cred că va mai fi vreuna disponibilă.J.J.rânji.

-Iar te subestimezi,Victoria.După ce o să stai de vorbă cu Wakefield,o să avem încă două,poate trei burse,și un aliat puternic împotriva lui Neville.Vei ști tu cum să-l convingi.

-Nu,J.J.Bursele s-au dus,s-au terminat,și la fel și *Institutul Willoughby*.

J.J.Își ridică întrebător o sprânceană.

-Gata,s-a terminat totul.

-Gata?

-Neville este moștenitorul.Neville poate să ia totul,spuse ea,vorbind cât de poate de simplu.J.J.se grăbi să o contrazică.

-Charles nu a vrut niciodată să...

-Charles a murit,îl întrerupse Victoria,expunând încă o dată cazul concis.Charles murise.Dacă ar fi vrut ca lucrurile să meargă altfel decât mergeau,ar fi trebuit să fie mai grijuliu,mai precis în testamentul lui.Dacă ar fi vrut ca ea să-și petreacă restul vieții având grijă de numele lui,trebuia să se fi ocupat mai bine de ea.

Dar nu se ocupase,și ea fusese silită să înceapă o altă viață,.o viață pe care o voia înapoi.

-Vrei să-mi rezervi un bilet de avion,J.J.?

-Mai bine nu,răspunse el cinstit.Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă.

-Iar eu cred că ar trebui să mă întorc acasă.Acasă,la preerie și la bărbatul pe care-l iubea.

Talbot nu se schimbase mult în cinci săptămâni.Victoria se gândi că tot așa ar fi fost și dac-ar fi lipsit cinci ani.Era zăpadă mai multă decât fusese de Ziua Recunoștinței și se părea că orașul și împrejurimile se vor bucura de un Crăciun alb.Nu-i făcea plăcere că se întoarce neanunțată.Casa eu era întunecată și rece și vântul bătea puternic dinspre nord,aducând o furtună de iarnă cu și mai multă zăpadă.N-avea un pom de Crăciun sau vreo decorație la ușă.Școala era închisă, deci n-avea cu cine schimba o vorbă.Primul lucru pe care-l avea de făcut a doua zi dimineața era să-l sune pe Glen Frazer și să-i informeze că s-a întors la îndatoririle ei profesionale.Știa că la școală toți avuseseră dubii că se va mai întoarce vreodată.Dar dubiile lor nu fuseseră singurele care o chinaseră dincolo de Atlantic.Ty o lăsase să plece fizic,emoțional,complet.O simțise în ultimul lui sărut.Era atât de diferit de Charles,care încerca s-o țină legată de el chiar și după moarte.Dintre cei doi,decizia lui Ty demonstra mai multă dragoste,dar lipsa fei de experiență în astfel de chestiuni lăsase o grămadă de loc pentru confuzie și îndoieli.După numeroase drumuri pe ușă și eforturi își aduse în sfârșit și ultimul bagaj înăuntru.Își permise un moment pentru a-și trage răsuflarea și intră în casă,aprinsă lumina și dădu drumul la căldură.Se oprise pe drum să cumpere ceva de mâncare,știind că magazinele din Talbot vor fi închise la ora când ajunge acasă.Supă la cutie și sandvișuri cu brânză-suna minunat după ore-n șir petrecute în avion,și mai luase și câteva prăjituri

semipreparate, pentru a-și oferi un desert. De fiecare dată când trecea prin fața telefonului ezita, întrebându-se dacă să-l sune pe Ty și știind că ora târzie era singura scuză pentru a-și ascunde temerile. Se gândi s-o sune întâi pe Lacey și să „încerce apele”, pentru a folosi cuvintele bătrânei doamne, dar se hotărî până la urmă să fie lașă de-a binelea, decât pe jumătate.

După ce își luă cina puse câteva prăjituri în cuptor și făcu focul în cămin. Nu-l mai folosise până atunci, dar chiar cu căldura dată pe maximum, casa păstra frigul camerelor nefolosite mult timp. Nu reuși să se încălzească nici după ce focul se întetise, așa că hotărî să facă o baie lungă, fierbinte. După aceea avea să-l sune pe Ty, își promise, fie că găsea sau nu curaj.

Ty își trase mănușile de piele peste o pereche uzată din bumbac și-și împinse pălăria mai jos pe frunte pentru a-și proteja fața de zăpada viscolită. Era o noapte cumplită de ieșit la plimbare cu mașina, dar erau și așa prea puține distracții ca să-l facă pe Corey să piardă petrecerea de Crăciun la familia Mackenzie. Jake Mackenzie era cel mai bun prieten al lui Corey și Ty știa că băieții or să mai rămână mult la taclale după ce ceilalți invitați vor pleca acasă. Barbara Mackenzie se oferise să-l aducă pe Corey acasă a doua zi dimineața.

Era o femeie cumsecade, încă drăguță în felul ei. Ieșise cu ea de câteva ori după liceu. Apoi ea se măritase cu Buck Mackenzie și asta pusese capăt relației lor.

Sări în camionetă și trânti ușa. Temperatura scăzuse sub zero grade. Porni motorul și trebui să aștepte să se încălzească, privind zăpada care cădea peste oraș. Se îndreptă spre casă. La intersecția dintre First Avenue și Third Street, casa lui Glen Frazer era scaldată în lumini de Crăciun, pe toată fațada. Avea un Moș Crăciun pe acoperiș și un cor de îngeri în curtea din față. În fiecare an Glen încerca să se autodepășească și anul acesta adăugase decorului o sanie cu un cerb. Familia Russell își luminase cei doi pini înalți până în vârf și avea o scenă a Nașterii așezată pe baloți de fân între cei doi copaci. Până și bătrânul Harper, pe drumul spre marginea orașului, avea câteva luminițe deasupra ușii.

Zona dintre Second Street și Third Street era mai întunecată. Martinii plecaseră din oraș de Crăciun, a doua casă era goală și a treia...

Ty încremeni. A treia casă era casa Victoriei și ieșea fum pe coș și erau lumini la ferestre. Auzise că s-ar putea să fie dată cu chirie suplitorului, dar că școala hotărâse să mai aștepte până după Anul Nou.

Dădu ceva mai multă benzină motorului și băgă în viteză. O să treacă pe acolo, se gândi. Să vadă ce se întâmplă. Nu credea cu adevărat că s-a întors. Asta ar fi fost un vis nebunesc. O luă într-acolo, apoi se hotărî să se oprească. Dacă tot era aici,

n-avea nici un rost să nu se ducă până pe verandă. Ajuns acolo, se simți tentat să bată la ușă și să se uite pe fereastra camerei de zi. Dacă răspunde suplinitorul, un tânăr de-abia ieșit de pe porțile facultății și al naibii de recunoscător că a găsit o slujbă, Ty se va scuza și va pleca acasă, pentru a înfrunța o altă noapte în care se va strădui să nu se gândească la Victoria.

Nu răspunse nimeni la ciocănitul lui și se mai uită o dată pe fereastră. O grămadă de bagaje stăteau în mijlocul camerei, cu un W mare pe ele.

Era acasă. Era fericit și supărat în același timp. Nu știa ce să creadă până când văzu fum ieșind din bucătărie. Atunci nu mai stătu pe gânduri.

O strigă și împinse ușa înainte să mai încerce clanța și să găsească ușa descuiată. Năvăli înăuntru, îndreptându-se spre bucătărie.

Victoria auzi zgomotul și-și dădu seama că a uitat să încuie ușa. Făcuse atâtea drumuri cu bagajele. Sunetul pașilor din sufragerie o făcu să sară din cadă și să apuce grăbită un halat. După câte știa, nimeni nu fusese vreodată atacat sau asasinat în Talbot. Detesta ideea de a intra în istorie ca prima victimă.

Halatul subțire din bumbac i se lipi de pielea udă, lăsând-o să scoată doar un braț printr-o mânecă înainte de a auzi un bărbat înjurând în bucătărie și strigând-o.

-Victoria!

-Ty! Genunchii i se muie și-și trase halatul pe piept. Inspiră adânc, deschise ușa și se aruncă practic în brațele lui.

-Oh! Își recapătă echilibrul în brațele lui și cei mai puri ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată îi prinseră privirea.

-Oh, spuse din nou, mai încet. Era așa de mare, impresionant cu statura lui înaltă și cu pălăria imensă care-i umbrea fața. Simți umezeala rece a mânușii lui pe brațul ei gol, în timp ce cealaltă mână îi apucase cotul, prin halat. Ty privi în jos la curbele pe jumătate vizibile ale sânilor ei, și i se opri răsufierea. Șuvițele roșcate-aurii de păr i se ondulau pe față, lipindu-se de pielea ca fildeșul și nelăsându-l să-și recapte glasul. Era mai frumoasă decât și-o amintea, mai moale decât fusese în visurile lui. Se gândise de atâtea ori la ea, la felul în care zâmbea, la felul cum îl iubise în fînar pentru prima oară și la toate nopțile următoare. Aprinsese în el un foc cu purtarea ei timidă și ochii mari căprui, un foc pe care-l simțea răscolindu-i trupul, din nou.

-Îți ardeau prăjiturile, articula până la urmă, trăgând-o inconștient mai aproape.

Avea nevoie de căldura ei, dorea atingerea ei pentru a-i ușura durerea din vîntre. Am văzut fum ieșind din bucătărie și am intrat.

-Mu-mulțumesc.

-Am crezut întâi că feste hornul de vină.Privirea îi alunecă din nou pe sânii ei și inspiră adânc.O simțea atât de caldă și iubitoare.O trase și mai aproape,până când ea fu complet lipită de el,simțindu-l.Dar nu era,continuă el.Căminul tău merge cum trebuie,trage bine.Victoria se simțea mai scandalos decât se simțise vreodată,de-abia ieșită din baie,în brațele unui cowboy complet îmbrăcat și complet excitat.Știa exact ce o apasă pe burtă.Era un bun venit mai călduros decât se așteptase și,după răceala Londrei,era de apreciat.Zâmbi.Nu se putea abține.

-Și mie mi-a fost dor de tine.Își săltă capul să-i prindă privirea,în timp ce roșeața îi năpădea obrajii.Bronzul deveni parcă mai întunecat pe pomeții obrazilor lui,și un zâmbet slab îi curbă buzele.

-Poate s-ar cuveni să facem asta în pat.

-Așa se pare.Făcând dragoste cu el,simți că a ajuns într-adevăr acasă.Era tandru și senzual,reușea să-i provoace răspunsuri de care nu știa că existau în ea până nu i le arătase el.Puterea și căldura lui erau un rai pe care nu voia să-l mai părăsească vreodată.Știuse întotdeauna că acasă înseamnă acolo unde ți-e inima-nu i se dăduse altă șansă-dar acum avea mult mai mult.Ty era legat de pământ,de Talbot,și iubindu-l,devenea și ea legată de aceste lucruri.

Mai târziu coapseră alte prăjituri și se așezară în fața focului din cămin.

Afară,zăpada cădea deasă și catifelată,reflectând lumina lunii și umbrele copacilor.

-Cum a fost la Londra? o întrebă,aplecându-se să mai ia o prăjiturică de pe platou.Era teribil de nonșalant,dar ea auzea întrebările nerostite,și îndoielile lui.

-Frig și zăpadă,răspunse,îngropându-se și mai mult în păturile pe care le aduseseră din dormitor.

-Cam ca în Talbot,deci.O privea peste umăr,zâmbind.

-Nu.Strâmbă din nas.Londra e ceva mai mare și pe străzi se îngrămădește ceva mai multă lume.Sunt câteva clădiri mai înalte și un palat sau două.Nimic deosebit.

-Bănuiesc că nu se mai schimbă mare lucru până te întorci,mm? Tonul era nepăsător,dar ochii-i erau serioși și atenți.

-Mă gândesc la ceva mai bun.Nu intenționez să mă mai întorc.El dădu din cap.

-Probabil că ai asigurat deja locul lui Charles în istorie.

-Nu.Rămâne în seama lui Neville să facă asta pentru el.Eu n-am de gând să mai fiu o Willoughby de acum înainte.Asta-i atrase atenția.Își întoarse fața complet spre ea.

-Ce planuri ai?

-Ei bine,numele meu de fată este Cameron,și m-am hotărât să-l folosesc.Victoria Miranda Elizabeth Cameron.Ce zici?

-Nu-i rău,spuse fără prea mult entuziasm.Rămaseră tăcuți pe canapea câteva minute,pierduți fiecare în gândurile sale,până când Victoria cedă prima.

-Accept sugestii,spuse încet.Ty trase aer în piept și o privi drept în ochi.

-Garrett,spuse.Ar trebui să te cheme Garrett.Victoria Miranda Elizabeth Garrett. Ca propunere de căsătorie,era cea mai proastă de care auzise el vreodată.În mod cert mult mai proastă decât își imaginase de sute de ori.Se gândise la atâtea feluri în care s-o ceară de nevastă.Se înjura singur în gând.

-Garrett? repetă ea.Victoria Garrett.Nu i-ar deruta pe toți dac-am avea același nume?

-Nu și dacă ne-am căsători,spuse el direct,nefiind mai încântat de a doua încercare mai mult decât pe prima.

-Oh,înțeleg.Zâmbi jucăuș.Da,cred că așa e cel mai bine.Înlătură orice confuzie.

-Deci ne-am înțeles?

-Batem palma.Zâmbetul i se prelungi,îndulcind formalismul cuvintelor.

-Știi,sunt eu,ferma,Corey și toată afacerea,îi zise,hotărât să-i ofere o cale de retragere,chiar dacă ar fi vrut s-o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

-Un chilipir,sunt sigură.

-Și alți copii,cel puțin încă vreo doi.Spera că și ea simte la fel.Ar fi fost fericit să aibă copii cu ea.

-Vei avea cooperarea mea maximă în acest sector de activitate.

Suna grozav.Un zâmbet larg i se întinse pe față.

-Chiar te măriți cu mine,Victoria?

-Chiar,spuse ea,cu ochii luminoși,încărcați de promisiune.Mă mărit cu tine,Ty Garrett.Zâmbetul lui se lăți.

-Se cuvine să mai știi ceva.Se lăsă pe spătarul canapelei,trăgând-o în brațe și sărutând-o.M-am îndrăgostit de tine din primă seară când am venit să te iau și mi s-a încurcat nasturele în părul tău.'Am vrut să fac dragoste cu tine,chiar atunci și în acel loc.

-Cred că aș fi leșinat.Îl săruta,lăsându-și limba să-i guste buzele.

El îi răspunse pierzându-se în gura ei și umplându-și palma cu sânii ei.Când își înălță capul,îi zise:

-N-am observat vreun semn de leșin mai încolo,când ai fi avut motive.

-De atunci am învățat cum trebuie procedat cu un cowboy american.Se ghemut mai aproape,cuibărindu-se în brațele lui.

-Și cum vine asta? o întrebă,profitând de poziția lui.O săruta din nou,încet și dulce.

-Ei bine,răspunse fără suflu,încălzindu-se la atingerea lui și la gândul că este a lui pentru toată viața.Întâi te îndrăgostești.Restul vine de la sine.

Ty râse și-și îngropa fața în curbura moale,atâțătoare a gâtului ei.Cu limba,gustă dulceața pielii ei.

-O să fie o iarnă lungă și plină de zăpadă anul ăsta,iubito.

-Ce bine,murmură ea,imaginându-și seri calde în fața căminului și nopți fierbinți în pat,zile însuflețite ajutându-l pe el și pe Corey la treburi și dimineți reci,bând cu toții cafea și cacao să se încălzească.

-Va fi o viață frumoasă,Victoria.Vocea lui era tandră și sigură,promisiunea la fel de fermă ca și bărbatul care-o făcea.

-Da,Ty,va fi.Va fi o viață frumoasă.

SFARSIT